

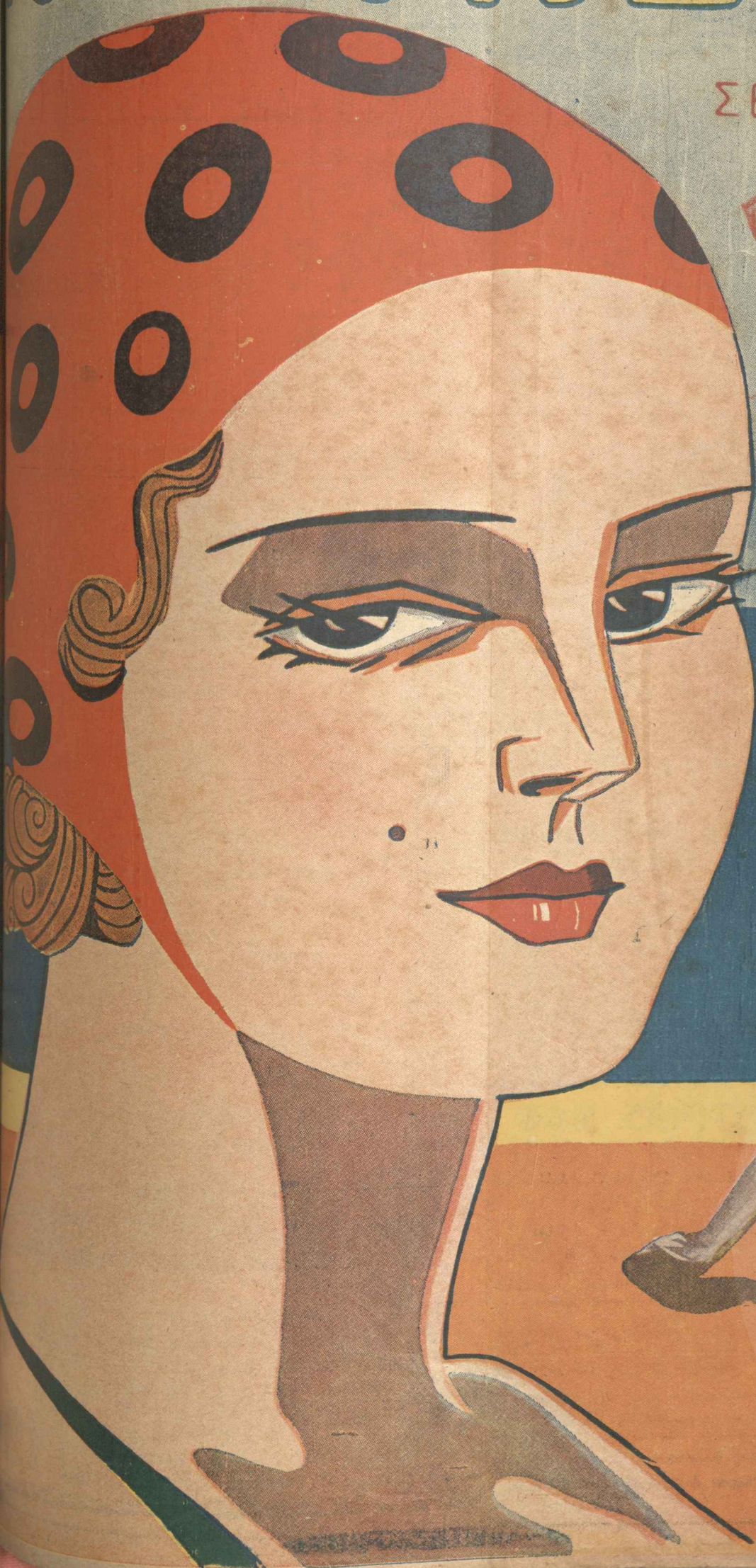
ΤΟΣ 11.00

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 542

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

Για 1η
μικρή ταξί

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ο Οίκος Καλλονής

“GEORGE”

Ακαδημίας 5, ειδοποιεί, ότι το έν Κηφισιά υποκατάστημά του εις το Ξενοδοχείον Σέσιλ (Cecil), συμπληρωθέν διά των νεωτέρων μηχανημάτων στεγνώματος μαλλιών Central και ατμόλουτρον (bain vapeur) ηρέστο των ένοσσιών αυτού την 30ήν Ιουνίου.

Επίσης θα εδρhte εκεί όλα τα καλλυντικά μας καθώς και την SUNBURN VANISHING CREAM και ειδικούς χρωματισμούς πούδρας που αποτελούν την τελευταίαν λέξιν της Saison.

Τιμή θάξου δρχ. 50.

Κυτίον πούδρας δρχ 60

Τηλέφωνον 01-393

SCHERK

“Από τους
Πεκότες και
μυρμίκια
ούτε
ίχνος πηέον.”

Ετσι μιάς γράφει μία Κυρία από το Ψυχικό. Αυτό δείχνει άλλη μία φορά πόσο αποτελεσματικά επενεργεί η Λοσιόν ηρασώπου Scherk. Μεταμορφώνει το δέρμα και αφαιρεί όλες της ακαθαρσίες. Η νέα επιδερμίδα παρουσιάζεται φρέσκια, χωρίς λεκέδες, λεία. Γεν. Άντηπος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Έρμου - Νίκης άρ. 10. Τηλ. 25-739.

Scherk
Face
Lotion
Λοσιόν διά το πρόσωπο

Ζητήστε επίσης την Λοσιόν Mystik. Είναι φημισμένη Πούδρα της Scherk. Μεγάλο και δρχ 80 - μικρότερο 50.

- 1) Ένα πούδρα-ρισμα την ημέραν αρκεί.
- 2) Έξαιλείει τελείως την γυαλάδα.
- 3) Δίδει σπάρω-σιν θαμπή και θελουδένια και φυσική όμορφιά. Δεν σχηματίζει πλάκες.
- 4) Κρατά στον άνεμο, όροχη και στην έφιδρωσι.
- 5) Συνοψίζει τους δισταλμένους πόρους. Δεν ξηραίνει την επιδερμίδα.

για τους
όποιους
ή πούδρα
σας έπρε-
πε να πε-
ριέχη **MOUSSE DE
CREME**

Ίδει και στο ασχημότερο πρόσωπο πιά θαυμαστή απόδωσι έκτακτου διασώπτος. Η πούδρα Τοκαλόνει-νε ή μόνη πούδρα που περιέχει οαγματικά Mousse de Crème. Ένα ποικιλία με την πούδρα Τοκαλόν Paris διαρκεί 4 φορές περισσότερο από μιά κοινή πούδρα. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος. Πραξιτέλους 42, Αθήνα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

PERMANANT

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 6 ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩ

ΦΑΡΔΕΙΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΙΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Άν. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 26-116.

Σημ. Η κομίζουσα την παρούσαν άγγελίαν τυγχάνει έκπτώ-σεως επί της PERMANANT Δρχ. 50. ΦΟΙΝΙΞ

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταβολικών και Δερματικών νοσημάτων
Μάγερ 23 α - Τηλ. 25534
Ιδιαίτην διαμέριση δι' έκαστον ασθενή

Ν. Μουμουτζής

Ίατρὸς Δερματολόγος

Επι δεκαεξετιαν Ἐπιμελητὴς τῆς Διοιτῆρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγεας 1 Ὁραι 8-11 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

ACADEMIE DE BEAUTE

MME KETTY

Πραξιτέλους 11-Αθήναι-τηλ 22088

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
Ρινοπλαστική - Ὄτοπλα-
στική - αφαιρέσεις ρυτίδων,
δυσμόρφων οὐλῶν, δγκων
κ.λ.π. Αισθητική διαμόρ-
φωσις παχέων χειλέων,
στήθους καὶ κοιλίας. Καὶ
γενικῶς πάσά ἐπέμβασις
αἰσθητικῆς φύσεως.

ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΕΙΣ ΑΔΕΝΩΝ
ἀμφοτέρων τῶν φύ-
λων κατὰ τὴν μέθο-
δον BORONQF καὶ
μέζω παρελόντα πά-
σαν ἐγγύησιν, ὡς ἐκ
τῆς προελεύσεώς των.

ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΜΕ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΡΜΟΝΕΣ

Πραξιτέλους 11-Αθήναι-τηλ 22088

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόναι σας μέ τας γνήσιαις
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
καὶ δά γίνουσι καινούργια, μοντέρνα
καὶ οὐδέποτε δά ζεβάψουν.
Θαύμα ἐπιτυχίας. Χρήσις ἀπλήρου
εὐαίτη.

Πωδούνται ἐν Φαρμακείᾳ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1385

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

(Σκίτσο τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΔΙΟΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΙΟΥΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ..

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

Η Έλθίρα έπλυνε λίγο τὰ χέρια της με κολώνια κι' έπειτα ήρθε κοντά στο παράθυρο και κύτταξε τόν ουρανόν.

—Ώμορφη μέρα σήμερα! ψιθύρισε.

Κι' ύστερα στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη κι' άρχισε να κοιτάει. Ήταν όμορφη, όμορφη! Γιατί δεν θα την άγαπούσε ο Μπόμπ; Μά πως να τό μάθ; Είχαν περάσει μαζί ένα δώδεκα μήνα, στο βουνό, στ' άκρογιάλι, στη θάλασσα, στο ξενοδοχείο, στον άνθισμένο κήπο, τίς φεγγαρόλουστες νύχτες και τώρα δεν άπόμειναν, παρά είκοσιτέσσερες ώρες... Έπειτα, τα γέλασε... Καὶ τότε, πούς ξέρε; Μπορεί να μη τύχαινε να ανακηρυχθῶν ποτέ πειά! Μά, δεν φτάνουν τάχα είκοσιτέσσερες ώρες για να κατακτήση την καρδιά ενός άνδρός, ένα έξυπνο κορίτσι της έποχής μας;

Η Έλθίρα φόρεσε μια κάτασπρη τουαλέττα, έβριξε μια ματιά στον καθρέφτη, άφησε άσφακα τὰ χείλη της, όπως άρεσε στον Μπόμπ, και βγήκε από τό δωμάτιό της. Στον άνθισμένο κήπο του ξενοδοχείου, ήταν μαζεμένη όλη η "πρελλή" κι' εύθυμη συντροφιά τους. Α! Πόσο όμορφα είχαν περάσει ένα μήνα στην έξοχή! Έκδρομες, σπόρ, μπάνια, χορός, γέλια!

Όταν φάνηκε η Έλθίρα, όλη ή συντροφιά την ύποδέχτηκε με ένα σωρό διαμαρτυρίες.

—Μα γιατί άργησες;

—Δεν ντρέπεσαι λιγάκι!

—Μά κανείς και χάνουμε την ώρα μας!

Η Έλθίρα έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο και πήγε κοντά στον Μπόμπ, που διάβαζε έξαπλωμένος αναπαυτικά σε μια ψάθινη πολυθρόνα.

—Μπόμπ, έλα να κάνουμε ένα μικρό περίπατο... του έπτε.

Ο Μπόμπ καταβρόχθισε με πάθος τ' αστυνομικά μυθιστορήματα κι' εκείνη τη στιγμή ή δολοφονία του λόρδου Κάρζον τον ενδιέφερε πού πολύ από τό όμορφα μάτια της Έλθίρας. Της άπάντησε λοιπόν, βυθισμένος στο διάβασμα:

—Προχώρησε, Έλθίρα, κι' έρχομαι... Δεν θ' άργήσω. Νά, μόλις τελείωσα αυτό τό κεφάλαιο...

Εκείνη έκανε να τού πάρη τό βιβλίο από τὰ χέρια. Μά μετά κοίτασε άμέσως... Έπειτα, μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη, προχώρησε προς τό θάσος, έτοιμη να κλάμει από τη λύπη της. Είχε κάνει τόσες θυσίες για να μπορέση να πάη στην έξοχή, για να έχη κοντά τόν Μπόμπ, με την ελπίδα να τον έκανε να την άγαπήση. Κι' ή μέρες, ή μια ύστερα από την άλλη, είχαν περάσει αδιάφορα, δίχως να αναφέρη να συγκίνηση την καρδιά του.

Η ζωή της, στην πόλη ήταν τόσο άχαρη, τόσο μονότονη. Οι γονείς της ήσαν γέροι. Ο άδελφός της παντρεμένος και νοιαζόταν μονάχα για τόν εαυτό του. Τί θα έκανε παντρευτή, μά δεν εί-

χε προίκα. Στο παλιό οικογεντικό σπίτι της, που

ήταν καταχρεωμένο, ζούσαν οι γονείς της. Ναι... Δεν είχε τίποτα, μά έπρεπε να παντρευτή. Ο Μπόμπ ήταν ο άνδρας που της ταίριαζε, που της άρεσε, μά της δειχνόταν τόσο αδιάφορος! Ούτε συλλογιζόταν καθόλου τό γάμο...

Κάθισε λυπημένη στη ρίζα ενός δέντρου και βυθίστηκε στις μαύρες σκέψεις της. Γέρασ' έτσι ως μισή ώρα, όταν άξαφνα άκουσε δίπλα της μια φωνή:

—Τι κάνεις, Έλθίρα; Αποεχάσθηκες;

—Ω, όχι! Έκανε ή Έλθίρα ζωηρά, και σηκώθηκε.

Υστερα πήρε από τό χέρι τόν Μπόμπ και γύρισε στο ξενοδοχείο με μια βαρεία κι' άνέκφραστη πίκρα στην καρδιά...

Ο Μπόμπ καθόταν κοντά στο άνοιχτό παράθυρο και κάπνιζε ήσυχα τό τσιγάρο του, όταν άκουσα άξαφνα να χτυποῦν ελαφρά στην πόρτα του.

—Έμπρός! φώναξε, νομίζοντας ότι ήταν ή καμωτέρα.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθηκε ή Έλθίρα.

—Εσύ; άπόρησε ο Μπόμπ.

Η Έλθίρα μπήκε άτάραχη και στάθηκε μπροστά του.

—Έρθα να σου φέρω «Τό μυθιστόριο του κίτρινου δωματίου».

Είπε. Τό βρήκα την ώρα που έψαχνα τη βιβλίτσα μου.

Ο Μπόμπ πήρε τό αστυνομικό μυθιστόρημα μά δεν τόλμησε να της τη νά καθήση. Ήταν άργα...

Η Έλθίρα έξέσπασε σ' ένα ειρωνικό γέλιο.

—Έλα, Μπόμπ! τού φώναξε. Μη μου κάνεις μυστρα! Τό έρω, είπε άργά, μά ήρθα να σε άποχαϊρέτησω. Έρθα να σου πώ: «Καληνύχτα, Μπόμπ! Αδριο φεύω! Έναυγούριζο στην πόλι... Στη μονότονη ζωή μου...»

—Αλήθεια; Έκανε ο Μπόμπ, κατάπληκτος.

Κι' οι δύο τους τότε κυττάθηκαν για μια στιγμή στα μάτια, στενοχωρημένοι. Τὰ λόγια τρέμανε στα χείλη τους. Κι' άξαφνα ή Έλθίρα χλώμιασε κι' άρχισε να κλάει σιωπηλά. Τὰ δάκρυα κυλούσαν στο γλυκό και δροσερό πρόσωπό της.

—Έλθίρα! φώναξε ο Μπόμπ, σαστισμένος. Μά τί έχεις; Τι έχεις;

—Εκείνη, άπλωσε τὰ χέρια της, σαν να ήθελε να στηριχτή στο κενόν...

—Συγχώρεσε με, τού έπτε, Είμαι άνοητή! Πρέπει να φύγω...

—Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ. Πρέπει να μού πῆς πρώτα τί έχεις. Έλα, Έλθίρα, πῆς μου!...

Εκείνη, χαμόγελασε μέσα στα δάκρυα και τού απάντησε:

—Μά τί θέλεις, λοιπόν να σου πώ ότι κλάω για σένα; Ότι λυπάμαι που θα φύγω από κοντά σου; Αυτό θέλεις να σου πώ;

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΘΑΣΣΟΣ

Στὸν πόλεμο τοῦ 1912, θυμῶμαι, οἱ στρατιῶτες, ποὺ κατέλαβαν τὴν Θάσσο, δὲν ἦσαν στὴ Θεσσαλονίκη, ἀνέφεραν τὸ πράσινο νησί με λαχτάρα. Ἐλεγαν διαρκῶς καὶ ξανάλεγαν :

Θάσσο - Θάσσο,
δὲν θὰ σὲ ξεχάσω !

Φαίνεται πὺς θὰ τοὺς εἶχαν περιποιηθῇ πολὺ οἱ κάτοικοι ἐκεῖ πέρα.

Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ τραγουδήσω τὸ ἀντίθετο :

Θάσσο - Θάσσο,
ποτέ δὲν θὰ σέ...φτάσω !

Γιὰτι δὲς φορὲς πῆγα, ἔστω καὶ γιὰ λίγον καιρὸ, στὴν Καβάλλα καὶ ἐπεχείρησα νὰ πάω στὸ καταπράσινο νησί — ὅπως τὸ λέν οἱ Θάσσιοι — πάντα κάποιο ἐμπόδιο θὰ μοῦ συνέβαινε, ἢ ἡ θάλασσα θάταν φουρτουνιασμένη. Καὶ εἶνε δύσμοιρος ὥρες, καθὼς λένε, τὸ ταξεῖδι, με μὴ παλὴν βενζινακάτο.

Ἔτσι καὶ προχθὲς, πὺς ἦμουν στὴν Καβάλλα, γυρίζοντας στὴν παραλία γιὰ νὰ βρῶ μέσον διαμετακομίσεως, βρῆκα ἕναν χριστιανό, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ με πᾶν στὴ Θάσσο με...τὰ λόγια !...

— Στὴ Θάσσο, με ρώτησε, θέλεις νὰ πᾶς ;
— Μάλιστα.

Νὰ ἴδῃς Θασσιῶτες νὰ χορεύουν...

— Διάλεξες νησί !...
— Γιατί ;

— Καὶ τί θὰ δῆς 'κεῖ πέρα ; Θάλασσα ; Ἐχει κα' ἔδω. Ἡ ἴδια εἶνε. Ἰδια, γαλῶνα πάντοτε, με ἀμυρὸ νερὸ καὶ ψάρια στὸ βάθος... Δὲν ἀλλάζει, στὸ ὀρκίζομαι... Θασσιῶτες καὶ Θασσιῶτισσες ; Δὲν πᾶς στὰ καπνομάζα νὰ ἴδῃς εκατοντάδες ;... Δένδρα ;... Βάλλαν τώρα καὶ στὴν πλατεῖα τοῦ Μεχμέτ - Ἀλῆ, ἔδω στὴν Καβάλλα. Δὲν μὲνει λοιπὸν νὰ ἴδῃς στὴ Θάσσο, παρὰ μόνο τὰ ἀρχαῖα καὶ τὸν κ. Θεολόγητη. Ἀλλὰ ἀρχαῖα ἔχει κα' ἡ Καβάλλα μας καὶ ὁ κ. Θεολόγητης (βουλευτὴς τῆς Θάσσου) ἔρχεται κα' ἔδωπέρα !

— Ἀρχαῖα ἔχει ἡ Καβάλλα σας ; ρώτησα.

— Μάλιστα ! Τὴ γειτονιά τῆς Παναγίας, τὸν Ἰορδάνου τὸ γεροισλαμ, τὸ αὐτοκίνητο τῆς συγκοινωνίας καὶ ἄλλα πολλά.

Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέη γιὰ τὴ Θάσσο καὶ γιὰ τὸ Λιμάνι, τὴν πρωτεύουσά της δηλαδή :

Νὰ μὴν πᾶς εἰς τὸν Λιμένα,
εἶνε δλα σάν...χαμένα !...

— Δὲν πάω, τοῦ ἀπάντησα.

— Νὰ μὴν πᾶς, μοῦ ξαναεἶπε.

— Ὅχι. Ἀλλὰ πὺς νὰ πάω ;

Κι' αὐτὸς ἐξακολούθησε :

Ὅτε καὶ στὰ Λιμενάρια,
θὰ σοῦ σπᾶσουν τὰ ποδάρια !

— Ὅτε καὶ στὰ Λιμενάρια θὰ πάω, τοῦ ἀπάντησα.

— Ὅτε καὶ στὴν Καλλιηράχη, μοῦ εἶπε, καὶ πρόσθεσε :

Ὅτε καὶ στὴν Καλλιηράχη,
ἀς τὴν, ...κακὸ χρόνον νάχη !

— Μὰ πὺς νὰ πάω, ἐπιτέλους ;...

Ὅτε καὶ εἰς τὸ Ραχῶνι,
πὺς ἡ μυῖτα σὲ πλακώνει.

Κι' ἂν πᾶς καὶ στὸ Κασαβίτη,
δὲν θὰ βρῆς οὐτ' ἕνα σπῆτι !

— Ὅτε καὶ στὸν Κασαβίτη,

δὲν θὰ βρῆς οὐτ' ἕνα σπῆτι !

Κι' ἂν πᾶς καὶ στὸ Θεολόγο,
δὲν θ' ἀκούσης ἕνα λόγο.

Νὰ μὴν πᾶς καὶ στὴς Μαριές,
ποῦχουν μάτια σάν ἐληές...

— Ἐκεῖ θὰ πάω ! τοῦ εἶπα.

— Γιὰ τὸ Θεό ! φώναξε.

Ἡ γυναικὶς στὴς Μαριές
εἶν' ὄλο κατεργαριές.

Ἐάν πᾶς καὶ στὴ Βουλγάρω,
σὲ ρουφᾶνε σάν τὸ γλάρο !

Ἀφοῦ λοιπὸν ἰδῶ... τόσες δυσκολίες, φυσικῶς καί...ἐμμετρες, γιὰ νὰ πᾶς κανεὶς στὴ Θάσσο, τράβηξα κα' ἔγὼ γιὰ τὴν...ἀρχαῖα συνοικία τοῦ Μεχμέτ - Ἀλῆ, γιὰ νὰ ἴδω τὸ καταπράσινο νησί, ἔστω κα' ἀπὸ μακριά.

Ἐνας δρόμος ἔχει ἀνοίξει γὰ καὶ πῆλᾶ, πλατύς, ἀνετός, ὁρατός, με μὴ πλατεῖα μαρμαρίνη στὴν κορυφή, ποὺ χαίρεται τὸν ἥλιο, τὸ φῶς, τὸν οὐρανό...

Τὸν Ἰορδάνου τὸν γεροισλαμ !...

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἔγιναν γιὰ τοὺς Καβαλλιώτες, οὐτε γιὰ νὰ βλέψω καλεῖς καλύτερα τὴ Θάσσο, ἀπὸ μακριά.

Ἐκεῖ ἀπάνω εἶνε τὸ σπῆτι τοῦ Μεχμέτ - Ἀλῆ, προγόνου τοῦ σημερινοῦ σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ σὲ λίγο νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ. Κι' ἔγιναν δλα αὐτὰ γιὰ τὸν σουλτάνο ποὺ θὰ περάσῃ καὶ γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ προπάππου του. Ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν κώλας, ἔτσι γιὰ γούστο, νὰ σπᾶζουν τὰ μαρμάρινα σκαλιὰ καὶ νὰ γράφουν τὰ ἐνδοξα ὀνόματά τους με λαδομπογιὰ, στὰ μαρμάρινα στήθια τῆς πλατείας !...

Ἐπίσης φύτεψαν καὶ πάνω πρᾶσιες μ' ὠρεῖα λουλούδια. Ἀλλὰ τὰ λουλούδια τὰ κλέβουν ἢ γατόνισσες !...

Κι' ὁ Δῆμος βάζει διαρκῶς ἄλλα... Δείχνοντάς μου, ἐκεῖ πάνω, καὶ εγκαθόν, ὁ περιβολάρχης τοῦ παλαιοῦ παρονομασμοῦ σπῆτι τοῦ Ἀλῆ, μοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ φύτεψις μᾶς πρᾶσιναδὰς δὲν ἔχει πόσες χιλιάδες δραχμὲς στοίχησε στὸ Ἑλληνικὸ Δῆμοσιον.

— Μήπως ὁ σπόρος αὐτῆς τῆς χλόης ἦτανε σπῆτι...μαργαριτάρη ; ρώτησα.

— Δὲν...πιστεύω !... ἀπάντησε ὁ περιβολάρχης.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἔγιναν δλα αὐτὰ, ἔστω κα' ἂν ἔγιναν ἀρχαῖα, ἔγιναν σπῆτι καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά νὰ εἰσδύσουν στὴν ἀφύπνισή του, θῆκε ἄγριο καὶ τραγικὸ θάνατο, ἡ τρελλοσύνη ἀπὸ τὴς φρικαλεότητες ποὺ εἶδαν ἐκεῖ. Ὡστόσο δὲν ἔλεγε καὶ οἱ τοιμητοὶ ἐξερευνητῆς, οἱ ὁποῖοι ἀμφιφώντας καὶ ἐκείνην, εἰσεχώρησαν στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

Ἐνῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοιμητοὺς ἦταν, ὅπως εἴπαμε, καὶ Ἀμερικανὸς Κλάριτζ. Καὶ ἀπὸ τὸν περιεργὸν θιθλίον τοῦ σᾶς ἔγιναν μερικὲς χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀγρίων τοῦ Κογκό. Ἐχουν βλέπετε, καὶ οἱ ἄγριοι κάποια ἀντιλήψη τῆς δικαιοσύνης, με τὴ διαφορά μόνο ὅτι τὸν ὅποιον εἰσεχωρῶντα στὴν ἐπιφθορὰ αὐτῆς κόλασι, κινούσης ἀπὸ ἀσθημα περὶεργίας γιὰ νὰ συγκεντρώσουν πληροπληρίες γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων κατοίκων τῆς.

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

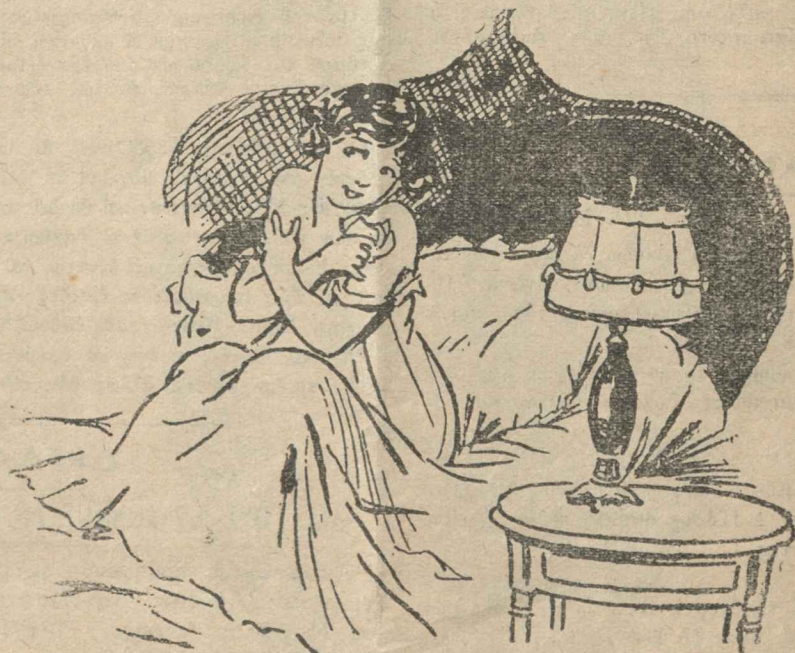
(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Εσπασε κι’ ο τελευταίος κρίκος τών δεσμών μου. Δεν έχω γυναίκα... Δεν έχω παιδί... Δεν έχω κανένα, κανένα... Είμαι μόνος κι’ ελεύθερος. ‘Η καρδιά μου δεν είναι πειά τρυφερή, δεν συγκινείται με τίποτα, ξγινε άσφαλένια... Αυτό ήθελα κι’ εγώ. Τώρα θά μπορέσω να έκδικηθώ σίγουρα, χωρίς λιποψυχίες, χωρίς δισταγμούς... Θά έκδικηθώ!

“Όσοι μ’ έκαναν να υποφέρω, θά υποφέρουν, όσοι μ’ έκαναν να πονέσω, θά πονέσουν. Θά χτυπήσω δεξιά κι’ αριστερά, χωρίς τόν ελάχιστο οίκτο... Οίκτος; Τί θά πη οίκτος; Στό διάβολο ή τρυφερότης κι’ οί δισταγμοί. Στόν κόσμο αυτό, είναι ευτυχής εκείνος πού δεν ξέρει, ξέν θέλει να ξέρη τί σημαίνει άγάπη, στοργή, τρυφερότης. ‘Ο κόσμος ανήκει στους σκληρούς!... “Όσο ήμουν σκληρός, ή τύχη ήταν σκιάβα μου, ήμουν ευτυχισμένος, ποτέ ή καρδιά μου δεν πόνεσε. Θέλησα να γίνω τρυφερός κι’ ξγινά δυστυχισμένος. Πολύ δυστυχισμένος... Διάβασα κάποτε—δεν θυμouμαι σε ποιά σοφά βιβλίό—πώς «ό κόσμος ανήκει στους σκληρούς»! Τό ρητό αυτό, πού ό συγγραφέας τό δικαιολογούσε μ’ ένα πλήθος Ιστοριών, παρμένων απ’ τη ζωή, μούκανε βαθεία έντύπωση.

Σκέφτηκα πολύ πάνω σ’ αυτό. Καί τό βρήκα άληθινό... “Εμελέτησα τη ζωή κι’ είδα πως δεν υπάρχει, παρά μονάχα σκληρότης... Κι’ ξγινά σκληρός, πιά σκληρός κι’ από τά θηρία. Δεν ήξερα τί θά πη τρυφερότης. Παντρεύτηκα κι’ όμως δεν άγαπούσα τη γυναίκα μου. “Απόχτησα παιδί και δεν άγαπούσα τό παιδί μου, τό όποιο τώρα μισώ θανάσιμα. “Η γυναίκα μου ή πρώτη πέθανε. Τήν κήδεψα και τήν παράδωσα στη γη, χωρίς να πονέση ή καρδιά μου, χωρίς να χύσω ούτε ένα δάκρυ. “Ημουν σκληρός, πολύ σκληρός!

Δεν επέτρεπα στην καρδιά μου να χτυπήσει, όπως χτυπούν ή άλλες καρδιές με λαχτάρα, με πόνο, από άγάπη, από έρωτα... Ποτέ δεν ύπήρξε ευάσθητος. Ποτέ, τό δηλολογώ, αυτή τη στιγμή στόν ίδιο τόν έαυτό μου και θά τό πω και στό Θεό, χωρίς φόβο και δισταγμό, όταν παρουσιαστώ μπροστά του... Ναι, τη στιγμή αυτή δεν φοβάμαι κανένα. Ξαναέρηκα τόν έαυτό μου, τόν παλιό έαυτο μου, που έφερε να κυβερνάται καλά, που έφερε να πολεμά στη ζωή και να βγαίνει νικητής. Καλά παλιά χρόνια!... Οί άνθρωποι δεν είχαν για μένα καμιά αξία. Τους ε-σύντριβα όταν ήθελα. Βασίλευα, έχοντας για θρόνο τό χρυσάφι μου. Κι’ άσφρα ή τύχη μου. ή ίδια μου ή τύχη μ’ έσθόνησε. “Ο Θεός με καταράστηκε. Συναντήθηκα μιά άχάριστη και ξεπεσμένη κόρη και πούλησα τόν εγώισμό μου, πούλησα τόν έαυτό μου στόν έρωτα. “Απ’ τη στιγμή εκείνη, απ’

Μισσηκανόνου και κύτταξα προς την πόρτα με τρόμο...

τη στιγμή π’ αντίκρυσα την κόρη του Μπριλλάντη, τη σημερινή γυναίκα μου—άν μπορώ να την λέω γυναίκα μου τη μικρή αυτή τίγρι—ξγινά άλλος άνθρωπος. “Εταφα να είμαι ό ‘Αρτέμης, πού τόν έτρεμαν στην ‘Αθήνα και τόν πολυλογάριζαν. Τί είμαι σήμερα; “Ένα σκύβαλο, ένα σκουπίδι, ένας πατένιος!...

“Ο γυιός μου τολμάει να μου έναντιώνεται. “Η δήθεν γυναίκα μου, ή κατ’ όνομα μόνον γυναίκα μου, μ’ έπαιξε στά δάχτυλά της, με γελιοποίησε, με χλιοθασάνισε, μετέβαλε τό σπίτι μου σε Κόλαση!

“Α, ποθώ να έκδικηθώ και θά έκδικηθώ σκληρά!... Λεάνδρε ‘Αρτέμης, παιδί άτυπάκουο και δισταραμένο, τέκνο καταραμένο, θά βρεθής στους πέντε δρόμους, θά βρεθής τό έροκόμματο του ψωμιού σου με τόν ιδρώτα σου και θά χορτάσης τήν πείνα σου μ’ άποφύγια... Φλώρα Μπριλλάντη, θηλυκό τέρας, κακό και ύπουλο, γυναίκα της ψευτιάς και της πονηρίας, θά θυμηθής τη στέγη μου και τό ψωμί που έφαγες κάτω από αυτή και θ’ άναστειλής πικρά και θά ζητιανέψης, για να μην πεθάνης από άσπία... Καί μαζύ σας, θά πονέσουν και θά υποφέρουν κι’ όλοι όσοι σας άγαπούν.

Θά ρίξω τό γέρο Μπριλλάντη στη φυλακή... “Η γυναίκα του θά πεθάνη από τη λύπη της... “Όλο τους τό σπίτι θά ρημάξή... Θά γίνω πιά κακός, πιά σκληρός, πιά άδυσώπητος. Κι’ άν όλοι άν’τοι πιστεύουν στό Θεό κι’ έχουν σ’ αυτόν τις έλπίδες των, έγώ θά πολεμήσω κι’ έναντίον του Θεού! Καί θά τόν νικήσω.

“Από τη στιγμή αυτή, κηρύσσομαι έγθρός όλων. “Αλλοίμονο σε κείνους, πού θά βρεθούν στό δρόμο μου! Δεν πιστεύω ούτε στην ανθρώπινη Μοίρα. Θά πάω κόντρα και σ’ αυτή. Καί να δούμε ποιος θά νικήση... “(Απ’ τό ‘Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια... “Όταν ό Λεάνδρος έφερε τό γιατρό, βασάνισαν σε μιά αλλόκοτη κατάστασι, πού δεν μπορώ να την χαράκηνίσω. Δεν μπορούσα να μιλήσω, δεν μπορούσα να σκεφθώ. Τους έβλεπα όλους να στριφογυρίζουν γύρω μου κι’ όμως δεν μπορούσα να τους γνωρίσω, δεν μπορούσα να καταλάβω τί κάνουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι μέσα στην κρεββατοκάμαρά μου.

“Ο γιατρός μ’ εξέτασε προσεκτικά και κατόπιν πήρε ίσοαίτερος τό Λεάνδρο και μίλησε αρκετά λεπτά μαζί του. “Όταν ό γιατρός έφυγε, μούκαναν μιά δυνατή ένπρηξη με οινόπνευμα και κάμφορα. Αυτό μ’ έφερε κάπως στις αισθήσεις μου, έσακότισε τό μυαλό μου, χωρίς όμως να καλύτερεύσει τήν κατάστασή μου.

Τό σώμα μου πονούσε φρικτά, σάν να με είχαν κρημνίσει από ψηλά και να είχαν συντρίβη τά κόκκαλά μου... Είχα πυρετό και ρήγη συν-χρόνως... Καί διψούσα, διψούσα σαν κολασμένη... “Η κυρά Μάρθα δεν πρόφτανε να μού φέρη λεμονάδες. Μά ή δίψα μου δεν έσθυνε. Συγχρόνως με κατείχε ένας

αλλόκοτος φόβος.

Σε κάθε κρότο πού άκουγα, τινάζομουν στό κρεβάτι μου άσπαστη, μισσηκανόνου και κύτταξα προς την πόρτα με τρόμο.

Τί ήταν εκείνο πού με τρόμαζε; Στην άρχή δεν μπορούσα να τό καθορίσω. Σιγά-σιγά όμως άρχισα να τακτοποιώ τις σκέψεις μου. Φοβόμουν τόν ‘Αρτέμη. Μήπως πώς θά εισορήσει, από στιγμή σε στιγμή στό δωμάτιο και θά ριχτή άπάνω μου να με πνίξη! Μισόκλεινα τά μάτια μου και τόν έβλεπα να σκύβη από πάνω μου και να μού σφίγγη τό λαιμό...

Τά χέρια του ήσαν παγωμένα, αλλά ή πνοή του έκαίγε... Τινάζομουν έντρομη, άνοιγα τά μάτια μου, κύτταξα γύρω μου και ήσυχάζα.

Σ’ όλο αυτό τό διάστημα, ό Λεάνδρος καθόταν πλάι στό κρεβάτι μου ταραγμένος, άήσυχος, λυπημένος. Είχε φέξει πειά.

“Έστειλα στο φαρμακείο της γειτονιάς να έτοιμάσουν τά φάρμακα πού άύστησε ό γιατρός και κατόπιν δεν έλειψε στιγμή από κοντά μου.

“Η κυρά Μάρθα τούφερε τό γάλα του, αλλά δεν τό έπινε. Σε κάθε τίναμά μου, σε κάθε άνησυχία μου, έσκυθε πάνω μου και μού μιλούσε με φωνή τρυφερή. Δεν μ’ έλεγε πειά Φλώρα. Με καλούσε μητέρα του. Φοβόταν ίσως μήπως τόν άκούσουν ή ύπνρέτριες.

Βλέποντάς με τόσο άήσυχη και ταραγμένη, μού είπε σε μιά στιγμή πού κύτταξα με άγωνία στην πόρτα:

—Τί έχεις, μητέρα μου; “Ήσυχασε... Τόν κύτταξα σαστισμένη.

—Δεν νυστάζεις, μαμά; Δεν θέλεις να κοιμηθής; —Ναι... Πολύ... Παραπολύ, παιδί μου.

—Γιατί δεν κοιμάσαι τότε; Κύτταξα πάλι προς την πόρτα.

—Τί σε φοβίζει, μαμά; —Εκείνος! Θάρρη εκείνος τράυλασε.

—“Ήσυχασε, μαμά. Είσαι άσφαλής εδώ. Δεν πρέπει να άδούσεις. Κανένας δεν θά τολμήσει να σου κάμη κακό. “Ήσυχασε... Κοιμήσου... “Ο ύπνος θά σου κάνει καλό... “Ο ύπνος...

Κι’ όμως, δεν μπορούσα να κοιμηθώ.

Είχε άφάνταστη ή άγωνία πού αισθανόμουν. Φοβόμουν, όπως είπα και παραπάνω, τόν ‘Αρτέμη.

Ναι, ναι... Αυτό πούδγινε στην έπαυλη εις βόρος του, δεν θά τό άφηνε να περάσει έ-τσι. “Εγνώριζα καλά πόσο ή-ταν έκδικητικός. Κι’ αυτή τη πράξη. Θά ζητούσε να έκδικηθής και έναντίον μου κι’ έναντίον τού Λεάνδρου...

Πώς μπορούσα, μέσα στόν πυρετό πού μ’ έψηνε και στην παραζάλη μου, να κάνω τις σκέψεις αυτές; “Απορώ κι’ έγώ ή ίδια τώρα...

“Ισως ό φόβος, πού σ’ άλλες περιστάσεις παραλύει τις αισθήσεις, μούδινε τώρα τη δύναμη να κατανική τη ζάλη μου και να σκέπταμαι τί μας περιμένει.

—Πρέπει να κοιμηθής, μαμά, μού είπε πάλι ό Λεάνδρος. —Πρέπει; —Ναι, μαμά... Κοιμήσου... Δεν νυστάζεις; —Πολύ, Λεάνδρε.

—Γιατί δεν κοιμάσαι τότε; Τί σου συμβαίνει; —Φοβούμαι, παιδί μου. Φοβούμαι εκείνον... Θάρρη από στιγμή σε στιγμή... “Οχι, όχι... Κι’ άν έρθη όμως, τί; Δεν θά τολμήσει να μιλήσει.

—Ω, Λεάνδρε, δεν τόν ξέρεις καλά. —“Εγώ! “Εγώ δεν τόν ξέρω; —Ισως θά ήταν πιά φρόνιμο να μη μείνω εδώ. Τί λές, μαμά; Καί πού θά πήγαίνες; —Στό σπίτι μου. Στης μητέρας μου. Είναι άρρωστη, τό ξέρω... “Η Ιστορία αυτή θά χειροτέρευε τήν κατάστασή της. Μά τί να κάνω, τί να κάνω, Θεέ μου!... —Νά ήσυχάσης και να κοιμηθής, μαμά. Θ’ άγρυπνήσω έγώ κοντά σου.

Καθισμένη στο κρεβάτι, παραμύθουσα και χειρονομούσα διαρκώς...

“Αναστένεξά.

—Καλό μου παιδί! ψιθύρισα. “Υπήρξες ό καλός μου άγγελος. Δυό φορές τώρα μ’ έσωσες από τά νύχια του.

—Μην τά σκέπτεσαι πειά αυτά, μητερούλα... Σε παρακαλώ. Κοιμήσου. Είσαι πολύ άρρωστη. Με κόπο μιλάς. Τό καταλαβαίνω καλά... Κοιμήσου, μαμά. Κοιμήσου ήσυχη, άπολύτως ή-συχη. Θά μείνω έγώ κοντά σου. Δεν θά φύγω στιγμή από δω. Καί κανείς, κανείς δεν θά τολμήσει να σου κάμη κακό...

—Κανείς; —Ναι, μαμά, κανείς. —“Ούτ’ εκείνος; —“Ούτ’ εκείνος. Σου τό όρκίζομαι!... Τώρα πειά δεν τόν λογαριάζω καθόλου. Πάνε ή προσποιήσεις. “Η μάσκες έπεσαν. Είμαστε δυό έγθροί άσπονδοί. Καί θά τό σκεφθής πολύ, πριν τολμήσεις να σου κάμη και τό ελάχιστο κακό...

Τα λόγια τού Λεάνδρου μ’ άνακούφισαν, με νανούριζαν γλυκά. Θεέ μου!... Αισθανόμουν πολύ άσχημα τόν έαυτό μου. Αισθανόμουν άκατανίκητα την άνάγκη τού ύπνου. Νά κοιμηθώ, να κοιμηθώ πολύ, ώρες, ήμέρες, χρόνια και να μην ξυπνήσω, παρά στην άλλη ζωή, μακριά, πολύ μακριά από τόν κόσμο αυτό, πού τόσο με πίκρανε και με πότισε με τόσες άπογοιτεύσεις!...

—“Ήξερα πως θά κινδύνευες, έξακολούθησε να μού λέη ό Λεάνδρος. “Ήξερα καλά πως άν έφευγα και σ’ άφηνά μόνη, θά σου συνέβαινε κάποιο μεγάλο κακό. Κατάλαβα απ’ την πρώτη στιγμή τούς καταχθόνιους σκοπούς τού πατέρα μου. “Αλλά μί-

λησε ό Θεός στό πνεύμα μου και στην καρδιά μου. “Εμάντεψα τόν τρομερό κίνδυνο. Καί τό πήρα άπόφασι να μη φύγω για τη Θεσσαλονίκη. Δεν σου τό είπα άμέσως...

—Μου τό έκρυψες, Λεάνδρε; —Ναι, μαμά. Τό δηλολογώ και σου ζητώ να με συγχωρήσης. “Ετσι έπρεπε να φερ-θώ...

—Γιατί, Λεάνδρε; Δεν εί-χες έμπιστοσύνη σε μένα; —“Ω, όχι γι’ αυτό!... Μη μ’ άδικείς, μαμά. “Οχι γι’ αυτό. “Αλλά ήμουν βέβαιος πως θά μ’ έμποδίζες να έκτελέσω τό σκοπό μου. Θά με συμβούλευες να άκούσω τόν πατέρα μου και να φύγω. Καί τότε; Τί θά συνέβαινε τότε; Πώς θά τάβγαζες πέρα μαζί του; Τί θάκανες μόνη σου στά χέρια του, στην έρημία πού σε παρέ-σχε;

“Ο Λεάνδρος είχε δίκιο. Είχε φερθή φρόνιμα και συνετά.

Συγχρόνως όμως θυσίαση-σε πρds χάριν μου, για να με πειά με τόν πατέρα του.

Τού τό είπα αυτό. Μά με καθυσάχασε.

—Μη στενοχωρείσαι, μαμά, μού είπε. “Ετσι θά τελείωναν μιά μέρα τά πράγματα, άργά ή γρήγορα... Μη τό σκέπτεσαι καθόλου αυτό. “Αρκεί να γίνης καλά. Αυτό έν’ όλο...

Τά βλέφαρά μου έξάρσταν, σάν να ήσαν από μολύβι. Δεν μπορούσα ν’ άνθέξω πειά.

Και βυθίστηκα σ’ έναν ύπνο βαρύ, γεμάτον εφιάλτες... Τί συνέβη κατά τό διάστημα τού ύπνου μου αυτού, πού κράτησε ως τό μεσημέρι;

Πολλά πράγματα, όπως έμαθα άργότερα. Πρώτα-πρώτα ό ύπνος μού δεν ήταν καθόλου ήσυχος. “Αναπηδούσα κάθε τόσο. “Ανακαθόμουν στό κρεβάτι. Καί καθισμένη έτσι, παραμύθουσα και χειρονομούσα διαρκώς:

—Νάτος!... “Ερχεται!... Σώστε με!... “Ελεος!... Με κυνηγούσε και σ’ όνειρό μου. Μά κι’ οί φόβοι μου βγήκαν άληθινοί.

“Ο ‘Αρτέμης ήρθε κατά τις έντεκα στό σπίτι. Κατέβηκε από την έπαυλη και ήρθε σπίτι με τό ατύχητο, χωρίς να πάη απ’ τό γραφείο του.

(‘Ακολουθεί)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΓΓΡΑΦΕ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Διασκεδαστικά ανέκδοτα από τη ζωή του 'Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός. Τό γραφείο του κι' οι έχληροι επισκέπται. Τὰ δὲ νεῖα τοῦ γιου τοῦ. Τὰ χρωματιστὰ χαρτιά τῶν χειρογράφων του. Πῶς διασκεδάζε με τοὺς ἥρωές του. Ἡ περιπέτεια τοῦ φίλου τοῦ Ζαντέν. Ὁ θάνατος τοῦ Πέρβου. Ὁ πυροσβέστης τοῦ θεάτρου κι' «Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες», κλπ.

Ἄλεξάνδρος Δουμάς πατὴρ παρουσίαζε ἕνα ὁμορφό θέαμα, ὅταν ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του. Μόλις σκηνοτάταν τὸ πρωῒ, καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἀπὸ κάτωστον ξύλο. Γύρω του, διὰ καρέκλες, διάφορα βιβλία πάνω στὸ τζάκι καὶ πὸ πέρα ἕνα σιδερένιο κρεβάτι : Δὲν ἦταν γραφεῖο αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ἦταν τὸ ἐργαστήρι ἐνὸς τεχνίτη με τὸν πάγκο του.

Ἄξαφνα ἔμπαινε μέσα ἕνας ἐπισκέπτης. Ὁ Δουμάς τοῦ ἔδινε τὸ ἀριστερὸ χεῖρ του, δίχως νὰ στοματίσει τὸ γράψιμο. Ἄν ὁ ἐπισκέπτης του στρογγυλοκαθόταν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μοντεχριστό» δὲν ἔχανε τὸ κέφι του. Ἄφηνε τὴν πέννα, ἔβλεπε τὴν φαντασία, κι' ὅταν τέλος ἔφτανε ὁ ὁλοκλήρως ἐπισκέπτης, ἔναρξεν τὸ γράψιμο. Δὲν θύμωνε ποτε τοῦ, γιὰ τὸ κέφι του ἦταν ἀνεξάντλητο.

Ἄφηνε τὸ μυθιστόρημά του, γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ σενάριο ἐνὸς θεατρικοῦ ἔργου μ' ἕνα συνεργάτη του, κι' ἔπειτα, δίχως νὰ ξεχάσῃ τίποτα, συνέχισε στὸ μυθιστόρημα μὴ μονομαχία, μὴ δραματικὴ ἀναγωγή ἢ μὴ συνομοσία.

Ὅταν ὁ γιὸς του, ποὺ ἦταν τότε εἰκοσι χρόνων — βρισκόμαστε στὰ 1846 — πήγαινε νὰ τὸν δῇ καὶ παραπονόταν γιὰ τὰ χρέη του, ὁ Δουμάς, δίχως νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι ἀπ' τὰ χρονογράφα του, τοῦ ἔλεγε :

— Γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ δουλέψης μαζί μου, στὴ θέσι τοῦ Μακῆ ; Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι δὲν εἶνε διόλου δύσκολο. Ἔπειτα, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ κερδίξης 40 ὡς 50.000 φράγκα τὸ χρόνο. Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, μάλιστα, τί θὰ κάνης. Θὰ βλέπης ἀπ' τὴν ἀνάποδη τίς ὑποθέσεις μου, θὰ μοῦ κάνης παρατηρήσεις, δὴ διατυπώνης τίς ἀντιρρήσεις σου καὶ θὰ μοῦ δίνης ἐμβρυακοὺς ἰδέες. Ὁ-λα τ' ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά...

Ὁ Δουμάς ἴδὼς διὰ τὸν ἄλλον τὴν ἐλευθερίαν του. Φοβόταν τὸν πατέρα του, τὴν σκληρότητα. Ποῦς ξέρεται... Προτιμοῦσε νὰ παίρνῃ δανεικά. Μὴ μέρη, πάνω τοῦ μάρμαρου τοῦ τσαντοῦ, βρισκόντουσαν 650 φράγκα, ὅλη ἡ περιουσία τοῦ Δουμά πατρός.

—Θὰ πάρω πενήντα φράγκα..., τοῦ εἶπε ὁ γιὸς του.

—Κύττα νὰ μ' ἀφήσης ἑκατὸ φράγκα ! τοῦ ἀπάντησε ἑκείνος.

—Πῶς ἑκατὸ ; ἔκανε κατάπληκτος ὁ Δουμάς ἴδὼς. Σοῦ εἶπα ὅτι θὰ πάρω πενήντα φράγκα...

—Μὲ συγχωρεῖς... Μοῦ φάνηκε ὅτι εἶπες πενταχόσια ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Δουμάς, ποὺ ἔβλεπε πάλιν φρικτὸ ἕνα δάνειο ἀπὸ πενταχόσια φράγκα. Τὸ μεσημέρι, τοῦ πήγαιναν τὸ φαγητὸν τοῦ στοῦ γραφεῖο του. Ὁ Δουμάς γούριζε τὴν καρέκλα του, ἔπαινε γρήγορα, ἔβλεπε νερό τοῦ Σέλτς καὶ ποτὶ λιχὲρ ἢ καφέ, καὶ ξαναγύριζε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Μέσα στὸ κεφάλι του εἶχε ἕνα σοφὸ γνῶσις, σκέψεις, δίχως σινιχὴ, ἀλλοτινὰς. Τὰ κατάρθεσε διὰ νὰ τίς χρησιμοποιῇ μὲ μεγάλη ἐπιδοτικότητα.

—Βλέπω ὅτι ἔχετε μνήμη ! τοῦ ἔλεγε ὁ Μπαλόξ, ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων», μὲ εἰρωνεία.

—Αὐτὸ μόνον ἔχω ἐγὼ ! τοῦ ἀπαντοῖσε ὁ Δουμάς μὲ ὑπερηφάνεια.

Τὸ 1847 ἔγραψε στὸν Βερνόν, τὸν διευθυντὴ τῆς ἡμερησίδος «Συναγματοφύλακες» :

«Ἀγαπητέ μου Βερνόν. Δὲς τώρα πῶς δουλεύουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ταλέντο. Σοῦ στέλνω 120 κόλλες, ἄγραφες, γιὰ νὰ βάλῃς τὸν κλητήρα τοῦ γραφείου σου νὰ τίς ἀριθμήσῃ καὶ νὰ τίς σφραγίσῃ. Ἔπειτα, θὰ μοῦ τίς στείλῃς τὴν Πέμπτη τὸ πρωῒ, μὲ τὸ πρῶτο λεωφορεῖο. Ὅταν θάρθῃς τὴν Πέμπτη στὴς 14 τοῦ μηνὸς γιὰ νὰ φάμε μαζί, θὰ βρῇς μισοτελειωμένο τὸ μυθιστόρημα ποὺ μοῦ παρήγγειλες. Κι' ὕστερα, ὅταν θάρθῃς γιὰ νὰ φάμε μαζί τὴν Πέμπτη 21, θὰ σοῦ τὸ φέρω τελειωμένο».

Ὁ γραφεὺς τοῦ χαρακτήρα ἦταν καλλιγραφικός, δίχως προσθήκας καὶ σφονδιλιά. Μὴ ἀπὸ τίς μανιές του ἦταν ν' ἀρχίσῃ τίς παραγράφους μὲ τεράστια κεφαλαία. Τὸ χαρτὶ ποὺ ἔγραφε τὰ μυθιστοροῦματά του ἦταν γαλλικό. Ρῶς ἦταν γιὰ τὰ ἄρθρα καὶ κείμενα γιὰ τὰ ποιήματα.

Αὐτὰ τὰ πολυγράμματα γαριὰ τοῦ τὰ προμήθευε ἕνας τυπογράφος ἀπὸ τὴν Ἀλλήν, φανατικὸς ὀλιγαρχιστὴς του.

Ὁ Δουμάς εἶχε καὶ ἄλλες μανιές. Δὲν μποροῖσε νὰ γράφῃ μὲ μπλε μελάνι. Εἶχε ἄλλη πέννα γιὰ τὰ θεατρικὰ ἔργα κι' ἄλλη γιὰ τὰ μυθι-

στορήματα. Ἔπειτα, δὲν μποροῖσε νὰ γράφῃ ἕνα θεατρικὸ ἔργο κατ' ἐξοχήν. Ἔπρεπε νὰ ξαπλωθῇ στὸ κρεβάτι, μὲ τὸν ἄλγαν στὸ πρὸ-κέφαλο. Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς δουλειᾶς τοῦ ἔφερε πάντα λίγο πῆμα.

Τὰ μυθιστοροῦματά του ὅμως τὰ ἔγραφε διασκεδάζοντας. Μὴ μὴ πῆγε στὸ σπίτι του ἕνας Ἀγγλός. Τὴ στιγμὴ, λοιπὸν, ποὺ βρισκόταν στὸ διάδρομο, ἄκουσε γέλια μέσα στὸ γραφεῖο.

—Θὰ περιμένω νὰ μείνῃ μόνος ὁ κ. Δουμάς, εἶπε στὸν ὑπηρετῆ.

—Μὰ ὁ κύριος εἶνε μόνος του. Γράφει... Ὁ κύριος γέλια, ἐπὶ πάλιν, λές φορὲς μόνος του, τὴν ὥρα ποὺ δουλεύει... τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀ-πλότητα ὁ ὑπηρετῆς, σὰν νὰ ἦταν τὸ φυσικώτερον πρῶτον τοῦ κόσμου.

Μὴ ἄλλη συνήθειά του, ὅταν ἔγραφε ταξιδιωτικὰ ἐντύπωση, ἦταν ν' ἀναφέρῃ σ' αὐτὲς καὶ τοὺς φίλους του, καὶ νὰ τοὺς βρῇ νὰ λο-λοῦν γιὰ χίλια διὰ φαντασιακά πράγματα. Ἐνὰς τέτοιος σπάρτης του σ' αὐτὰ τὰ ταξείδια, ἦταν ὁ φίλος του Ζαντέν, ἕνας γνωστὸς λο-γράφος λοουλουδιῶν, ποὺ δὲν εἶχε βγῇ ποτὲ πὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸ γράφος λοουλουδιῶν, ποὺ δὲν εἶχε βγῇ ποτὲ πὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶνε ἀνεξάντλητος !...

Μὴ μέρη τὸν βόρκε τυχαία στὸ δρόμο ἕνας φίλος του.

—Μπᾶ ! Γύρισε κίτρινος !... τοῦ εἶπε. Ἦθελα νὰ σε κάλεσα νὰ φά-με μαζί στὸ σπίτι, μὴ εἶδα στὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ Δουμά ὅτι ἦσεν μαζί σου στὴν Ἑλβετία...

Μὴ ἄλλη μέρα, ἡ τουρετὴ τῆς φῆλ τοῦ Ζαντέν τοῦ ἄρχισε τὰ παύματα :

—Καταλαβαίνω πὼς καλὰ γιὰτὶ δὲν μὴ ε-γραφε τόσες μέρες !... τοῦ εἶπε. Ἐγὼ νὰ εἶ-δα ὅτι ἦσεν ὁμοιωστὸς στὸ Παρίσι !... Μὰ φαντα-σόν ! Ἐμὰθα ἀπὸ τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Δου-μά ὅτι ἦσεν μαζί σου στὸ Λιόρνζ !... ὅτι ἔ-κανες γλινκὰ μάτια στὴν κόρη τοῦ ξενοδόχου τοῦ κ. ...

Κι' ἄλλοτε πάλιν, ἕνας φίλος τοῦ :

—Ζαντέν ! Τὴν διὰ δόλο ἔπαισε καὶ βόρκε :

—Πάτα ! τοῦ εἶπε κατάπληκτος.

—Εγὼ ! διαμαρτυρήθηκε ὁ καλοκαίριος Ζαντέν.

—Λιανὴ τὰ αὐτὰ ! τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. Τὸ διάβασα στὴν ἡμερησίδα !...

Ὁ Δουμάς ἴδὼς, πάλιν, ἀρνήσεται ἕνα γνο-στονιστικὸ ἀνέκδοτο γιὰ τὸν πατέρα του. Τὸν Βοάδιν, μπαίνοντας στὸ νοσοκομεῖο, τὸν βόρ-κε ἔπειτα, λιγνέμενο καὶ μὴ κινῶν αὐτὸν.

—Ἐκλαιγες ; τὸν ρώτησε. Τί ἔγες ;

—Ἐμὰθα ἀπαρηγόρητος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕνα πνιγμένο λυγρὸν ἔλεος :

Πέθανε ὁ Πέρβος. Τὸν σκότωσε ἕνα καὶ κα-γι ὥρα... Ἀ ! Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ κλάω γιὰ τὸν θάνατό του... Καίμενε Πέρβος ! Πέθανε κι' ἐγώ...

Κάθε βράδυ ὁ Δουμάς καθόταν στὸ τραπέ-ζι, στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, ἔκανε τὸν Βέρτερ νὰ παρατήσῃ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί τὸν ἤθελεν. Μὴ νοσοκόμος του τοῦ εἶπε τότε :

—Ἐμὰθα ἀπαρηγόρητος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕνα πνιγμένο λυγρὸν ἔλεος :

Πέθανε ὁ Πέρβος. Τὸν σκότωσε ἕνα καὶ κα-γι ὥρα... Ἀ ! Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ κλάω γιὰ τὸν θάνατό του... Καίμενε Πέρβος ! Πέθανε κι' ἐγώ...

Κάθε βράδυ ὁ Δουμάς καθόταν στὸ τραπέ-ζι, στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, ἔκανε τὸν Βέρτερ νὰ παρατήσῃ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί τὸν ἤθελεν. Μὴ νοσοκόμος του τοῦ εἶπε τότε :

—Ἐμὰθα ἀπαρηγόρητος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕνα πνιγμένο λυγρὸν ἔλεος :

Πέθανε ὁ Πέρβος. Τὸν σκότωσε ἕνα καὶ κα-γι ὥρα... Ἀ ! Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ κλάω γιὰ τὸν θάνατό του... Καίμενε Πέρβος ! Πέθανε κι' ἐγώ...

Κάθε βράδυ ὁ Δουμάς καθόταν στὸ τραπέ-ζι, στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, ἔκανε τὸν Βέρτερ νὰ παρατήσῃ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί τὸν ἤθελεν. Μὴ νοσοκόμος του τοῦ εἶπε τότε :

—Ἐμὰθα ἀπαρηγόρητος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕνα πνιγμένο λυγρὸν ἔλεος :

Πέθανε ὁ Πέρβος. Τὸν σκότωσε ἕνα καὶ κα-γι ὥρα... Ἀ ! Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ κλάω γιὰ τὸν θάνατό του... Καίμενε Πέρβος ! Πέθανε κι' ἐγώ...

Κάθε βράδυ ὁ Δουμάς καθόταν στὸ τραπέ-ζι, στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, ἔκανε τὸν Βέρτερ νὰ παρατήσῃ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί τὸν ἤθελεν. Μὴ νοσοκόμος του τοῦ εἶπε τότε :

—Ἐμὰθα ἀπαρηγόρητος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕνα πνιγμένο λυγρὸν ἔλεος :

Πέθανε ὁ Πέρβος. Τὸν σκότωσε ἕνα καὶ κα-γι ὥρα... Ἀ ! Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ κλάω γιὰ τὸν θάνατό του... Καίμενε Πέρβος ! Πέθανε κι' ἐγώ...

Κάθε βράδυ ὁ Δουμάς καθόταν στὸ τραπέ-ζι, στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, ἔκανε τὸν Βέρτερ νὰ παρατήσῃ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί τὸν ἤθελεν. Μὴ νοσοκόμος του τοῦ εἶπε τότε :

—Ἐμὰθα ἀπαρηγόρητος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕνα πνιγμένο λυγρὸν ἔλεος :

Πέθανε ὁ Πέρβος. Τὸν σκότωσε ἕνα καὶ κα-γι ὥρα... Ἀ ! Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ κλάω γιὰ τὸν θάνατό του... Καίμενε Πέρβος ! Πέθανε κι' ἐγώ...

Κάθε βράδυ ὁ Δουμάς καθόταν στὸ τραπέ-ζι, στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, ἔκανε τὸν Βέρτερ νὰ παρατήσῃ καὶ νὰ ρωτήσῃ τί τὸν ἤθελεν. Μὴ νοσοκόμος του τοῦ εἶπε τότε :

—Ἐμὰθα ἀπαρηγόρητος ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕνα πνιγμένο λυγρὸν ἔλεος :

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η "ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΩΝ,"

(Ἀληθινὴ φρικιαστικὴ ἱστορία)

ΕΧΡΙ ποῦ σημειοῦ ἄραγε μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὸ ξεκούρησιμα τῶν ἀνθρώπων ἐγκυφάτων !... Καὶ σὲ τί ἄλλοκοτες, δὴ καὶ ἀνατριχιαστικὰς πράξεις προβαίνουν τότε οἱ κάτοχοί των !...

Ἄν διαβάσετε τὴν παρακάτω ἀληθινὴ ἱστο-ρίαν, θὰ βρῆτε τὴν ὑπόληψιν ὅτι δύο αὐτὰ εἰ-σοτήματα.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακρίνωσις του ἐπὶ τῶν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διαφόρων κα-κούργων, προσένοῦσαν πάντοτε μεγάλη ἐντύ-πωση.

Πρὸ ἀρχαίων χρόνων, λοιπόν, ζοῦσε στὴ Στουτγάρδη τῆς Γερμανίας ὁ διάσημος ἀνάτο-μος καὶ φρονολόγος ἱατρός Φαύστος Βέρτερ.

Ὁ Βέρτερ ἦταν μέλος πολλῶν ξένων Ἀκαδη-μῶν κι' ἡ ἐπιστημονικ

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΟΥ ΜΕ Τ'Ν ΠΗΛΗ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θα κατεστρέφετο το πλάν, αν οι 'Ινδοί μας έθελαν η δπωσδήποτε υποψιάζονταν την παρουσία μας. Το σχέδιό μας ήταν να βαδίζουμε σ' αρκετή απόσταση από αυτούς, ως που να βραδυάσει. Κι' όταν πειά η νύχτα θ' άπλωνε το σκοτάδι της στη ζούγκλα, τότε θα ξεκινούσα για το στρατόπεδό τους, αποφασισμένοι να φέρω εις πέρας το σχέδιό μου ή να πεθάνω, μαζί μ' εκείνη που αγαπούσα.

Προχωρώντας άργα-άργα, μιλούσαμε με το Ρούθη, για τον τρόπο με τον όποιο θα με βοηθούσαν, αν άρπαζα την 'Ιζολίνα και κατάρθωνα να βγω έξω από την κατασκήνωσι των Κομαγχανών.

Τό πλάν, στην περίπτωση αυτή, έξηρτάτο από την καλή συνεννόησι κι' απ' την ταχύτητα της ενεργείας. Τό παραμικρό, τό πιο άσημαντο λάθος, θα στοίχιζε ακριβά σ' όλους μας.

Έπρεπε να περιμένουμε, μόλις νύχτωνε, να κατασκηνώσουν οι 'Ινδοί και κατόπιν να ενεργήσουμε. Δέν χρειαζόταν καμιά βία, καμιά νευρική.

Πάντως ήξερα καλά ότι τό συμβούλιο των 'Ινδών, που θ' άποφάσιζε για την τύχη της 'Ιζολίνας, θα συνήρχετο τό ίδιο αύτό θράβυ και θάβγαζε όριστική άπόφασι.

Έπρεπε λοιπόν να είμαι στο στρατόπεδο των 'Ινδών έγκαίρων άπωσδήποτε, για να προλάβω κάθε συμφορά.

Έκείνο που με στενοχωρούσε τίς στιγμές αυτές, ήταν ή εξαστερία του ούρανο. Έγώ που βλαστημούσα, προχτές ακόμα τά νέφη και τη υπόρα, τώρα παρακαλούσα τό Θεό να στείλη τη βροχή και την καταιγίδα έναντιον του μέρους που βρισκόμαστε.

Αλλά ο ούρανός έμενε κατάκαθαρος.

Μόλις θα νύχτωνε, χιλιάδες άστέρια θάλαμπαν στον ούρανό και σέ λίγο θα πρόβαλε και ή σελήνη. Για τό σχέδιό μου, ή φεγγαρολαμπράδα ήταν φυσικά επικίνδυνη. Θα προτιμούσα τό σκότος και την τρικυμία... Αλλά ο ούρανός δέν άστράφτει, άλλοιμονο και δέν βροντά αναλόγως των όρέξεων και των σκοπών των κοινών θνητών.

Εκτός αυτού και κάτι άλλο μ' άνηγουσε ακόμα. "Αν μ' έπλησίαζε κανένας 'Ινδός, τη στιγμή που θάμπαινα στο στρατόπεδό τους και μού έπιανε κουθέντα, τί θα έκανα και πώς θα ξεμπερδεύα μαζί του; Απó τη διάλεκτο των Κομαγχανών δέν ήξερα, παρά λίγες μόνον λέξεις. Η θέσις μου συνεπώς θα ήταν κρίσιμη σέ μία τέτοια περίστασι.

Στό μεταξύ αυτό, ένώ έκανα όλες τίς ταρσπάνω σκέψεις, ο Ρούθης κι' ο Γάρεϋ είχαν προχωρήσει έμπρός για να κατασκοπεύσουν τους 'Ινδούς.

Προχωρούσαμε σιγά-σιγά.

Η ώρα είχε περάσει.

Ο ήλιος πλησίαζε πια στή θύσι του.

Στό μέρος που βρισκόμαστε τώρα, ένας μικρός λόφος ύψωνόταν και μάς απέκλειε τη θέα. Σταθήκαμε λοιπόν και περιμέναμε τους δύο κυνηγούς.

Σέ λίγο φάνηκε μακριά ο Γάρεϋ, ο όποιος μούγνεψε να πλησιάσω.

Έτρεξα κοντά του και άνεθήκαμε μαζί στην κορυφή του λόφου. Κάτω, αντίκρυ απ' αυτόν, άπλωνόταν μία χλοερή πεδιάς. Στή μέση της πεδιάδος αυτής ήταν στρατοπεδεύμενοι οι Κομαγχανί. Είχαν δέσει τά άλογά τους στά χαμόδεντρα, είχαν στήσει τίς σκηνές τους και είχαν άνάψει μεγάλες φωτιές, για

να έτοιμάσουν τό δείπνο τους.

Στό θέαμα αυτό που άντίκρυζα, κάτω από τό ρόδινο φώς της δύσεως, ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά.

—Εκεί κάτω, μεταξύ των άγρίων, βρίσκεται και ή μόνη γυναίκα που άγαπούσα στον κόσμο.

Οι 'Ινδοί είχαν διαλέξει τό πλέον κατάλληλο μέρος του κάμπου για την κατασκήνωσί τους. Πλάι τους, έτρεχε ένα διαυγέστατο ρυάκι, δέντρα και θάμνοι έφραζαν την κατασκήνωσι από τό αντίθετο μέρος.

Οι πολεμιστάι είχαν καρφώσει τίς μυτερές λόγχες τους στή γή, άλλοι έτοιμάζαν, κοντά τίς φωτιές, τό βραδυνό τους φαγητό κι' άλλοι καθόντουσαν στή χλόη και μιλούσαν.

Σέ μία γωνιά, λίγο παράμερα από τους άνδρες, διακρινάμε ένα γκρουπ γυναικών. Θεέ μου!... Ήσαν ή αιχμάλωτες των 'Ινδών λευκές γυναίκες.

Στό αντίκρουμά τους, ή συγκίνησίς μου δέν είχε όρια, μ' έπληγε, με συνεκλόνιζε...

Μεταξύ των γυναικών αυτών, μεταξύ των δυστυχημένων αυτών αιχμαλώτων των 'Ινδών, βρισκόταν άναμφισβήτως και ή 'Ιζολίνα.

Θα την έλευθέρωνα άραγε τη νύχτα αυτή; Η θα πέθανε μαζί της;

Γύρω από τό στρατόπεδο των 'Ινδών, σέ σχήμα τόξου, έβόσκαν τά άλογά τους. Και τη χορδή του φανταστικού αυτού τόξου, την αποτελούσε τό ρυάκι.

Έτσι οι Κομαγχανί ήταν έξασφαλισμένοι έναντιον κάθε έσσημής έπιθέσεως. Είχαν δηλαδή λάθει τά μέτρα τους, αν και δέν διέτρεχαν κανένα σοβαρό κίνδυνο στίς άποκαρυσμένες αυτές ερημιές.

Μετά τίς πρώτες αιτίς έπαιπώσεις, άρχισα να σκεπάζω τον τρόπο, με τον όποιο θα πλησίαζα και θα εισχωρούσα στο στρατόπεδο των 'Ερυθρόδερμων. Όπως καταλάβαινα, τό σχέδιό μου δέν ήταν καθόλου εύκολό. Δέν θα μπορούσα δηλαδή να εσχωρήσω στην κατασκήνωσι, χωρίς να με δούνε.

Την ίδια γνώμη είχαν και ο Ρούθης με τό Γάρεϋ. Κατά τό άρχικο μου σχέδιο, θα εισχωρούσα στο στρατόπεδο, σιγά-σιγά, χωρίς να με δούνε οι φρουροί, τά άλόγον των Κομαγχανών και αφήνοντας τό άλογό μου μακριά, για να τό χρησιμοποιήσω κατόπιν, πηδώντας πάνω σ' αυτό μαζί με την 'Ιζολίνα.

Μά τώρα, ή θέσις στην όποία είχαν κατασκηνώσει οι 'Ινδοί, μού άνέτρεπε έντελώς τό σχέδιο αυτό. Ήταν αδύνατον, όπως είπα και παραπάνω, να πλησιάσω στο στρατόπεδο, χωρίς να με δούνε.

Οι πονηροί Κομαγχανί είχαν φροντίσει να κόψουν όλους τους θάμνους, που ύψώνοντο γύρω τους και να φαλακρώσουν τό έδαφος, ώστε να βλέπουν σ' άρκετη απόστασι γύρω από την κατασκήνωσί τους.

Τί μού έμενε λοιπόν να κάμω;

Τό σχέδιό μου έπρεπε ν' άναθεωρηθή.

Έπρεπε να βρω άλλον τρόπο, άλλη πονηρία, για να εισχωρήσω, μεταμφιεσμένος όπως ήμουν, στο 'Ινδικό στρατόπεδο.

Μία καλή σκέψις μού ήρθε άξαφνα στο νού. Σκέφθηνα τό λογο του 'Ινδοού αιχμαλώτου μας. "Αν τό χρησιμοποιήσω, έφτανα μ' αυτό ως την κατασκήνωσι των 'Ινδών, ίσως κανόν δέν θα ύποπευόταν τίποτε. Ούτε τ' άλλα άλογα των Κομαγχανών.

ΑΝΟΧΗ Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΑΙΣΙΑΣ
21
φρε, γοητευτική κι' άνέλκηρη, γύρισε προς αυτούς που την περιστοιχέαν και είπε:
»—Είμαι λίγο κουρασμένη... Θα πάω να πλαγιάσω απόψε νορίτερα... Καληνύχτα!

»Κι' άποκαρμήθηκε... Καθώς πέρρασε μπροστά μου, με χαϊρέισε με τό κεφάλι της ευγενική και ψυχρά. Είσα άκόμη μία φορά τό ρυτίδα του μετώπου της και κατόπιν τίποτε άλλο από την πλάτη της, τη γομνή ράχη της, τη λευκή και δροσερή...

»Ενα δευτερόλεπτο πέρασε πριν άντιληφθώ ότι έφυγε... ότι δέν θα την έβλεπα πια, ότι δέν θα μπορούσα να της μιλήσω εκείνο τό θράβυ, τό τελευταίο θράβυ που θα μπορούσα άκόμη να έλπίζω να την σώσω... Μία στιγμή λοιπόν έμεινα άκόμη άκίνητος πριν άντιληφθώ την άλήθεια... Τότε...

»Μά περιμένετε... περιμένετε... γιατί δέν θα καταλάβετε όλη την ηλιθιότητα, όλο τό άλλοπρόσαλλο της πράξέας μου... Πρέπει έν πρώτος να σάς περιγράψω άκριβώς τά μέρη... Βρισκόμαστε μέσ' στή μεγάλη σάλα του κυβερνητικού ανακτόρου, παντό φωτισμένη και σγεδών άδειαν, μέσα στην άπέραντη έκείνη σάλα... Τά ζευγάρια είχαν ξαναγυρίσει στο χορό και οι άνδρες χαρόποιζαν... Μονάχα μερικάς συντροφίες κουδούνιζαν στίς γωνιές... Η σάλα λοιπόν ήταν άδειανή και κάθε κίνησι, μέσα στο άπλετο εκείνο φώς, τραβούσε την προσοχή... Αυτή τη μεγάλη, αυτή την άπέραντη σάλα, την διεσχίσε εκείνη με θήμα άργό κι' άνάλαφρο, με τους άμους ύψόμενους, στέλνοντας έδώ κ' εκεί ένα φιλικό χαρετισμό με μί' άπερίγραπτη μεγαλόπρεπια... με την όπεροχη γαλήνη της που τόσο με άναγέρπει... Όπως σάς είπα, δέν... δέν είχα άφήσει τί θείσι μου, είχα παραλίσις προτού άντιληφθώ ότι εκείνη έφευγε... Όταν τό κατάλαβα, αυτή θρισκόταν κίολας στην άλλη άκρη της σάλας, άκριβώς μπροστά στην πόρτα...

»Τότε... "Οι κοκκινίζω άκόμη και σήμερα που τό σνέπτοισα... μία δύναμι μ' άρπάξε ξαφνικά κ' έτρεξε — άκούτε; δέν έθαδίζα, έτρεχα, — έτρεξα πίσω της διασχίζοντας την σάλα που άνηχόσε από τό θόρυβο των θραειών μου θημάτων... Άκούγα τά θήματα μου, έβλεπα όλα τά έλέμματα, να διευθύνονται προς έμένα ξαφνιασμένα... Λίγο έλειπα να σωριασθώ κάτω από την ντροπή μου. Μά έτρεξα πίσω, ένώ είχα αναλάβει της τρέλας μου... Δέν μπορούσα πια να γυρίσω πίσω...

»Τη συνάντησα μέρσο στην πόρτα... Εκείνη γύρισε... Τα γκρίνια μάτια της με τρύπησαν σαν χαλωδία νιπίδα... Τά ρουθούνια της σούκασαν από όρηγ... Έγώ κπ' άρχισα να τραυλίζω...

»Τότε... εκείνη τη στιγμή... Αυτή άρχισε να γελά ξαφνικά... μ' ένα γέλιο εύληκνέας, φυσικό και καθαρό... τόσο καθαρό, ώστε μπόρεσαν όλοι να την άκούσουν... Είπε:

»—Αι' δόκτορ... Τώρα θυμήκατε τη στιγμή που σάς ζήτησα για τό γυό μου... Αι' τί άφρημένοι που είνε αυτοί οι έπιστήμονες! Μερικοί κύρια που θροισκόνταν εκεί κοντά άρχισαν να γελούν... κ' έγώ κατάλαβα... Η ψυχραιμία με την όποία άπομάρτυνε τον κίνδυνο μ' έκανε να τά χάσω... Μηχανικά έβγάλα τό πορτοφόλι μου και έξέκασα απ' τό σπληνισμάτιό μου ένα φύλλο λευκό, τό όποιο εκείνη πήρε με νοχλεία... Έπέλτα χαμόγέλασε γαλήνια για να μ' εύχαριστήση... κ' έφυγε...

»Αν έμεινα να είμαι... Τώρα θυμήκατε τη στιγμή που σάς ζήτησα για τό γυό μου... Αι' τί άφρημένοι που είνε αυτοί οι έπιστήμονες! Μερικοί κύρια που θροισκόνταν εκεί κοντά άρχισαν να γελούν... κ' έγώ κατάλαβα... Η ψυχραιμία με την όποία άπομάρτυνε τον κίνδυνο μ' έκανε να τά χάσω... Μηχανικά έβγάλα τό πορτοφόλι μου και έξέκασα απ' τό σπληνισμάτιό μου ένα φύλλο λευκό, τό όποιο εκείνη πήρε με νοχλεία... Έπέλτα χαμόγέλασε γαλήνια για να μ' εύχαριστήση... κ' έφυγε...

»Αν έμεινα να είμαι... Τώρα θυμήκατε τη στιγμή που σάς ζήτησα για τό γυό μου... Αι' τί άφρημένοι που είνε αυτοί οι έπιστήμονες! Μερικοί κύρια που θροισκόνταν εκεί κοντά άρχισαν να γελούν... κ' έγώ κατάλαβα... Η ψυχραιμία με την όποία άπομάρτυνε τον κίνδυνο μ' έκανε να τά χάσω... Μηχανικά έβγάλα τό πορτοφόλι μου και έξέκασα απ' τό σπληνισμάτιό μου ένα φύλλο λευκό, τό όποιο εκείνη πήρε με νοχλεία... Έπέλτα χαμόγέλασε γαλήνια για να μ' εύχαριστήση... κ' έφυγε...

»Αν έμεινα να είμαι... Τώρα θυμήκατε τη στιγμή που σάς ζήτησα για τό γυό μου... Αι' τί άφρημένοι που είνε αυτοί οι έπιστήμονες! Μερικοί κύρια που θροισκόνταν εκεί κοντά άρχισαν να γελούν... κ' έγώ κατάλαβα... Η ψυχραιμία με την όποία άπομάρτυνε τον κίνδυνο μ' έκανε να τά χάσω... Μηχανικά έβγάλα τό πορτοφόλι μου και έξέκασα απ' τό σπληνισμάτιό μου ένα φύλλο λευκό, τό όποιο εκείνη πήρε με νοχλεία... Έπέλτα χαμόγέλασε γαλήνια για να μ' εύχαριστήση... κ' έφυγε...

»Αν έμεινα να είμαι... Τώρα θυμήκατε τη στιγμή που σάς ζήτησα για τό γυό μου... Αι' τί άφρημένοι που είνε αυτοί οι έπιστήμονες! Μερικοί κύρια που θροισκόνταν εκεί κοντά άρχισαν να γελούν... κ' έγώ κατάλαβα... Η ψυχραιμία με την όποία άπομάρτυνε τον κίνδυνο μ' έκανε να τά χάσω... Μηχανικά έβγάλα τό πορτοφόλι μου και έξέκασα απ' τό σπληνισμάτιό μου ένα φύλλο λευκό, τό όποιο εκείνη πήρε με νοχλεία... Έπέλτα χαμόγέλασε γαλήνια για να μ' εύχαριστήση... κ' έφυγε...

ΕΚΔΟΣΙΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

19 Ιουλίου 1934

χών θα μυριζόντουσαν τίποτα, ούτε κι' οι ίδιοι οι Κομάτχαι θα παρασυνευόντουσαν μολίς μ' αντίκρυζαν να πλησιάσω. Μήπως δεν περιμεναν το σύντροφό τους, ποδχε τρέξει να παρη την λησιμονιμένη άσπιδα του :

—Οι! αυτά ήταν εύκολα βέβαια, μέχρι της στιγμής που θα πλησιάζα στο στρατόπεδο. Έκει όμως θα την είχα άσχημα. Άν οι φίλοι τού αιχμαλώτου μας Κομάτχη μ' έπλησιαζαν και μ' άνοιγαν κουθέντα, τί θάκανα ;

—Έπειτα κι' αυτό το έλλογο του 'Ινδού αιχμαλώτου μας είχε το διάβολο μέσα του. Μόλις τ'ό πήρε και τ'ό καθάλλησε ο Στάνφιλν, άρχισε να κλωσάη σάν λυσσασμένο, για να τόν πετάξη κάτω. Τί θα συνέβαινε συνεπώς άν μούκανε τις ίδιες ιστορίες όταν θα πλησιάζαμε στο στρατόπεδο και θα μυριζόταν τούς δικούς του ;

—Βλεπώντας ένα τέτοιο πράγμα οι 'Ινδοί θα ύποψιάζόντουσαν και θα την είχα άσχημα.

Μα κι' άν όλα πηγαιναν καλά ως τη στιγμή που θ' άρπαζα την 'Ιζολίνα, πας θα μπορούσα να εμπιστευτώ κατόπιν για να διαφύγω, σ' ένα άλογο δυστροπο κι' άγριεμένο ;

—Αυτή ήταν γενικά ή κατάστασις. Άλλη λύσις δεν ύπήρχε. Καί έπειδή πλησίαζε το βράδυ, πήρα την απόφασι να εισχωρήσω στο στρατόπεδο τών 'ινων, πανω στο έλλογο τού αιχμαλώτου μας, παρα τούς μεγάλους κινδύνους που διέτρεχα.

Τη σκέψι μου αυτή την άνεκοίνωσα στους συντρόφους μου και τούς ζήτησα τη γνώμη τους.

—Ήσαν όλοι γενναίοι άνδρες, περιφρονούσαν τ'ό θάνατο, κι' ό-μως ζαφινάστηκαν, ακούγοντας τί σκόπευα να κάμω. Ζήτησαν μάλιστα μερικ'ό να με άποτρέψουν. "Οχι από φόβο. Άλλά γιατί δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς εινε δυνατόν να θυσιαστή ένας γενναίος ά-ξιωματικός για μία γυναί-κα.

Δέν άδικούσα τούς συντρόφους μου αυτούς. Δέν είχαν αγαπήσει ποτέ και δέν ήξεραν, δέν φανταζόν-τουσαν τί μπορεί να κάμη ένας άνθρωπος, χάριν της γυναίκας που αγαπά.

Στό τέλος συμφώνησαν όλοι πώς ό μόνος τρόπος για να εισχωρήσω στο στρατόπεδο τών 'Ινδών, ή-ταν αυτός που είχα σκε-φθή. Ένας μόνον άπό τούς συντρόφους μου, έκεινος στην κρίσι του οποίου είχα την πιο μεγάλη εμπιστοσύ-νη, δέν είχε μιλήσει ακό-μα. "Ο γέρο Ρούθης.

Γύρισα και τόν κύτταξα. Στεκόταν άκουμπιμέ-νος στη μακρυά καραμπίνα του και ήταν βυθισμένος σέ σκέ-ψεις. Ξέραμε τις ιδιοτροπίες του και περιμέναμε άνιπτόμωνα τη γνώμη του.

Μα ό Ρούθης δέν βισζόταν. Εξακολουθούσε να μένη βυθι-σμένος σκέψεις του, κυττάζοντας μια τ'ό στρατόπεδο τών Κοματχών και μια την καραμπίνα του, της οποίας άκουμπού-σε τ'ό στόμιο της κάννης στο αυτί του, σάν να περιμενε να τ'ό μιλήση και να τ'ό πη κάποιον μυστικό.

Αυτό κράτησε άρκετή ώρα. Είχε βραδείασει παιά.

—"Ο Γάρεϋ κι' εγώ πλησιάζαμε τ'ό γέρο Ρούθη και σταθήκαμε πλάι του βουδ'όι, περιμένοντας να μάς μιλήση αυτός πρώτος.

—"Ο Ρούθης κατάλαβε τί περιμέναμε άπό αυτόν. Καί, γυρίζον-τας πρ'ός τ'ό μέρος μας, μάς είπε :

—Λοιπόν, Γάρεϋ... Λοιπόν, λοχαγέ... Τί λέτε για την έπιχειρή-σι αυτή ; Εινε άσχημη και δύσκολη, δέν είν' έτσι ;

—Πολύ δύσκολη, Ρούθη, είπε ό Γάρεϋ.

—Δύσκολη, έ ;

—Ναι, σύντροφε. Δέν βλέπω πώς μπορεί να εισχωρήση κα-νείς, χωρίς να τόν δούνε, στο στρατόπεδο τών 'Ινδών.

—Ετσι λές, Βίλλη παιδί μου ;

—Ετσι εινε, γέρο μου.

—Κι' εγώ λοιπόν λέω πώς δέν είν' έτσι.

—Δέν είν' έτσι! Τί θές να πής, Ρούθη ;

—Θέλω να πω πώς κάποιος άσπρομύτης, που δέν νοιώθει άπό τέτοιες δουλειές, σούγωσε στο μυαλό σου την ιδέα αυτή. Γιατί εγώ, Βίλλη, έχω αντίθετη γνώμη. Για να δούμε όμως : Για πές μου, τί άποφασίσατε να κάμετε και γιατί εινε δύσκολο αυτό που σκεφθήκατε...

—Νά λοιπόν, Ρούθη, τί άποφάσισε ό λοχαγός : Λέει να τρα-θήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ινδών, καθάλλα στο έλλογο τού

...Την είχα άρπάξει !... "Εφευγα !... "Εφευγα !...

αιχμαλώτου μας.

—Χμ... Αυτό τ'ό άκουσα, νομίζω.

—Έτσι, Ρούθη, γίνεται ή δουλειά μονάχα. "Αν τραθήξει δη-λαδή φανερά πρ'ός την κατασκήνωσι τών 'Ινδών.

—Και γιατί όχι κρυφά, Βίλλη, παιδί μου ;

—Γιατί, Ρούθη ; Και πού να κρυφτή ; Στους θάμνους ; Οι 'Ινδοί θα τόν βλέπανε.

—Οι 'Ινδοί, λέει, θα τόν βλέπανε ; Ποιός τ'ό ύποστηρίζει αυ-τό ; Αυτοί οι 'Ερυθρόδερμοι λοιπόν εινε θεόστροφοι! Ναι, πού να πάρη ό διάβολος! Τ'ό λέω εγώ αυτό, ό γέρο Ρούθης...

—Λές, Ρούθη, πως μπορεί να τρυπήση κανένας στο στρατόπε-δο τών 'Ινδών, χωρίς να τόν δούνε ;

—Αυτό λέω, διάβολε! Μά με μία συμφωνία, παιδιά μου : "Οτι αυτός ό ένας, που μπορεί να τ'ό κάνει αυτό, εινε ό γέρο Ρούθης Ράιλιγς, άπό τ'ά Βραχάδη "Ορη. Πώς ; Ναι, ναι, Βίλλη; μ'ην ά-νοιγεις έτσι τ'ό στομά σου, σάν νυσταγμένο τσακάλι. "Ο γέρο Ρούθης δέν λέει παλάθρες. Μπορώ να τρυπήσω είπα στο σιρα-τόπεσο τών Κοματχών, χωρίς να πάρουν καθ'ό οι σατανάδες αυ-τοι, όπως τρυπάνει ένας γυμνοσάλιαγκας άνάμεσα στά φύλλα του μαρουλιού!

—"Ο Βίλλη Γάρεϋ είχε σαστίσει. Δέν μπορούσε να καταλάβη τ'ό σχέδιο τού γηραιού κυνηγού.

—"Ο Ρούθης τ'ό άντελήφθη. Κούνησε τ'ό κεφάλι του μ' άπελπι-σία κι' άφ'όυ μάς πήρε παράμερα, μάς εξηγήθηκε καλύτερα.

—"Ακουσε, Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ. Πρόσεξε καλ'ά στά λόγια μου, παιδί μου, γιατί τώρα τελευταία τ'ό μυαλό σου δέν δου-λειει καλά. Και γιατί συμβαίνει αυτό, τ'ό ξέρει ή άίεπου ό γέ-ρο Ρούθης, καλύτερα κι' άπό σένα τόν ίδιο...

—Τί θές να πής, Ρούθη ;

—Θέλω να πω, διάβολε, πώς είσαι έρωτοτυπημέ-νος! Ναι, ια την καλ'άδα τού 'Ιωσαφάτ! Έγινε σει-σμός στο μυαλό σου και σκιστήκες, παιδί μου.

Σομ μιλάω τ'όσην ώρα για ένα πρ'άμα και δέν σκαμ-πάξεις τί θέλω να πώ...

—"Ομολογώ, Ρούθη, πώς δέν καταλαβαίνω τ'ό σχέ-διό σου.

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

—Εινε έξ αιτίας τού έρω-τος, Βίλλη. "Ας εινε όμως. Θά σ'ας ξηγήσω καλύτερα τ'ά πρ'άγματα. Λοιπόν, τί βλέπεις, Βίλλη, μπροστά σου ; Δέν ύπάρχει κανένας δρόμος, που να τραθήη για τ'ό στρατόπεδο τών 'Ιν-δών και τόν όποιο να μπο-ρή να πάρη κανείς και να φτάση εκεί, χωρίς να τόν δούνε ;

(Ακολουθεί)

20

ΑΜΟΚ "Η Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΑΞΙΑΣ

...μιας και έβρυνε μ' άμέλει για τ'ό σιδηροδρομικό σταθμό... "Εφουα χωρίς ν' ά-ναγγέλω την άναχώρησι μου στο δικαστή της περιφέρειας, χωρίς να φροντίσω ν' άντικειμενωθώ, αφήνοντας τά πάντα σ'εμένα και τ'ό σπίτι μου άνοιχτό σ' ό-λους τών κόσμο... Οι ύπαιρτες μου με περιτοχίζαν, ή γυναικας μου είχα κοντά μου με ραυδ'όσαν έξανακαμένες, μά εγώ ότε τούς άπαυόουσα, ότε γυρία και τ'ό δικαστή... Τρεβόουσα πρ'ός τ'ό σταθμό και υπήκα στο πρώτο τραν'ό που έβουε ν'ατά την πόλη. Μά δυο λόγια, μία ώρα μετά την είσοδο αυτής της γυ-ναίκας στο σπίτι μου, είχε πετάξει όλο τ'ό περιβάλλον μου μακριά κι' άριμ'όουσα πρ'ός τ'ό γνωστό, σάν ένας άμ'όκ.

—Έτρεχα κατ' εΰθειαν μπροστά μου με τ'ό κεφάλι μου άπλωτό στο διάφωγ'α του θαυνοιού... Στις έξη τ'ό βράδυ, έφτασα στην πόλη... στις έξη και δέκα θροίκιμου στο σπίτι της και παρακαλούσα τούς ύπαιρτες της να με άναγγέ-λουν. Αυτό, καταλαβαίνετε, ήταν ή πιο ήλιθια πράξι που θα μπορούσα να κάνω. Μά ό άμ'όκ έχει τά μάτια του θαλά και δέν θέλπει ποδ'όριμει... "Επειτ' άπό μεριότη σ'αγγέλε, ένας άπ' τ'ούς ύπαιρτες έξαναγύρισε και με τ'όνο εύχενικό και ημερ'όη, που άναγγέλει ότι ή Κυρία δέν ήταν καλ'ά κι' ότι δέν ήμπορούε να με δεχτή.

—Βγήκα έξω, κλονιζόμενος... Έπί μία ώρα σιροφονούζα έξω άπό τ'ό σπίτι, θαυναζόμενος άπ' την άνοχη έλπιδα, ότι εκείνη θα έφτανε τ'όσο να με ζήσει. "Επειτα έπιασα μία κάμαρη στο "Ξενοδοχείο της Άατ'ης" και παρήγγειλα να μου φέρουν δυο μπουκιες ούσκου. Αυτές και μία δηψή δ'όους θεωρούλ, με έβ'όηθη θ'όσαι... Άποκιμήθηκα τέλος μ' ένα όνομα παρρηγ'όου, που άποσέλασε μία μοια-δική διακοπή σ' αυτό τ'ό τρέξιμο μεταξύ ζωής και θανάτου... *

Τ'ό ρολόι τού καραβ'όι σήμανε τη στιγμή εκείνη. Δυο χτύποι σκίληροι, γε-μ'ότοι, που άντηχαναν μέσα στη σιωπή τού άκεναού σάν άκοιμωμένο στο π'όθιμ'ό λόγια τού ανθρώπου που καθόταν άπέναντί μου, στα σκοτάδια. "Εκεί-νος φαίνεται π'ός τρέμει, γιατί ή φωνή του σ'άπασε άμέσως. Καί πάλι τόν ά-κουσα να ψάλλη να θ'όη τη μοιρία με τ'ό ούτοκο, και πάλι τόν άκουσα ν' ά-δειάζη τ'ό ποτήρι του μονορ'όου. "Επειτα, σάν γυάλιμενος, εξακοιούθησε με φωνή π'ό σταθερή:

—Μοι εινε σχεδόν αδύνατον να σ'ας μιλήσω για τις δ'όρες που έπαυόουθησαν. Σ'ήμερα νομίζω πως είχα τότε πυρετό. Πάστας θροιάμου οέ μία κατάσταση ύπερρεθισμού γειτονικό με την τρέλλα. — ήμουν ένας άμ'όκ, όπως σ'ας έλεγα. Πρέπει να σ'ας πω ότι έφτασα στην πόλη την Τρίτη τ'ό βράδυ κι' ότι τ'ό Σάββατο — τ'ό είχα μάθει κι' αυτό — ό αόλυνός της θ' άποβ'όιδόταν άπ' τ'ό ύπερωκέδ-ναιο που θάφτανε άπό τη Γιοκαχάμα. Δέν μοι έμειαν λοιπόν παρ'ό τρεις ήμέρες, τρεις φτωχέ ήμέρες, για να πάρω μία άποφ'όσι και να τ'ό θ'ο.η.θ'ο. Τ'ό κα-ταλαβαίνετε αυτό που θα σ'ας πω; "Ηξερα ότι ή άμέσως θ'όβειά μου της ήταν άνογιέα και δέν ήμπορούα να της μιλήσω. Καί ή άνάκη και δικαστολόγηρο τη νευρικήτιτά μου, "Ηξερα π'όσο κ'άθε στιγμή ήταν παύνητιμ, δέν άγνοούσα π'ός έπ'όκειτο περ'ό ζωής και θανάτου γι' αυτήν και όμως δέν είχα κανένα τρόπο για να την πλησιάσω ή να της μιλήσω μετά λέξι, να της κάνω ένα νόημα, γιατί ή συμπεφορ'ά μου που ήταν άόβ'όια όσο καί τρέλλη, την είχε προάβ'όει. "Ηταν τ'ό ίδιο... να, περιμένατε... ήταν τ'ό ίδιο σάν να τρέχατε π'όσο άπό κάποιον για

21

ΑΜΟΚ "Η Ο ΤΡΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΑΞΙΑΣ

...να τόν προαβ'όειτε άπό ένα δοκονό κι' αυτός ό κάποιος, παύοντας, έσας για τ'ό έγκλημάτι να τρέχη κατ' εΰθειαν πρ'ός τ'ό δικαστή... "Εκείνη δέν έδωκε οέ μέσα παρ'ό ένα μονοκ'όιμ'όνο τραν'ό που την καταβ'όει με τ'ό το-σκόπο να την έξυμ'όη, μά εγώ κι' αυτό ήταν τ'ό άκατοήτομο τ'ό πρ'όγ'α-τος, δέν ήθελα π'ότι παρ'ό μόνο να την θωρήσω, να την έξυμ'όη... Για να την θωρήσω θα μπορούσα να κάνω έγκλημα, να σκοτώω κάποιον... Για να κ'ένη δέν με καταλάβαινε... "Όταν τ'ό πρ'όι, μ'όλις έξέμνησα, πήγα στο σπίτι της τρέχοντας, ό μ'όυ, ό ίδιος που είχε δεχτή κατ'όμουτρα τις γροθ'όες μου, στεκόταν μπροστά στην πόρτα της. "Όταν με είδε άπό μακριά — άφ'όαδ'ός θά με περιμένα — μπήκα γρήγορα μέσα... "Ισως, πήγαινε για να της άναγγέλη κρυφά την άφ'όξί μου. "Ισως... "Αχι αυτή ή άόβ'όαδ'ότης π'όσο μ'έκανε με ύποψ'όου... "Ισως να είχα κ'όλας έτοιμάσει δ'όνα να να με δεχ'όμ'ό... μά έκ'ένη τη στιγμή, καθώς άντίκρυσα τ'όν μ'όυ, ή άνάκησι της ντροπής μου με π'όλημ'όουσε και δέν τ'όλμωσα να έπαυόαδ'όω την έπισημή μου... "Ενοιαθα τ'ό γ'όνατά μου να τρέμουν... Άκριβ'ός, μπροστά στην πόρτα της έ'κανα υπεσβ'όη και ζαν'όφυγα... Ξαν'όφωκα, ένω τ'όσο εκείνη με περιμένα, έξ'ό τοσο θαυνομένη με μένα.

—Δέν ήξερα π'ότι τί να κάνω μέσα σ' αυτή την ξένη πολ'ιτεία, που τ'ό χ'όμα της μ'ό φλόγιζε τά π'όδια σάν φωτιά... "Εάφμα και ιδέα μ'όυ ήθε, φωνάζα έ'να άμέλι, και πήγα στο μέγ'αρο τού ύποδοιμ'ότου, τού ίδιου άκριβ'ός που τ'ό είχα κάνει μία τόσο έπιτυχή έγχείρησι στο πόδι. "Όταν τ'ό άν'όγγ'ε'όιαν την έ-πισημή μου, με δέχτηκε άμέσως. Τ'ό έξοτερικό μου θά είχε κατ'ό τ'ό άλλόκοτο, γιατί με κύτταξε με όθος κάποις τρομυγμένο και κάτω άπό την έν'ογεια με

ΚΑΤΕΡΙΝΑ...

—'Ορίστε !...
—Να προσέξω προπάντων το λαιμάκι... Θα του ρίξω ένα ποτηράκι άσπρο κρασί, λίγο μαιντανό, άφρη και σκόρδο και κρομμύδι, μπόλικο...

—Έννοια σας, έννοια σας, θα γίνη τρέλλα !...

—Πρόσεξε μη ρίξεις ξύδι. Λίγο λεμονάκι μονάχα... Στις δέκα και μισή το τραπέζι να είνε στρωμένο κι όλα έτοιμα στις έντεκα... Κατάλαβες ;...

Άφου έδωσε αυτές τις οδηγίες στη μαγειρίσά του ο κ. Σουρντά, άνακριτής στο δικαστήριο της Μερβίλ, τράβηξε για τó γραφείο του.

Ο κ. Σουρντά ήταν ένα γεροντοπαλλήκαρο πενηντάεντε χρόνων, σέλιτος άκοιμη, γερός, με τετράγωνους ώμους, δυνατή φωνή και μάτια γκριζα σκληρά, κάτω από τὰ δισειά φρύδια του, ένας άνθρωπος που δεν θά ήτανε καλός κάθε μέρα...

Κι' άλφεινα, ο άνακριτής ήταν κάπως περιήφανος για την σκληρότητα του χαρακτήρος του. Όλοι τον έτρεμαν στο δικαστήριο. Ήταν σκληρός για τους κατηγορούμενους, άπότομος προς τους μάρτυρες και διαρκώς θυμωμένος με τους δικηγόρους.

Όστόσο, αυτός ο σιδερένιος άνθρωπος είχε τη μεγάλη αδυναμία του: Τη λαμαργία. Ή σημασία που έδινε στο ζήτημα του φαγητού καταντούσε άληθινή μανία. Σ' αυτή την ήσυχη πόλι, όπου η άπολαύσις του τραπέζιού άποτελούν την μόνη διασκέδασι της εύπορου τάξεως, ή γαστρονομικές άπαιτήσεις του άνακριτού ήταν γνωστές παντού, άκόμη και στα γύρω χωριά. Δεν έτρωγε—έλεγαν—τό ψάρι, παρά όταν το πιάναν κατά τη χωραγιά, γιατί ή νικτερινή άνάστασι έκανε πιο τρυφερό τó κρέας του. Αυτός πρώτος φαντάστηκε να βουτούν τις γαρίδες μέσα σε γάλα βραστό, πριν τις μαγειρέψουν. Έτσι γινόντουσαν, έλεγε, πò τρυφερές, πò νόστιμες...

Όταν έξηγήσας αυτή τη λεπτομέρεια στον έφημέριο, ο καλοκάγαθος παπάς, που ήτανε κι αυτός έκαυστός φαγάς, δεν μπόρεσε να κρατηθή :

—Πάει πολύ, άγαπητέ φίλε, του είπε. Έαυτρέπεται βέβαια να ζητά κανείς κάποια ελαχιστη στο φαγητό, τó δικό σας όμως καταντά πειά θανάσιμο άμάρτημα !...

Ο άνακριτής γελούσε κι' όλη του την καρδιά. Αισθανότανε ιδιαίτερη ευχαρίστησι να πειράξη τον έφημέριο σ' αυτά τὰ ζητήματα και σήμερα άκριδώς τον είχε πάλι καλεσμένο στο τραπέζι μαζί με τόν γραμματέα του δικαστηρίου. Τού είχαν στείλει ένα θαυμάσιο λαιμάκι, ως τριακόσια δοράκια, ολοζώντανο, μοσχονομαδίσιο... Ήτανε τó άγαπημένο του ψάρι κι' ο ίδιος επιστάτης στο μαγειρείο του, για ν' άποδείξη στους καλεσμένους του την ύπεροχη της μαγειρικής του. Τò ψάρι έπρεπε να σερβιρισθί κρύο, μέσα στην πιναντική σάλτσα και τις γαρνιτούρες του. Θαύμα !... Τò συλλογιζότανε και χαμογελούσε, άκόμα και ή στιγμή που άνοιγε τις διγογραφίες στο γραφείο του.

Η ύπόθεσι που είχε τώρα μπροστά του είχε τράβξει δολώληση την περιφέρειά : Την περιμένη βδομάδα, κατά την αγγή, βράκιανε στο δάσος τó πτώμα του δασοφύλακα, με μία σφαίρα περιστροφού φυτεμένη στο στήθος του. Ύποθεσαν, φυσικά, πώς κάποιος λαθροθήρας θάκανε τó έγκλημα, δεν υπήρχαν όμως ένδείξεις κι' ο μάρτυρας την είχαν μπλέξει περισσότερο την ύπόθεσι. Ο φόνος έγινε κοντά στα καρβουνιάκια κι' αυτό άνάγκασε τόν άνακριτή να υποπτευθί τους καρβουνιάρηδες, που έζωσαν εκεί οικογενειακώς. Ή άνακριτής βέβαιος άπέδειξε ότι ή νύχτα του φόνου, όλοι οι άνδρες έλειπαν από την κατασκήνωσι και μονάχα ή κόρη του γέρο-καρβουνιάρη έμενε κοντά στους φούρνους, για να προσέχη τις φωτιές. Όστόσο, ο κ. Σουρντά έδωσε διαταγή να τού φέρουν έναν από τους εργάτες, ένα γερό παλληκάρι ως είκοσιπέντε χρόνων, που είχε τσακωθή κάνα-δύο φορές με τόν δασοφύλακα. Κάλεσε φυσικά στην άνάκρισι και την κοπέλλα. Έδω λοιπόν τὰ πράγματα άρχισαν να φαίνονται ύποπτα : Ή μικρή όχι μονάχα δεν παρουσιάστηκε στην άνάκρισι, αλλά εξαφανίστηκε δόλτελα. Κανείς δεν ήξερε πού κρυβότανε. Έτσι ο άνακριτής διάταξε τη χωροφυλακή να την συλλάβη και περιμένε τó άποτέλεσμα της διαταγής του. Κατά τις δέκα παρουσιάστηκε στο γραφείο τó ένομοτάρχης.

—Λοιπόν ; ρώτησε άνυπόμονος ο άνακριτής.

—Άδύνατο να την βρούμε, κύριε άνακριτά. Ψάξαμε παντού, σ' όλο τó δάσος. Κι' οι γονείς της είνε πολύ άνήσυχι για την εξαφάνισι της.

—Μισοί σάς κοροϊδεύουν !... Έπρεπε να τους συλλάβετε όλους και θά βλέπατε !... Δεν τὰ κατάφερες διόλου καλά... Πήγανε...

Ο άνακριτής κύτταξε τότε τó ρολόι του : Δέκα και τέταρτο. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε κελνη τη μέρα. Τò καλύτερο ήταν να πάη σπίτι του, να ρίξη μία ματιά στο τραπέζι, πριν έρθουν οι καλεσμένοι. Γύρισε, πράγματι, σπίτι του.

Τὰ νύκτα του ήρώησαν, όταν είδε τó τραπέζι καλοστρωμένο, όλα εν

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΤΟ ΛΑΥΡΑΚΙ

στην πόρτα, και μία παράξενη επισκέπτρια ώριμης στην τραπέζια. Ήταν μία νεαρότατη κοπέλλα, σχεδόν κοριτσάκι άκόμα, άδύνατη, ήλιοκαμένη, χωρίς καπέλλο, ξεμαλλιασμένη. Τὰ πόδια της, χωρίς κάλτσες, ήτανε καμένα σε κάτι άνθρωπά χονδροπάπουσα και τὰ ρούχα της σχεδόν κορτελασμένα. Ή έξοχη κι' ο δρόμος είχαν άνάγει τὰ μάγουλά της. Τὰ μεγάλα της μάτια λάμπανε κάτω από τ' άστια μαλλιά της.

—Τί θέλεις τέτοια ώρα έδώ μέσα ; ρώτησε με άσθητότητα ο άνακριτής.

—Είπε ή μικρή τού καρβουνιάρη ! άπάντησε ο γραμματέας Τουσιμπέρ. Ήρθε στο γραφείο μολις είχατε φύγει και κι' άκούστησε ως έδω σαν τη λυσσαμένη. Θέλει να κάνει, λέει, την κατάθεσι της.

—Μπιά ; είπε σκληρά ο άνακριτής. Κάτι βιαστική σε βλέπω τώρα. Και όμως σε περιμέναμε τρεις δολώληρες μέρες. Γιατί δεν ήρθες άμέσως ;...

—Έλξα τούς λόγους μου, είπε τó κορίτσι, φέρνοντας βλέμματα άρπακτικού όρνέου στο στρωμένο τραπέζι.

—Θά τó ίδιοι, είπε άυστηρά ο άνακριτής. Κύτταξε κατόπιν τó ρολόγι του.

—Έντεκα παρά τέταρτο... Έχουμε καιρό... Τουσιμπέρ, πάρε, παρακαλώ, πέννα και χαρτί από εκείνο τó τραπέζι...

Μετά τὰ τυπικά και τόν όρκο, ο άνακριτής κάρφωσε τὰ σκληρά μάτια του πάνω στο κορίτσι εκείνο και είπε με τη βαριά φωνή του :

—Λέγε μας τώρα τί ξέρεις ;

—Τι' αυτό έκανα τόσο όρκο !... Οι δικόι μας είχαν φύγει να παραδώσουνε τó κάρβουνο στο Στενάλ, κι' έγώ έμεινα, για να φροντίσω τις φωτιές στα φουρνέλλα. Κατά τις δύο ή ώρα, καθώς πήγαν να δώση τó φεγγάρι, πέρασε από κεί ο Μανσέν, ο έφοιτός.

—Τι γινόντανε στίτι σου, τόν ρώτησα. Καλά 'να έλας ;

—Όχι, μου άπάντησε. Ή γυναίκα μου έχει θυμώσει και τὰ παιδιά μου πεινάνε. Ψάμι ούτε ψυχλο. Πάω για κανένα λαγό, να τόν πουλήσω τó πρωί, να τους πάω κάνα καρβέλι. Σ' αυτό άπάντω έστρωσε την πλαγιά. Κατά τó πρωί, που άρχισε να φυσά και σηκώνηται να σκεπάσει τὰ φουρνέλλα, άκουσα έναν ποροβολισμό κι' έβγατα βήματα βιαστικά προς τις καλύδες μου και φωνές, βοισιές :

«Παλληάθησας, φωνάζε ο φύλακας, θά σου κόψω πρωτόκολλο ή έκαλά, τού έλεγε έκτετακικά ο Μανσέν. Δες μου τώρα τó λαγό, που πεθαίνουν από την πείνα στο σπίτι μου.»

«Νά ψοφήσετε, βρωμίστικα, είπα σ' εμένα. Τότε ο λαθροθήρας φαίνεται πώς τράβηξε τó πιστόλι του, γιατί άμέσως άκουσα έναν ποροβολισμό και τó μουγκρητό τού φύλακα, που έπαυσε πληγωμένος. Κρίκνηκα τρέμοντας στην καλύδα. Ο Μανσέν θά έδωλε βέβαια στα πόδια κι' αυτή την ώρα θά πέρασε πειά τó Βέλγιο...

—Και γιατί δεν ήρθες να τὰ πής όλ' αυτά μολις πήρες την κλήρ ;

—Δεν ήτανε δική μου δουλειά. Κι' έπειτα, δεν ήθελα να καταγγείλω τόν Μανσέν... Φτωχός άνθρωπος είνε... Πεινός...

—Μπιά ; Και πώς άλλαξες τώρα γνώμη ;

—Γιατί έμαθα πώς κατηγορούνε τόν Γκουστέν.

—Ποιόν Γκουστέν ;

Ή μικρή έγινε κατακόκκινη και μουρμούρισε :

—Είπ' από τούς συντρόφους μας στα καρβουνα... Ένα τόσο παλιό καρί και καλό. Δεν μπορεί να βλάψη ούτε μυγα ! Γι' αυτό, λατύνω, καθώς είδα να τόν κατηγορούνε αυτόν για τó φονικό, δεν μπόρεσα να κρατηθώ και κατέβηκα τρέχοντας. Θά 'αχόμουν, έστω κι' αν έπαύκετο να τρέχω δύο μέρες και δύο νύχτες. Ούτε κατάλαβα την κοίρασι, γιατί ο δικός μας ο Γκουστέν, σάς τó άράζομαι αυτό, είνε ίδιος, δεν έχει ιδέα. Βάζω τó χέρι μου στη φωτιά γι' αυτόν !...

Ή κοπέλλα μιλούσε με θέρη, ζωηρά, κι' ήτανε όμορφη, πού όλα τού κορμίσια της. Ή άγρια ευφράδειά της είχε ένα βαθύ τόνο ελαφινείας κι' ο τρυφερός άνακριτής αισθάνθηκε κάποια συγκίνησι άπ' την ένεργητικότητα, με την όποια τó κοριτσάκι εκείνο ύπερασπίζανε τόν Γκουστέν.

—Γιὰ τó Θεό !... Τι έπαθες ; φώναξε Ξαφνικά, βλέποντας τη μικρή

Ο λαθροθήρας τράβηξε τó πιστόλι του...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Στη γυναίκα είνε έμφυτη ή κακεντρέχεια.

Ήπποκράτης

Δικαιότατα ή μυθολογία θεωρεί την γυναίκα ως την πηγή όλων των κακών και τών συμφορών τού κόσμου. Άτομικώς έγώ πιστεύω ότι δεν υπάρχει καμιά άπολύτως γυναίκα καλή.

Πλάτων

Έκτός από την άσχημία, δεν υπάρχει άλλη έγγνησι για την τιμή της γυναίκας.

Σενέκας

Κι' ή πιο άρελής γυναίκα πουλάει κι' αγοράζει και τόν πιο έξυπνο άνδρα τού κόσμου, χωρίς αυτός να τó αντίληφθί.

Μπορλάτι

Προτιμότερο να ξη κανείς κι' ένα δράκοντα, παρά μαζί με μία γυναίκα.

Σωκράτης

Πρέπει να φοβόμαστε περισσότερο τόν έρωτα της γυναίκας, παρά τó μίσος τού άνδρός.

Πλάτων

Ή γυναίκες έχουν άνεπτυγμένο στον άνώτατο βαθμό τó αισθημα της ιδιοκτησίας. Ή ιδιοκτησία δέ που ένδιαφέρει περισσότερο από κάθε άλλο την γυναίκα, είνε ο σέγγος !...

Λαμπουλαί

Όπως στον περίπατο, έτσι και σ' όλη της τη ζωή, πρέπει ή γυναίκα να στριβόζεται περισσότερο στον άνδρα, παρά στον έαυτό της.

Άλφ. Κάρο

Οι άνδρες διαφέρουν, εκτός τών άλλων, από τις γυναίκες και κατά τó έξής : Ο άνδρας ρωτάει τί ιδέα έχει ο κόσμος γι' αυτόν, ενώ ή γυναίκα θέλει να μάθι τί λέει ο κόσμος γι' αυτήν.

Χίπελ

Ω ! δεν πρέπει ποτέ να έξευτελλίζετς τη γυναίκα που έπεσε στην άμαρτία ! Ποιός ξέρει σε ποιά βασανιστήρια υπέκυψε ή ψυχή της ; Ποιός ξέρει πόσες μέρες την τωρόνησε ή πείνα, ενώ ο άνεμος της δυστυχίας έκλόνηε την άρετή της ;

Β. Ούγκω

Ή όμορφες γυναίκες είνε άγγελιοι τού ούρανού, που κατεβαίνουν στη γή ως θνητοί για να έκτελέσουν θεϊκές έντολές !...

Α. Δουμάν, νιός

Ο έρως είνε μία μπόρα άνοιξιάνη, φοβερή κι' άκαταμάχητη. Είνε όμοιος με τόν Τιτάνα, που έπεσε στην γη μέσα στον ούρανό. Άποβλέποντας διαρκώς στο άπειρο, ξεφωνίζει από αγάλλισι, ενώ συγχρόνως κλείνει μέσα στην ψυχή του την πιο ζοφερή μελαγχολία.

Χάριαν

Κανείς δεν μπορεί ν' αγαπή χωρίς να πάσχει. Όποιος κανονικά πώς ποτέ δεν πόνεσε ή καρδιά του από αγάπη, όμολογεί πώς ποτέ δεν αγάπησε στ' αλήθεια, πράγμα που σημαίνει πώς ποτέ δεν είχε μέσα του ούτε ίχνος ζωής.

Φράνκ

Ω, έρωτα ! Άγιο έθιμισμένο, υπέροχη δύναμι της ψυχής τού ανθρώπου, που γροειδείς αλλά και χίτες, που βασανίζεις αλλά και γοητεύεις, που κατακαίεις αλλά και δροαίεις, σε προσκάνω !... Σε προσκάνω, γιατί μόνο σ' ύπνυνεις στον ούρανό την ψυχή μας και μας χάνεις ίσους με τούς Θεούς.

Α. Μυσσέ

Τών δένδρων ο έχθρος είνε ή δαυκαίμωνιά και ή άνομβρία, τών πουλιών ο έχθρος είνε τó δάχτυ και τού άνδρός ο μεγαλύτερος έχθρος, τó πιο μεγάλο άπ' όλα τὰ κακά, είνε ο έρωτας πώς μια καρδένα.

Θεόκριτος

Αν κάποτε ο Θεός εδωκε και όρνει τὰ βλέμματά Του άπάνω στη γή, είναι βέβαιος ότι τó κάνει για να τὰ ξεκοράσει άπάνω σ' ένα έρωτικό ζευγάρι.

Άλ. Κλάρο

Όποιος αγαπάει πρέπει ναχη μεγάλη όποιονη. Με τόν καρπό και την άπομονή πεύκων στα δάχτυλάς κι' αυτές άκόμη ή Πηνελόπει !

Όβιδίος

Από πράγματα είνε δυνατότερα από τόν έρωτα : Ή φιλοδοξία στον άνδρα κι' ή φιλαρέσκεια στη γυναίκα.

Σαίεππερ

Τò δυνατότερο άπ' όλα κι' ανθρώπινα πράττ είνε ή έρωτας, γιατί υποδουλώνει τó νοή, την καρδιά και τó σώμα.

Βολταίρος

Όταν ο αγαπημένος μας φύγει από κοντά μας για λίγον καιρό, ο έρωτάς μας δυναμώνει, όταν όμως φύγει για πολύ καιρό, τότε σβάνει.

Μισαρπώ

να κρινόνη και να κλονίζετα.

—Μιά ζάλη... είπε εκείνη, ενώ ο ίδιώτας μούσκευε τó μέτωπό της. Ο άνακριτής, τρομαγμένος, της γέμισε ένα ποτήρι κρασί.

—Έλα, πέ το αυτό γρήγορα...

Τò γεροντοπαλλήκαρο τάχασε, σάστισε, μπροστά σ' εκείνη την κοπέλλα, καθώς την είδε έτοιμη να λιποθυμήσι. Έρριξε μία άνήσυχη ματιά στον γραμματέα.

—Είπε από την εξάντλησι, είπε αυτός. Ίσως να πεινάη...

—Θέλεις να φάς ; ρώτησε τότε ο άνακριτής.

Εκείνη έγινε κατακατικά με τó κεφάλι της.

—Με συγχωρείτε, ψιθύρισε κατόπιν δειλά. Δεν έφαγα τίποτε από πές τó βράδι...

Ο κ. Σουρντά άνατρίχασε. Για πρώτη φορά, χρόνια τώρα, ένωσε νά μαλακώνη ή πετρομένη γέφυρά καρδιά του. Συλλογιζότανε πώς αυτό τó άδύνατο κοριτσάκι έκανε τόσο όρκο, για να σώση ένα σύντροφό της από τὰ νύχια της δικαιοσύνης. Τρεις λεύγες κι' αυτό τόν ήλιο !...

Κίταξε σαστισμένος τó τραπέζι. Τι να της δώση ; Σαλάτα, γαρίδες ; Αλλά είνε για τούς χορτάπους...

—Μά την πίστι μου ! σκέφτηκε. Κι' έκοψε τó μισό σχεδόν ψάρι και έδωλε σ' ένα πιάτο μπροστά στην παραξαισμένη καρβουνιάρη.

—Κάτσε, παιδί μου, και φάε με την ήσυχία σου !...

Δεν χρειαζόταν να της τó ξαναπεί. Ή μικρούλα άρχισε να τρώη με βιασύνη, άγρια. Σε λίγα λεπτά τó πιάτο ήταν άδειο κι' ο κ. Σουρντά, ήρωάς, της έδωλε και τó υπόλοιπο ψάρι, με όλες τις γαρνιτούρες και την περιήρη σάλτσα του.

Ο Τουσιμπέρ δεν πίστευε στα μάτια του. Δεν τόν άνεγνώριζε τόν άνακριτή. Θάίμαζε τη χωριατοπούλα, που κατεβόρχιζε με άπερίγραπτη δόξη τó άκαρπό και καλομαγειρεμένο ψάρι κι' έλεγε μέσα του :

—Κόμμα στο ψάρι ! Χαλαστική τέτοια λαμράκι !...

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ο δεύτερος καλεσμένος, ο έφημέριος. Στάθηκε με άπορία, βλέποντας τó περιεχό εκείνο θέαμα, την υπόλυτη καρβουνιάρησα θρονασμένη στο τραπέζι τού άνακριτού.

—Δεν θά φάμε ψάρι σήμερα, δέσποτα ! τού είπε ο κ. Σουρντά.

Και τού διηγήθηκε την ιστορία της μικρής.

Ο έφημέριος άναστενάξε. Κατάλαβε τó μέγεθος της θυσίας. Έπειτα χαμογέλασε συγκινημένος και χτυπάτας φιλικά τόν όμο τού φίλου του, είπε :

—Αγαπητέ μου κ. Σουρντά, βλέπω κι' εύχαιοίστησι πώς είστε πολύ καλύτερος άπ' ό,τι νομίζετε. Σας βεβαιώνω πώς όλα τὰ άμάρτηματα της λαμαργίας σας συγχωρούνται, για χάρι τού ψαριού που δεν θά φάμε σήμερα...

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ή μόνη έκκλησία, ή όποια λειτουργεί συνεχώς επί 1.500 χρόνια, είνε ή έκκλησία της Άγίας Τριάδος, στο Κατέματουν της Άγγλίας.

Ο πόλεμος νεκρός τού Ισπανοαμερικανικού πολέμου, ο όποιος έγινε τίν περασμένο αιώνα, ήταν ένα...μουλάρι !

Την ισχυρότερη όρσι άπ' όλα τὰ όντα την έχουν τὰ γεράκια.

Οι Έκας της Νοτίου Άμερικής τ' αγαά και τὰ καρδιά τὰ χρηματιστούν για νομίσματα.

Ή μόδα τού ξυρίσματος έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισι της στην Άγγλια τó 1447.

Πρώτος - πρώτος ξυρίστηκε ένας άχθοφόρος κι' ένα άνομαμένο μαγαζί και σιγά-σιγά τόν έμυμήθησαν όλοι οι Άγγλοι, οι εύγενείς και ο ήλιος.

Τò άκριβότερο είδος στην Άθηνσινιά είνε τó αλάτι.

Ή Γαλιανία έρχεται σήμερα πρώτη, άπ' όλες τις χώρες τού κόσμου στην βιομηχανία και την εξαγωγή παιδικών παιχνιδιών.

Πριν τὰ πρώτεια σ' αυτό τó είδος τὰ είχε ή Γερμανία.

Τ' όνομα τού Θεού, σ' όλες τις γλώσσες τού κόσμου, άποτελείται από τέσσερα γράμματα.

Τò πρώτο χάλκινο νόμισμα έτέθη σε κυκλοφορία στην Κίνα τó 2.500 π. Χ.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ τó πλύσιμο τών γυναικών να μεταχειρίζεσθε πάντα κρύο νερό. Όχι μόνο τὰ καθαρίζει καλύτερα από τó έσπο-έσπο αν πρόκειται για λερωμένα από λίπος — αλλά και τὰ προφυλάσσει από τó σπασίμο.

Τò ζογιό τού βρασμένου λινωσπόρου είνε θαυμάσιο μαλακτικό για τόν βήχα και φάρμακο δραστικό κατά τού ψύχους.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ.Θ. Β24 ΚΑΤΑΔ'ΚΟΥ

(Όπως υπεβλήθη προς τὸν ταγματάρχην Μερνιθάλ, ἐπιθεωρητὴν τῶν φυλακῶν τοῦ κράτους)

Ἐξιστόρησα τὰ γεγονότα ὅπως εἶχαν, μὲν ὡς νελήφθην. Τὰ ξαναδιηγήθηκα στὸν ἀνακριτὴ καὶ τὰ ἐπανελάβα γιὰ τρίτη φορὰ στὸ δικαστήριον, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἀπολογίας μου. Κανένας δὲν με πίστεψε καὶ ἡ ἐφημερίδες μάλιστα ἔγραψαν σχετικὰ τὰ ἑξῆς :

« Ἡ ἀπολογία τοῦ ἀπαισίου κακούργου ἦταν ἓνα θρασὺ κατασκευάσμα, γεμάτο ἀπὸ ἀντιφάσεις, ἀπὸ συκοφαντίες, ἀπὸ φαντασία καὶ ἀπὸ ἀπίστευτης κυνικότητος λοχυρισμούς, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀποδείξεων καὶ ἀληθοφαιίας !... »

Ἐπειδὴ ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀδικη καταγραμὴ ἐναντίον μου, ἀπορῶ, κύριε ἐπιθεωρητὰ, πῶς δὲν με καταδίκασαν σὲ θάνατον. Ὅτις, καὶ τὰ ἰσθμια καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ τὸ στίγμα μιάς ἀνανδρῆς δολοφονίας, μετὰ τὰ ὅποια ἀτιμάσθηκα γιὰ πάντα, εἶνε ὑπεραρκετὸς λόγος γιὰ νὰ προστρέξω στὴν καλωσύνη σας... Θὰ σὰς διηγηθῶ καὶ πάλι, πῶς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ γεγονότα κατὰ τὴν φοβερὴ ἐκείνη νύκτα τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1894. Ἐρευνήστε, σύμφωνα με τοὺς λοχυρισμούς μου, ἀποδείξτε τὴν ἀσθένειά μου καὶ τὴν σωτηρίά μου, ποὺ θὰ ἔχουν οἱ κόποι σας ὡς ἀποτέλεσμα, θὰ εἶνε γιὰ σὰς ἡ πῶ ἀτιμητὴ ἀνταμειβή !...

Δυσπὼν, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1894, μὲν βγήκα ἀπὸ τὴ φυλακὴ γιὰ κατὰ μικροδιαρροήσεις ποὺ εἶχα κάνει — εἰμαι ὡμὰ εἰλικρινής, βλέπετε — ἀντιμετώπισα παρυσυτῆς με ἀγωνία τὸ πρόβλημα τῆς πείνας. Ἐναν πρῶτον τροφίμου τῶν κατέρχων κανένας δὲν τὸν δεχόταν στὴ δουλειά του, καὶ ἔτσι, ἀπορῶ βασανίστηκα διὰ ἡμέρας σπάζοντας πέτρες καὶ κόποντας ἔλαια με ἀποκοπὴ — λίγες πενταροδεκάρες τὴν ὥρα — βροθήκα ἐπιτέλους στὸ Σαλίσμπερι.

Γιὰ μὲν περιουσία μου εἶχα ἀρκετὲς γνώσεις μηχανικῆς — ἤμουν ἄλλοτε μηχανοδηγὸς ἀτμομηχανῶν — διὰ σελλινὰ στὴν τάση μου, τὰ κυριολογισμένα ρούχα μου καὶ τὸ μαύρο στίγμα τοῦ κατέρχου κακομμένου με σίδερο κοκκινωμένο ἀπὸ τὴν φωτιά ἐπ' αὐτὸ στὸ μέτωπό μου.

Τὸ βράδυ τῆς 13ης Σεπτεμβρίου καὶ λίγο πρὶν ἔξω ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπύτια τοῦ Σαλίσμπερι, βροθήκα μετὰ σ' ἓνα χάιν. Μὴν ἔχοντας ποὺ νὰ περάσω τὴν βροθεῖά μου, τὸ προτίμησα γιὰ φτηνότερο, ὑπὲρ μέρους, ζήτησα λίγο ψωμοτόπι καὶ ἓνα ἀχυρῆνιο στρώμα νὰ κοιμηθῶ, καὶ ἄρχισα νὰ καννίζω, βυθισμένος σὲ μικρὲς σκέψεις.

— Πατριώτη, γιὰ ποῦ, ὦρα καλὴ !... με ῥώτησε ἀπὸτομα ὁ ξενόδοχος, καθίζοντας κοντά μου καὶ κενώνοντας με ἓνα ποτήρι μύρου. Σέως εἶσαι !...

— Ναί ! τοῦ ἀποκριθῆκα, καὶ με δῆρα ἄδειασα τὸ ποτήρι, γιὰτὶ τέτοια πολυτέλεια εἶχα χρόνια νὰ τὴν γευθῶ.

— Πίνεις ἄλλο ἓνα ; μοῦ λέει. Δὲν περῶν γιὰ χοίμια... Δὲν θὰ τις βάλλω στὸ λογαριασμὸ τις μετῶρες... Ἐστὶ μοῦ κάνεις καὶ παρῆ, γιὰτὶ τελείωσε τὸ καλοκαίρι καὶ ἔχω σπάνια πελάτες !...

Κοινοβεντίσας ἀρετὰ καὶ ἐγκάρδια. Τοῦ εἶπα τὰ βάσανά μου, τις πείνες μου, τις στερήσεις μου, καθὼς καὶ τὴν πρόθεσί μου νὰ ζητήσω αὖτις δουλειὰ σὲ κανένα μηχανουργεῖο τοῦ Σαλίσμπερι.

— Πάρετε στὴν πύλη, αἰετὸν μου !... Ἐξοφῶνισ με συνιδέομαι ὁ ξενόδοχος. Ἡ ἀνεογία καὶ ἡ ἀπρονέγες δύνουν καὶ πτόλουν σὰ ἐργοστάσιό μας, ἔδω καὶ ἓνα μῆνα τώρα... Καὶ Κίους οἶδε πόσο θὰ κοστῇσιν αὐτὰ. Ἀλλὰ... δηλαδὴ συνγνώμη, καὶ χωρὶς νὰ σὲ προσβάλλω,

φαντάζεσαι πῶς θάβρισκες δουλειὰ με αὐτὸ τὸ σημάδι τοῦ κατέρχου, ποῦχες στὸ μέτωπό σου ;

Ἀναστρέψα δδινθὰ καὶ χτύπησα τὴν γραδί μου στὸ τραπέζι. Καὶ ὁ ἀγαθὸς ξενόδοχος, βλέποντας τὸν πόνο μου, δὲν προχώρησε περισσότερο, παρὰ ξεφώνισε καὶ αὐτὸς με ἀγανάκτησι :

— Ἄλλοι πεινοῦν καὶ ἄλλοι θησαυρίζουν, εἶπε, μονάχα γιὰ τὴν ἐχρηστικὴν νὰ κλειδώνουν τὸ πλοῦτι τους καὶ νὰ τὰ χαϊδεύουν ὁλομυχοῖ τους... Νά, ἔδω κοντά μας εἶνε τὸ ἔξοχόν μεγάλο κλινεῖον Χόλ... Ὁ ἰδιοκτήτης του λόρδος Μάνερνγκ εἶνε ἓνας κοτόχοδος γεροτσιγκούνης, ποὺ καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει ἀκριβῶς πόσα εἶνε τὰ πλοῦτι του. Εἶνε ὁλοήλιος, ἂν καὶ παντοῦνται μὴ θεατρίνα ἔδω καὶ διὰ ῥόδια... Παιὶς θὰ κληρονομήσῃ τὰ ῥημαδιὰ του ;...

Ἀσφαλῶς ἡ γυναῖκα του, τὴν ὅποια πῶς ἔχει ἀπὸ ποῦ πάλαιοντο ἡμιαντοῦ τὴν φάρεψε κατὰ τὸ πρὸ διετίας ταξιδί του.

Ἀτυχὴ ὅμως αὐτὴ ἡ λαὶδὴ Μάνερνγκ... Πεντάμορφη, νέα, σὺν κορίτσι παρθενωγέλου, ἔχῃ μὴ στερεμένη ζωὴ κοντά σ' αὐτὸν τὸν γερο - γουρουντζή... Ζηλιάρης, τσιγκούνης στὸ ἔπαυρον, τὴν κλειδώνει πάντα μέσα, τρέποντάς τὴν γερότερα ἀπὸ νένα καὶ ἀπὸ σένα, καὶ αὐτὴ μέρα γίνεται πανηγύρι ἀπὸ τις γυναικὲς τους... Ἐχει δίκιο ὅμως ἡ κατέλλα, γιὰτὶ ὁ λόρδος ποὺς ἔχει ποτε θὰ πεθάνῃ, ἀφήνοντάς τὴν χήρα, πλοῦσι καὶ εὐθερῇ, ἐπιτέλους, νὰ χαρῇ καὶ ἐκείνη τὴν ζωὴ τῆς !...

Μοῦτε καὶ ἄλλα ὁ ξενόδοχος, βροῦντας ἀνακούφισι στὴ φιλανθρωπία του αὐτῇ. Ἐγὼ τὸν ἀκούγα προσεκτικὰ, καννίζοντας διαρκῶς τὴν πῶτα μου. Μοῦ μύσησε γιὰ τὴν ἀνεκτίμητη ἀνάλγη τοῦ λόρδου — ὅλο καὶ χοντὰ μετῶλα θῶν τὸν ἐποχὸν καὶ τὸν ἐθῶν, διαμαντοσπῶσα τὰ περὶ σπύστερα — γὰ τὴν πῶτα του νὰ τὰ καμαρόνῃ ὁλομόνητος καὶ γιὰ τὸ πλοῦτος του νὰ ξεδελεχὴ τὰ ἀνέτητα εἰσδηματὰ του, πλοῦτιζόντας τὴν συλλογὴν του

καὶ παραδίδοντας ὁλότετα κάθε ἄλλη χαρὰ τοῦ κόσμου !...

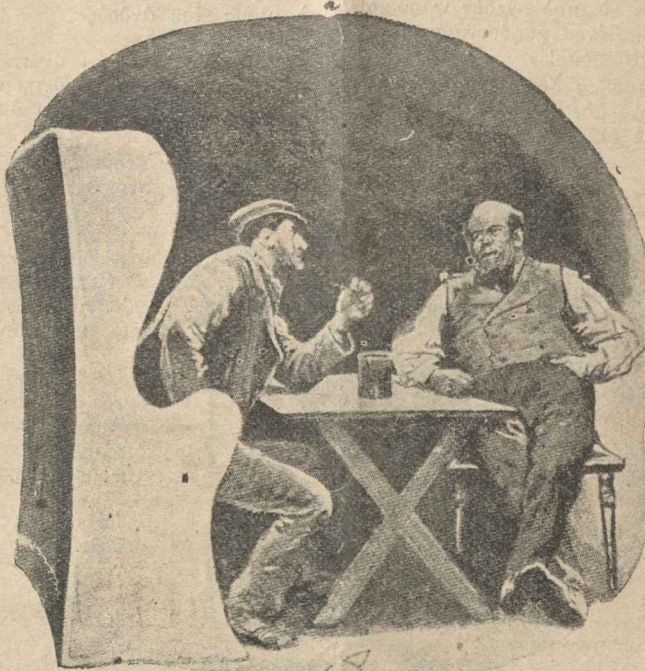
— Ἀρετὰ εἶπαμε, πατριώτη ! εἶπε τελευταῖα. Συναδέσχοι με ποὺ μέσα στις σκοτιόρες σου σὲ ζάλισα καὶ με τὴν διχὴ μου φιλανθία !...

Τὸν καληνύχτισα με συγκίνηση, κλείστηκα στὸ μικρὸ δωμάτιό μου καὶ ἐξαπλώθηκα στὸ ἀχυρῆνιο στρώμα μου, δίχως νὰ με κολλᾷ ὕπνος. Σὺν σπύστερα τὴν τυραννικὴ γύριζε στὸ μυαλό μου ἡ σκέψη, πῶς με λίγα ἀπὸ τὰ μετῶλα ἐκείνου τοῦ λόρδου θὰ ἤμουν πλοῦτος, γιὰ μὴ ἔντιμη ἐργασία, δίχως νὰ τὴν βροῖσκα τόσους μῆνες, κνηνγμένους καὶ ὅπως ἤμουν ἀπὸ τὴν τήρη καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνία !...

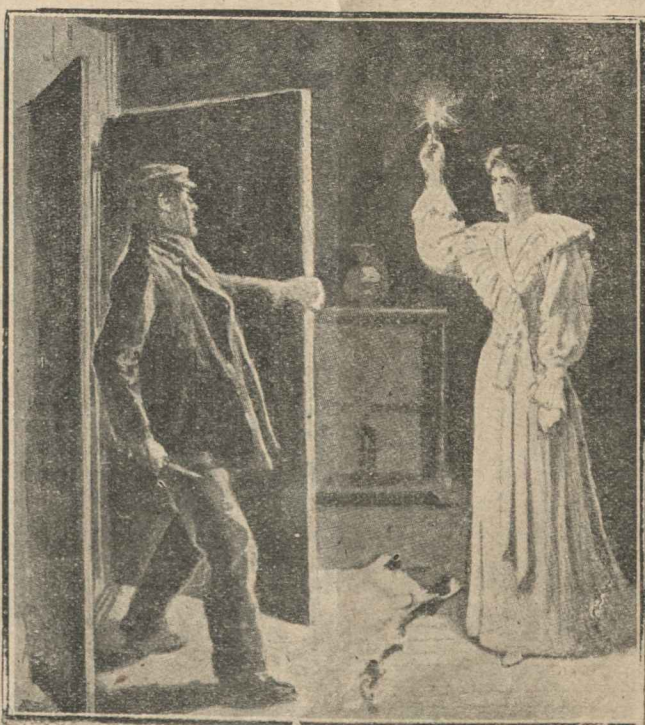
Ἦταν μεσάνυχτα, ὅταν πνέστηκα στὸ πῶδι, ἀθέλα μου. Ἐβρίκα στὸ στρώμα μου ἓνα σελλιν — γιὰτὶ νὰ τὸν ἔμωσω τὸν καλὸν ξενόδοχο ; — καὶ ἀπ' τὸ χαμηλὸ παραθύριό μου ἔβλεπα ἀδρόμωα στὸν σκοτεινὸ καὶ ἔρημον δρόμο. Σ' ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, σκαρφάλωνα τὰ κάγκελα τοῦ κλινεῖου Χόλ, σὺν ἱκανοποίησιν, καὶ σὲ λίγο με τὸ μαχαίρι μου ἐσπᾶν τις γυρίλλες ἐνὸς παραθύρου τοῦ ἰσογείου.

Σιγαλὰ παντοῦ ἐπικρατοῦσε. Μόνο τὴν ὥρα ποὺ διδάβαινα τρεχάτος τὴν σκοτεινὴν αὐλὴν — ἀπὸ τὰ κάγκελα δὲ στὸ μέγαρο — ἓνα - δύο σελλιν ἀλλήλων, κοινώνοντας τις ἀλλοτινὰς τους, με μὲν πῶς πῶς ἀπὸ τὸ παρῶν μέγαρο στὸν δωματίον, ἔπαυαν καὶ ἐκείνα.

Ἀξάρτα, ἐκεῖ ποὺ στεκῶνται ἀνα-

Κοινοβεντίσαμε ἀρετὰ καὶ ἐγκάρδια...

Κρατοῦσε στὸ χερί της ἓνα κερὶ ἀναμμένο...

ΤΟΥ Α. CONAN DOYLE

καρπῶς ἀνίκη, πασχίζοντας νὰ συνηθίσω τὰ μάτια μου στὸ μαῦρο σπῶδι τοῦ δωματίου, μὴ πόρτα ἀνοιξε στὸ βάθος καὶ μὴ πεντάμορφη γυναῖκα φάνηκε. Κρατοῦσε στὸ χερί της ἓνα κερὶ ἀναμμένο, ἐργάζομαι με ἀταξία φαντάσματος κατεπάνω μου, καὶ ἡ τρομάρα ποὺ πῶς ἔβλεπα τὴν, ὁμορφὴ σὺν νεράδα καὶ κάτασχη σὺν πῶ-

— Μὴ φοβῆσαι ! μοῦ ψέφισες, με φωνὴ ἄνδρα. Ἐξέρω πῶς εἶσαι λωποδότης. Σ' εἶπα, τὴν ὥρα ποὺ πηλοῦσες ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ φράχτη... Θὰ σὲ βοηθῶω στὴ δουλειά σου !...

— Σημάνουν αὐτὰ, μιλαῖς ; μοῦγκρισα ὅτι πῶς μποροῦσα, γιὰτὶ μοῦ φανόταν ὁλοῦτο νὰ βοηθᾷ ἡ οικοδέσπονα τὸν κλέφτη καὶ σπύστῃ τῆς. Τὴν παγίδα ποὺ θὰ μοῦ στή-

— Πῶς ἔχετε ὅτι εἶμαι μιλαῖς ; με ῥώτησε παρῶντας.

— Τὴν μύνησα ! τῆς εἶπα.

— Ἀχ, ἔξερω... Ἐξέρω ὅτι ἡ ἀτυχία μου εἶνε παρῶντας στὰ περὶχώρα ! Ἐξάνετε ἡ λαὶδὴ Μάνερνγκ. Ἦν αὐτὸ τὸ καταλάβατε... Θὰ τὸν ἐκδιδῶ ὅπως τὸν πρόστιχο καὶ χυδαῖο τύπον μου... Ναί, θέλω νὰ τὸν ἐκδιδῶ, καὶ ἡ αὐτὴ θὰ σὰς βοηθῶω... Ἐλάτε μαζί μου... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

Τὴν ἀπολοῦθησα, ἱπποτισμένος ἀπὸ τὴν ἀνίκη ὁμορφῆς τῆς καὶ ἀπ' τὸ φλογερὸ μῦθος, καὶ ἀποκατοπίσθη στὰ βάσανα μαῦρα μάτια τῆς. Περῶς ἔτσι διὰ τὸν ὅλο δωματίον καὶ τὴν πῶτα μου. Ἐλάτε μαζί μου... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

— Κοιμήσου !... Μήπως καὶ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πλοῦτι... Μήπως... Στρώσε ἓνα τραπέζι ἀπὸ τὸν ἔξω... ἔπειτα ποὺ θὰ σὰς δέξω νὰ ἀφῆτε, θὰ τὸν χτυπήσω κατὰ κράτος... Θὰ χύσῃ μαῦρα δάκρυα καὶ τὴν ἀπολεία τους... Ἀχ, ἂς τὸν δῶ νὰ περῇ σὲ ἓτι θεωρεῖ πολυτιμότερο ἡ βοήθεια καὶ φιλικὴν ψυχὴν του, καὶ ἂς πεθάνῃ αὐτὸς !...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ἡ μεγαλειότερη παραγωγή κινηματογραφικῶν κωμωδιῶν γίνεται στὴ Ρωσία.

— Στὰ θεατροφυλάκια τῆς Τράπεζας τῆς Ἀγγλίας ὑπάρχουν ἀξίτητες καταθέσεις, ἡ ὅποια φτάνουν στὸ ποσὸ τῶν 200.000 λιβῶν.

— Ὁ διάσημος ἐντομολόγος Τόμ Σφρετ, διευθυντὴς τοῦ Μουσείου Χούλ τῆς Ἀμερικῆς, ἀντὶπλάξε μετὰ τὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο δώδεκα σπάνιες πεταλοῦδες μετὰ τὸν σκελετὸ μιάς φάλανας.

— Ἡ νε

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΓΛΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΡΩΤΟΣ άρχισε την επίθεσι ο Μπόμπ. Άλλά τα λυσασμένα του χτυπήματα τὰ αντιμετώπισε ο ναύτης μας με τέχνη και ψυχραιμία αξιοθαύμαστη! Καί όταν πειά ο Μπόμπ άρχισε να κουράζεται, ο ναύτης του ρίχτηκε με πείσμα κι άρχισε να τον χτυπά με τέτοια τέχνη, ώστε μέσα σε λίγα λεπτά τον έριξε κάτω, ανάκατο πειά ν' άμυνθη και να συνεχίσι τον άγωνα. Τό κόλλο του ναύτη, στην τελευταία αυτή φασί της γρονθομαχίας, ήταν άπλο, άλλα γίνηκε τόσο τεχνικά και με τέτοια ταχύτητα, ώστε όλοι ανεξαιρέτως οι θεαταί έμειναν άναυδοι. Τη στιγμή δηλαδή, που ο Μπόμπ έκανε μία άπότομη κίνησι για να προστατεύσι τόν στομάχι του από τις γροθιές του ναύτη κι άφησε τόν πρόσωπο του άκάλυπτο, ο δεύτερος του, κατάφερε μία τρομερή γροθιά στο μάτι και τόν πέταξε κάτω άναίσθητο!

Ο ναύτης μας μόλις έδωσε τόν άποτελεσματικό χτύπημα στον θρασύτατο αντίπαλό του, δεν σκέφθηκε καθόλου ν' άναπαύθη στις δάφνες της νίκης του. Άντιθέτως μάστιχα έχοντας ύπ' όψη του, ότι οι φίλοι του Μπόμπ θα ριχνόντουσαν άπάνω του, άρπαξε άμέσως μία καρέκλα και γυρίζοντας την πάνω από τόν κεφάλι του, φώναξε μ' όλη τη δύναμι της φωνής του: — Άν θέλι κανείς από σάς να πάρη τόν μέρος ενός άνδρου που πού δειχτηκε άνανδρος, έρνοντας μία άδύνατη γυναίκα, άς κοπάσι!... Τόν προειδοποίη όμως πως δεν θα τόν καλοπεράσει. Ναί... Χίλιες χιλιάδες φορές να μέ πάρη ο διάβολος, άν δε τόν σπάσω τόν κεφάλι!...

Τά παλληκαρία αυτά λόγια τού ναύτη είχαν ίκανοποιητικότατο άποτέλεσμα. Οι φίλοι του Μπόμπ τά χρειάστηκαν και τόν μεταφέρανε έξω από τόν κατάστημα.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, θεοβιάσθηκε τώρα για μία φορά άκόμη, πως τά μεγάλα λόγια επιδρούν τεραστίως πάνω στο λάο, τόν παρασύρουν, τόν γοητεύουν.

Άν όμως οι φίλοι του Μπόμπ δειλιάσαν μπροστά στην τολμηρή πρόκλησι τού ναύτη μας, δεν συνέβη τόν ίδιο και με τόν διευθυντή τού καταστήματος, τόν όποιο τά παλληκαρία λόγια τού ναύτη εξαγρίωσαν τρομερά.

— Άδειασέ μου άμέσως τόν μαγαζί, πριν σε πετάξω έξω με τις κλωτσές... Άκούς, ναύτη; Παλληκαριές στο μαγαζί μου δεν περνούνε!... Έμπρός ξεκουμίσσου πριν διατάξω τά «παιδιά» να σου σπάσουν τά παγίδια! φώναξε, κουνώντας άπειλητικά τά χέρια του ό καταστημάτάρχης.

— Καλά! Όπως θέλεις!... Πηγαίνω... έγρύλλισε ό μεταμφιεσμένος διάσημος αστυνομικός, προσποιούμενος τόν προσελημένο. Φεύγω, μά θα ξανάρθω μαζί με τήν παρέα μου και θα στά σπάσω όλα έδώ μέσα. Ό διάβολος να μέ πάρη άν δεν τόν κάνω!

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΤΟΥ ΟΥΑΪΤ-ΤΣΑΠΕΛ

Τά τελευταία αυτά θρασύτατα και άπειλητικά λόγια τού ναύτη προέξησαν κατάπληξι στον διευθυντή της ύποπτης ταβέρνας της όδοι Σούττον. Κι' έτσι ό ήρωας μας ξεκίνησε για τήν έξοδο με τά χέρια στις τσέπες και σφυρίζοντας κάποιον ναυτικό σκοπό.

Καθώς όμως είχε περάσει τόν μεγαλύτερο μέρος του διαδρόμου έννοιως άξαφνα να τόν άγκυλιάζει ένα γυναικείο μπράτσο και συγχρόνως άκουσε μία γυναικεία θραυσμένη και λιγωμένη φωνή να τόν λέη:

— Σ' ευχαριστώ μ' όλη μου τήν καρδιά, όμορφέ μου ναύτη! Καλά τούκανες!... Θέλεις νάρθω μαζί σου;

Ο Σέρλοκ Χόλμς μισογύρισε άμέσως κι είδε πλάι του τήν Μπέτσι, τή φίλη του Μπόμπ.

Η δυστυχισμένη γυναίκα τόν κρατούσε σφιχτά με τόν ένα χέρι, ενώ με τόν άλλο θαστούσε ένα ματηλί άπάνω στο πληγωμένο αυτί της.

Ο Σέρλοκ Χόλμς θλέποντας να λάμψη ή εύγνωμοσύνη στα θλέμματά της, που ήταν επίμονα προσηλωμένα άπάνω του, της ψιθύρισε:

— Τό θέλεις με τήν καρδιά σου, όμορφέ μου, νάρθης μαζί μου;... Άν θέλεις έλα για λίγη ώρα.

— Μόνο για λίγη ώρα;

— Καί για πολλήν, άν θέλεις, όμορφέ μου.

— Μά γιατί με λές έτσι, άπλως όμορφη; Δεν έξερεις ότι είμαι ή «Ξανθιά Μπέτσι» ή όμορφότερη κοπέλλα τού Ουάιτ-Τσάπελ; Δεν τό έξερεις αυτό, καλέ μου;

— Όχι, μά τήν άλήθεια! Μά, άφου είσαι ή όμορφότερη κοπέλλα της συνοικίας αυτής, γιατί διάλεξες για φίλο σου τόν άνανδρο τόν Μπόμπ;... Νάταν τούλάχιστον όμορφος!...

— Ω! μή τό λέτε αυτό! φώναξε προσελημένη ή Μπέτσι. Ό Μπόμπ ήταν όμορφος όταν με γνώρισε, κι' εκτός αυτού είχε και μπόλικά λεφτά. Ναί, κέρδιζε πολλά τότε. Μά και πάλι δεν θα τόν έπιανα φίλο, άν δεν μούδινε ύπόσχει πως θα μέ παντρευτή.

— Όστε κέρδιζε πολλά, έ;

— Βέβαια... Τά καλοπερνούσαμε, έδώ και λίγο καιρό. — Καί πώς τά κέρδιζε τά χρήματα; Άλλά τί ρωτά; Μήπως δέ φαίνεται πως είνε «παστρικός»!

— Καθόλου, φίλε μου! Γελίσει... Ό Μπόμπ ήταν υπάλληλος στο δικηγορικό γραφείο τού Τόρυχιλλ.

Ο δικηγόρος αυτός ήταν περίφημος κι' ο Σέρλοκ Χόλμς τόν γνώριζε προσωπικάς.

— Λοιπόν... κοπέλλα μου, καλή μου. «Ξανθιά Μπέτσι», είτε στη νέα έξω απ' αυτές τις δουλειές. Ξέρω καλά πως οι υπάλληλοι τών δικηγορικών γραφείων δεν έχουν μεγάλους μισθούς... Καί μά πού λές ότι ο Μπόμπ έζωδευε πολλά, θα πη ότι έκλεβε τόν κύριό του!... Τό θρήκα;

— Όχι!... Δεν τό θρήκες. Ό Μπόμπ είχε καλή δουλειά τότε.

— Ά!... Όστε είχε καλή δουλειά, έ; Καί σάν τί δουλειά ήταν αυτή, παρακαλώ; Μήπως «έβαλε στο χέρι» κανέναν;

— Ω!... Ω!... Μά σ' αυτή μου, μιλάς σ' ά να γεννήθηκες στο Ουάιτ-Τσάπελ!...

— Καί πούς σε θεοβιάσκει πως δεν γεννήθηκες στο Ουάιτ-Τσάπελ; φώναξε, γελώντας ο ναύτης μας. Μήπως πολλοί που γεννήθηκαν έδώ δεν έγιναν ναυτικοί; Άλλ' αυτό για μένα δεν έχει καί τόση σημασία. Τώρα με τρώει ή περιέργεια να μάθω, από πού ο Μπόμπ κέρδιζε τόσα πολλά χρήματα... Θέλω να μού τόν πης, γιατί θα μπορούσα να κάνω κι' έγώ τόν ίδιο.

— Θα μπορούσες νάκανες τόν ίδιο.

— Όστε είσαι ίκανός για όλα;...

— Ούί!... Δεν πρέπει καθόλου ν' άμφισβάλεις γι' αυτό! Άκούς;...

— Άκούς;... Λίγοι μπορούν να κατορθώσουν, ότι μωρό να κάνω έγώ! Πές μου μονάχα τί έκανε ο Μπόμπ και θα δής!...

— Άν τάξερα, θα σου τώλεγα... Σου λέω όμως πως μέσα σε μία μέρα ο Μπόμπ οικόνησε 100 λίρες!

— Ω, διάβολε!... Έκατό λίρες, μέσα σε μία μέρα, δεν είνε μικρό πράγμα! Καί θα περάσατε όραιο οι δύο σας, έ;

— Βέβαια! φάγαμε κι' ήπιαμε σάν λόρδοι! Καί να σου πω, θα τά περνούσαμε και τώρα καλά, άν ο Μπόμπ δεν παραφροφώντανε και δεν γινότανε τόσο γελοίος!...

— Θέλεις να πής για τά μαλλιά του, ή μήπως δεν είχε πάντα μαλλιά;

— Δεν είχε μαλλιά; Τι λές;... Άπεναντίας, είχε όραιοτατα μαλλιά. Άλλά μία μέρα, ξαφνα, τού ήρθε σάν τρελλό και τά έξυρισε!...

— Κι' άσφαλώς θα έγινε αυτό τη μέρα που σούδεδες τις 100 λίρες;... Άλλά, τέλος πάντων, δεν θέλεις, θλέπω, να μού πής πως τά κέρδιζε τά χρήματα αυτά. Μήπως φοβάσαι;

— Νά σε φοβηθώ, εσένα! Ό, Θεέ μου!... Δεν θέλω να με προσβάλεις άλλη φορά έτσι! Η «Ξανθιά Μπέτσι», θα θυμάται σ' όλη τήν ή ζωή τόν γεναίο ναύτη που χτυπήθηκε γι' αυτήν. Καί για να μην έχης τήν παραμικρή άμφιβολία θα σου τόν πω, θα σου τόν πω τώρα άμέσως... Άκουσε με, καλέ μου ναύτη... Ρώτησα μία μέρα τόν Μπόμπ σχετικάς πού έχεις μού άπάντησε με έξασι: — «Νά είσαι ευχαριστημένη πού έχεις, ότι επιθυμείς. Τά άλλα δεν σ' ενδιαφέρουν... Τότε έγώ δεν επέμεινα περισσότερο, άλλα...

Μά στο σημείο αυτό ή Μπέτσι σταμάτησε άπότομα. Είχε άκουσθή ένα σφύριγμα από τη γωνιά τού σταθμού Σάδουελ κι' ο ναύτης μας της έγνεψε να σωπάση. Έπειτα άφου πέρασαν δυό-τρία δευτερόλεπτα, της είπε:

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΚΡΟΒΑΤΙΔΕΣ ΤΟΥ 1890

Ο χειρόγραφο έλεγε τά εξής :

«Όταν τελείωσα τήν καθημερινή μου επιθεώρησι, διάσασα μία στιγμή κι' ύστερα ανέβηκα ως τήν όραφή τού τσιρκου, απ' όπου κρεμόντουσαν τά κόκκινα και τά μπλε σχοινιά. Όταν έφτασα εκεί, έβγαλα από τόν μαντώ μου ένα μικρό και κοφτερό μαχαίρι κι' έκοψα βαθειά τόν μπλε σχοινί. Έπειτα έσκυψα και κτύπησα κάτω τη μεγάλη πιάτα : Τριάντα μέτρα ύψος, μά άβυσσος! Τό τσίρκο ήταν άδειο. Ένας παληάτσος μονάχα, ό Τριπέτ, δοκίμασε μερικές τοίμπες στον άέρα...

Σε λίγο κατέβηκα.

Κανείς δεν με είχε προσέξει. Ό Κάρλ, ό γραμματέας μας, με περίμενε στην είσοδο τού διαδρόμου.

Ήταν τότε τα σχοινιά, δεσποινίς Πακίτα ; με ρώτησε, και μού έδειξε τόν κατέλλο και τά γάντια μου.

Εγώ τού έβριξα μία συντροφική ματιά και δεν τού άπάντησα. Ό Κάρλ κατάλαβε ότι είχα τά νεύρα μου.

— Η δεσποινίς Μαρκίτα σ'άς περιμένει στην άμαξα, μού είπε.

Άφρα από τόν τσίρκο εισήλθι και κάρησα δίπλα στη Μαρκίτα, βυτηνη στη μελαγχολία μου. Η Μαρκίτα — τόν πραγματικό της όνομα Σάλλυ — φλυαρούσε, όπως κλειδούσε τά πουλιά. Ό άπογευματινός πελάτης με τόν άμιάζι ήταν κι' αυτό ένα μέρος από τόν περίφημο κομμό μας. Τέσσερα κάτασπρα άλογα κι' ένας μαύρος άμαξάκις έκαναν πάντα έντίστολη στη Ρέβιντ-Στρίτ. Όλο τόν Λονδίνο μάς περνούσε, μάς θαμώναε, σχολίαζε τήν όμορφιά μας, τις ύπεροχες τουαλέτες μας. Έγώ ήμουν μία μελαγχολική κι' όμορφη — ό, πολύ όμορφη!

— Μαρκίτα, Η Σάλλυ ήταν ξανθιά, όλόδροση, σωστός άγγελος. Καταπνέ από τόν άριστοκρατικό ξενοδοχείο τού Σίτι κι' είχαμε άναστασι τής Λονδρέζας με τις φαντασμαγορικές εμφανίσεις μας. Μία φορά στη γωνία τού δρόμου, είδαμε μία μεγάλη εκκλίμα : «Θέατρον τού Βαλντέ, ό βασιλεύς τών θαιματοποιών». Η Σάλλυ χαμογέλασε από τήν ειγροσύνη.

— Ήμηνά τόν δη άποψη τού νοιμερό μας, μού είπε, και κοκκίνισε λιγάκι.

— Ο Βαλντέ; Γιατί ; τη ρώτησα, δίχως να γυρίσω τόν κεφάλι.

— Θέλει να δεινησούμε μαζί, για να γιορτάσουμε τούς άραβάνες σου άπάντησε όλόχαρη ή Σάλλυ.

— Καί τότε θα παντρευθήτε ; τη ρώτησα άτάραχη.

— Έγες νεύρα σήμερα... παρατήρησε ή Σάλλυ, με Άμερικανική ειρωνεία. Δεν άπομασίασε άκόμη. Χθές μόλις με φίλησε για πρώτη φορά.

— Έπειτα μ' έπασσε από τόν χέρι με τόν ρότσο.

— Πές μου τήν άλήθεια, Σέλινα.

— Όύί!... Δεν πρέπει καθόλου ν' άμφισβάλεις γι' αυτό! Άκούς;...

— Άκούς;... Λίγοι μπορούν να κατορθώσουν, ότι μωρό να κάνω έγώ! Πές μου μονάχα τί έκανε ο Μπόμπ και θα δής!...

— Άν τάξερα, θα σου τώλεγα... Σου λέω όμως πως μέσα σε μία μέρα ο Μπόμπ οικόνησε 100 λίρες!

— Ω, διάβολε!... Έκατό λίρες, μέσα σε μία μέρα, δεν είνε μικρό πράγμα! Καί θα περάσατε όραιο οι δύο σας, έ;

— Βέβαια! φάγαμε κι' ήπιαμε σάν λόρδοι! Καί να σου πω, θα τά περνούσαμε και τώρα καλά, άν ο Μπόμπ δεν παραφροφώντανε και δεν γινότανε τόσο γελοίος!...

— Θέλεις να πής για τά μαλλιά του, ή μήπως δεν είχε πάντα μαλλιά;

— Δεν είχε μαλλιά; Τι λές;... Άπεναντίας, είχε όραιοτατα μαλλιά. Άλλά μία μέρα, ξαφνα, τού ήρθε σάν τρελλό και τά έξυρισε!...

— Κι' άσφαλώς θα έγινε αυτό τη μέρα που σούδεδες τις 100 λίρες;... Άλλά, τέλος πάντων, δεν θέλεις, θλέπω, να μού πής πως τά κέρδιζε τά χρήματα αυτά. Μήπως φοβάσαι;

— Νά σε φοβηθώ, εσένα! Ό, Θεέ μου!... Δεν θέλω να με προσβάλεις άλλη φορά έτσι! Η «Ξανθιά Μπέτσι», θα θυμάται σ' όλη τήν ή ζωή τόν γεναίο ναύτη που χτυπήθηκε γι' αυτήν. Καί για να μην έχης τήν παραμικρή άμφιβολία θα σου τόν πω, θα σου τόν πω τώρα άμέσως... Άκουσε με, καλέ μου ναύτη... Ρώτησα μία μέρα τόν Μπόμπ σχετικάς πού έχεις μού άπάντησε με έξασι: — «Νά είσαι ευχαριστημένη πού έχεις, ότι επιθυμείς. Τά άλλα δεν σ' ενδιαφέρουν... Τότε έγώ δεν επέμεινα περισσότερο, άλλα...

Μά στο σημείο αυτό ή Μπέτσι σταμάτησε άπότομα. Είχε άκουσθή ένα σφύριγμα από τη γωνιά τού σταθμού Σάδουελ κι' ο ναύτης μας της έγνεψε να σωπάση. Έπειτα άφου πέρασαν δυό-τρία δευτερόλεπτα, της είπε:

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

— Μπέτσι, περίμενε με κάτω απ' αυτό τόν φανάρι... Περίμενε με και θα κερδίσω τόσα χρήματα, όσα είνε άδύνατον να κερδίσω μέσα σε δυό μήνες; (Άκολουθεί)

Στις 10.45' ανέβηκα τις μεταξωτές σκάλες για τόν πήδημα τού θανάτου. Έκει πάνω, κοντά στην όροφή, έγώ κι' ή Σάλλυ, ή μία μακριά απ' τήν άλλη, στεκόμαστε σε δυό μικροσκοπικούς εξώστες. Έγώ κρατούσα από τήν άκρη τά κόκκινα και τά μπλε σχοινιά. Έπρεπε λοιπόν να ρίξω τόν μπλε σχοινί πρὸς τόν μέρος της Σάλλυ. Η ξανθιά Άμερικανίδα θα τόν άρπάξει και σάν ένα μεγάλο εκρημέ, θα περνούσε πάνω από όλη τήν πλατεία και θ' ανέβαινε στον εξώστη μου, ενώ έγώ θα έφτανα με τόν κόκκινο σχοινί στον εξώστη της Σάλλυ.

Έπειτα ή όρχήστρα θα έπαινε λίγο, για τόν πιο δραματικό μέρος, και τά φώτα θα χαμήλωναν. Έμεις ή δυό, κρατώντας στο χέρι από ένα δυνατό ηλεκτρικό προβολέα, μικρό βέβαια — ό ένας ήταν κόκκινος κι' ό άλλος μπλε — θα διασταυρωνόμαστε στην άβυσσο και θ' αλλάζαμε στον άέρα τούς προβολείς μας, πριν φτάσουμε πάλι στους εξώστες μας. Αυτό τόν επικίνδυνο νοίμερο γινόταν δίχως δίχτυ. Άν κάναμε τόν παραμικρό λάθος, θα πέφαμε από τριάντα μέτρα ύψος πάνω στο χόμα της πιάτας και φυσικά θα βρόσκαμε έναν πολύ τραγικό θάνατο.

Όρθη, λοιπόν, στον εξώστη μου, έσκυψα λίγο κι' έβριξα μία ματιά στην πλατεία. Όλα τά κεφάλια ήταν γεμμένα πρὸς τά πίσω και μιάς κίτταξαν με θαυμασμό και άγωνία. Μεταξύ τών άλλων δέκτρινα και τόν Βαλντέ στο θεωρείο, πού μού είχε πη ή Άμερικανίδα. Ό Βαλντέ! Ό Α! πόσο μισούσα αυτόν τόν άνθρωπο... Πόσο μισούσα τήν Σάλλυ! Μά και πόσο τήν ελάτρευα! Είχα μία πολύ παράξενη γυναίκα!...

Έπειτα έκανα ένα νόημα στη Σάλλυ να κρεμαστή στο κενό. Τά μάτια μου ήταν θαμνά από τά δάκρυα... Θεέ μου! Είχα κάνει λάθος!... Είχα ρίξει στη Σάλλυ τόν κόκκινο σχοινί! Έπρεπε να της ρίξω τόν μπλε, τόν κομμένο!...

Η Σάλλυ πέρασε πάνω από τήν πλατεία κι' έφτασε στο «τραπέζι» μου, με μία γοητευτική χάρι, πού έκανε τούς θεατές να ξεσπάσουν σε άτέλειστα χειροκροτήματα.

— Μού έβριξε τόν κόκκινο σχοινί! Τό δωό σου! μού είπε ή Σάλλυ.

— Ναί, της άπάντησα. Δεν περάζει... Τό ίδιο είνε. Νά, πάρε και τόν κόκκινο προβολέα. Είδες τόν Βαλντέ; τήν ρώτησα.

— Είνε στο πρώτο θεωρείο! μού είπε ή Σάλλυ όλόχαρη.

Έγώ έσκυψα τόν κεφάλι κι' έπασσα γερά τόν μπλε σχοινί! Έτσι τόν ήθελε ή Μοίρα! Άντί για δολοφονία, αυτοκτονία!... Θέλησα να έκδικηθώ τη Σάλλυ, πού μ' άφηνε μόνη και παντρευόταν τόν Βαλντέ. Γι' αυτό είχα κόψει τόν σχοινί : Ήθελα να τήν δολοφονήσω. Μά από άπροσέξια ή επεδίη έτσι τόν θέλησε ή Μοίρα, της είχα ρίξει τόν κόκκινο σχοινί, τόν γερό. Θα κρεμόμουν λοιπόν έγώ από τόν μπλε και θα σκοτωνόμουν... Θ' αυτοκτονούσα!...

— Τί σημασία έχει! συλλογίσθηκα. Ένα από τά δυό ήταν άναπόφευκτο!...

Έβλεπα λοιπόν τά μάτια κι' έπασσα στο κενό.

Σε λίγο ήμουν πάνω στο άλλο «τραπέζι». Τό σχοινί λοιπόν είχε άντάρει;

Τη δεύτερη φορά όμως θα έπαζε. Τό είχα κόψει βαθειά ή ίδια!

Η όρχήστρα έπαινε να πάει. Τά φώτα της σάλλυ χαμήλωσαν. Μεσα στα σκοτεινά, άναμνα τόν έντυφλωτικό μπλε προβολέα μου. Τήν ίδια στιγμή ή Σάλλυ άνταξε και τόν δικό της, τόν κόκκινο. Τά δυό φώτα διασταυρώθηκαν... Ήμουν έτοιμη για τόν «Πήδημα τού Θανάτου».

Αυτή τη φορά ήταν τραυματικό... Έβλεπα νόημα στη Σάλλυ και πήδησα στο κενό... Ό κόσμος θα έχανε τήν περίφημη ακροβατίδα Πακίτα... Ό κόκκινος προβολέας της Σάλλυ με τρύλιωσε. Τόν άρπαξα, έβασα τόν μπλε στην αδέλφη μου... Τό μπλε σχοινί άρχισε να τρώει!...

Κι' άξαφνα έσπασε! Μά τήν ίδια στιγμή τά πόδια μου πατούν πάνω στο «τραπέζι». Δεν υπήρξα, άπότομα, να σπρωχθώ και έβασα τήν ίσοροπία μου. Μά καθώς έπεφτα, άρπάξα τη μεταξωτή σκάλα. Είχα σωθώ. Μία νεκρική σιγή βασίλευε στην άβυσσο. Έπειτα όλος ό κόσμος ξεσπάσε με μιάς σ' ένα τραυματικό ούλιασμα χαράς.

Κατέβηκα γρήγορα από τήν άνεμόσυλα, πύλητμα στο μαύρο μαντώ μου και γύρισα στο ξενοδοχείο. Έχασα από δυό μέρες ήμουν στη Βουλιαχτή.

Τήν ίδια στιγμή ή Σάλλυ άναψε και τόν δικό της προβολέα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—“Άφησε την ψυχή της ήσυχη, είπε η Ίσαβέλλα. Άφοϋ ή Άριάννα δεν χρειάστηκε ιερέα σ' όλη της τη ζωή, είνε περιττό νά της τόν πάμε τη στιγμή τοϋ θανάτου της. Έξ άλλου, ούτε τόν ζήτησε...

—Δέν τολμάει ίσως... παρατήρησε ο Ροβέρτος.

—Μπά!... Ούτε καν τόν σκέφτηκε... Άς τόν αφήσουμε νά πεθάνει ειρηνικά...

—Ειρηνικά;... Τό λές αυτό ειρηνικά;

Η Άριάννα έντωμεταξύ αναστέναξε από αγωνία. Τά ίδια λόγια έβγαζαν απ' τόν στόμα της, διακοπτόμενα από τόν ρόγχο της πού μεγάλωνε δλοένα.

—Φοβάμαι... Φοβάμαι... Δέν θέλω νά πεθάνω...

—Ίσαβέλλα, τραύλισε ο Ροβέρτος κατατρομαγμένος, σέ βεβαιώνω ότι πρέπει νά τη ρωτήσουμε αν θέλει ιερέα...

Η νέα γυναίκα έβαλε τόν χέρι της στόν ώμο τοϋ συζύγου της και τόν έσπρωξε ελαφρά πρós τόν αντίθλαμο, λέγοντάς του:

—Πήγαινε, αγαπημένε μου. Δέν θεραπεύτηκες ακόμα έντελώς απ' τίς παλινές προλήψεις σου. Άφοϋ παραδέχτηκε ότι οι ιερείς δέν μάς είνε απαραίτητοι, γιατί θέλεις νά πάμε έναν απ' αυτούς στήν Άριάννα; Είνε παράλογο στόν υπέρτατο βαθμό...

Ο Ροβέρτος, καθώς ξαναγύριζε από τόν στίτι των Κερβάλ στήν κατοικία του, έλεγε μέσα του:

—“Έχει δίκιο. Άφοϋ παραδέχτηκε πώς οι ιερείς δέν μάς είνε απαραίτητοι...”

Μέ τη σκέψη αυτή, ανατρίχιασε. Όλο τόν παρελθόν, σέ μια γρήγορη όπτασία, πέρασε μπροστά του. Αναμέτρηση τόν κατήφορο πού είχε πάρει μέσα σέ τόσο λίγο καιρό... Αύτός, ο Ροβέρτος Βιλάν!... Αύτός, ο πιστός μεταξύ τών πιστών!... “Ένας τρόμος τόν έσφιξε τήν ψυχή.

Ξαναγύρισε στίτι του, νοιώθοντας μια φριχτή ζάλη και ρίχτηκε σ' ένα ντιβάνι μέσα στό γραφείο του, πιάνοντας μέ τήν δυό του χέρια τόν φλογισμένο μέτωπό του. Ο θάνατος της Άριάννας ξαναζωντάνευε τήν τύψη μέσα στήν έννοχη ψυχή του, όπου ή πίστις δέν είχε πεθάνει ακόμα.

Μερικές άχτινες ήλιου καθυστερημένου σκόρπιζαν ένα ξανθό φώς μέσα στό μεγάλο φωτεινό δωμάτιο, όπου κυμάτιζε τόν άρωμα της Ίσαβέλλας. Κοντά στό Ροβέρτο, επάνω στό ντιβάνι, ήταν ριγμένη μια από τίς μακρούς ανδρες εσάρπες, μέ τίς όποιες ή νέα γυναίκα τύλιγε τούς ώμους της και τόν λαιμό της. Όλα τού τη θυμίζαν έδω. Τό μικρότερο έπιπλα, τόν παραμικρό αντικείμενο, είχε διαλεχτεί απ' αυτήν ή γι' αυτήν, κι' ο Ροβέρτος είχε τόσο συνθησει νά τη βλέπει κοντά του, ώστε, και όταν εκείνη έλειπε, ήταν ακόμα εκεί.

Ναί, ήταν εκεί. Η όπτασία της, ή θύμησίς της, ξανάπαιρναν πάλι τήν ψυχή του, πού μια στιγμή είχε τρομοκρατηθεί μέ τήν ιδέα της πτώσεώς της, και τήν ξανάκαναν δική τους.

Ωστόσο, έννοιωθε μια βαθειά κακοδιαθεσία. Τού κάκου ο Ροβέρτος προσπάθησε νά έργαστή. Άκουγε πάντοτε τη στριγγή άναπνοή της έτοιμοθάνατης νέας και τά λόγια της άγωνίας της. Και συλλογιζόταν χωρίς νά θέλη: «Κι' έγώ;... Κι' έγώ τή στιγμή τού θανάτου μου, τί θά κάνω;... Κι' έπειτα;»

Ανατρίχιασε από τρόμο και προσπάθησε νά διώξει τίς δυσάρεστες σκέψεις του, διαβάζοντας κάτι. Μά εκείνες ξαναγύριζαν έπιμονα.

Η Ίσαβέλλα ξαναγύρισε μια ώρα άργότερα. —Τελείωσε! τού είπε, μ' ένα τόνο γαλήνιας θλίψης.

—Υπέφερε πολύ; τη ρώτησε ο Ροβέρτος, καταπνίγοντας τη συγκίνησή του.

—Δέν τόν πιστεύω. Έχασε έντελώς τίς αισθήσεις της, λίγοι ώρα μετά τήν αναχώρησή σου.

Ο Ροβέρτος, ό οποίος είχε σηκωθεί, βόηθησε τη νέα γυναίκα νά βγάλη τόν έπανωφόρι της. Η

Η Ίσαβέλλα τούρριζε μια ματιά και τού είπε μέ τόνο έπιτιμητικό...

Ίσαβέλλα τούρριζε μια γρήγορη ματιά και τού είπε μέ τόνο έπιτιμητικό:

—Έκανες δυσάρεστες σκέψεις, ένω έγώ δέν ήμουν έδω.

Ο Ροβέρτος τής απάντησε μέ μια άόριστη κίνηση.

—...Σού τίς προκάλεσε ο θάνατος της δυστυχισμένης Ιουήνης, εξακολούθησε ή Ίσαβέλλα. Δέν είν' έτσι;... Φαντάζεσαι πράγματα τρομερά, πράγματα, πού τά διδάσκει ή θρησκεία.

και πού δέν τά έχασες ακόμα... Ά! σέ έξρω καλά... Μά δέν θέλω έγώ τέτοιες άναμνήσεις... Θέλω νά είσαι μόνο ο Ροβέρτος μου... Όρκίσου μου πώς είσαι και πώς θά τά έχασής δια τ' άλλα γιά μένα;...

Στηριζόταν επάνω του, σέ μια στάσι τυφερής έπιβολής.

Τά μάτια της δέν παρακαλούσαν, χάιδευαν κι' άσπαιτούσαν.

Κι' ο Ροβέρτος, μ' ένα τόνο θερμού πάθος, πρόσφερε αυτά τά λόγια, πού άποτελούσαν μια καινούργια άπάληση τού παρελθόντος του:

—Είσαι ή άγάπη μου! Είσαι τόν πόν γιά μένα!

XVI

Ο Ροβέρτος κι' ή Ίσαβέλλα ταξείδευαν πολύ εκείνο τόν καλοκαίρι. Ίους ζητούσαν παντού, στή Γαλλία και στό έξωτερικό.

Η Ίσαβέλλα επαιζε θαυμάσια τόν ρόλο της μεγάλης κυρίας πού όλοι τη θαύμαζαν. Ο Ροβέρτος έκανε διαλέξεις, πού σημείωναν καταπληκτική έπιτυχία.

Τό Σαρτζέ δέν τούς ξανείδε. Ο Ροβέρτος δέν έγραφε, παρά σπάνιες και σύντομες έπιστολές στους δικούς του. Ένωμεταξύ, ή κ. Βιλάν, χωρίς κανείς νά τόν υπομιάζεται αυτό, προσευχόταν ασδιάκοπα γιά τη σωτηρία τοϋ γιου της. Μπροστά στό έύλητο άγαλμα της Παρθένου, έλεγε τόν πόνο της και τίς ίκεσιές της.

Τό λεπτό πρόσωπό της έπαιρνε μια κίτρινη άπόχρωση, όπως και τού αγάλματος, λεπτές ρυτίδες φανόντουσαν, και τά μάτια της, φωτισμένα πάντοτε από ένα εσωτερικό φώς, φαινόταν πού βαθεία και πού μεγάλα, έξ αιτίας τών φωτεινών κύκλων, πού τά σκίαζαν.

Όταν έκανε τόν έτήσιο ταξείδι της στό Παρίσι, τόν Γενάρη, δέν βρήκε εκεί, παρά μόνο τήν Ίσαβέλλα. Ο Ροβέρτος, όπως της είπε ή νέα γυναίκα, είχε πάει στή Γερμανία, έπειδή επρόκειτο νά μεταφορέσουν εκεί τόν δεύτερο έργο του. Μά ή κ. Βιλάν δέν ξεγελιότανε: Ο γιός της τήν άπέσυγε.

Φοβόταν τίς μοιρές της, ή ίσως μόνο τίς άναμνήσεις πού έφερνε μαζί της.

Όταν ή φτωχή μητέρα ξαναγύρισε στό Σαρτζέ, ήταν άρρωστη. Τήν ίδια περίπου έποχή έξεδόθη και τόν νέο έργο τοϋ Ροβέρτου. Η κ. Βιλάν τόν διάβασε άμέσως και όταν τόν τελείωσε, ή πού πολλές σελίδες τού ήσαν μουσκεμένες από τά δάκρυά της. Έγραψε στό γιό της, αφήνοντας νά μιλήσει ή καρδιά της, ή καρδιά της μητέρας και της Χριστιανής.

Ο Ροβέρτος άνοιξε τήν έπιστολή, διάβασε τίς πρώτες γραμμές: «Δυστυχισμένο μου και λατρευτό μου παιδί, σέ έκετεύω νά μ' άκούσης...»

Μά δέν προχώρησε περισσότερο. Μέ μια άποτομη κίνηση, τσαλάκωσε τήν έπιστολή και τήν έσκόπισε, μουρμουρίζοντας:

—“ΟΛ' αυτά είνε τόν παρελθόν... Άς μού τόν θυμίζουν πειά...”

Είχε ριχτεί μέ τά μούτρα στήν κοσμική ζωή. Ζαλιζόταν μέ τήν εργασία και τίς διασκεδάσεις, γιά νά μ' ή σκέφτεται πειά τί άρνησε πού του. Ο ίδιος ήταν πειά άντικείμενο γενικού θαυμασμού, ό οποίος τόν μεθούσε. Μόλις έκαθε τόσο, κάποιον έπεισόδιο έρχόταν νά τόν εμπίληση δυσάρεστες άναμνήσεις ή νά τού φέρει άνησυχίες.

Άπομακρυνόταν από τόν κόμητα ντε Φόρζ, παρ' όλες τίς προσπάθειες πού έκανε εκείνος

νά νά τόν βλέπει συχνά. Άπομακρυνόταν από όλους εκείνους, πού είχαν γνωρίσει κι' είχαν αγαπήσει τόν Ροβέρτο τού παρελθόντος. Η περηφάνειά τόν τόν έκανε νά μ' ή θέλη ν' άκούσει τίς επικρίσεις της κι' ή ξεπεσμένη του ψυχή φοβόταν τίς έντυπώσεις πού θά έννοιωθε κοντά τους.

Κατά τά μέσα Θεβρουαρίου, ο άθθας Τρεμάρ, πήγε στό Παρίσι, άπορροισμένος νά δ' ή τόν εξάδελφό του και νά προσπαθήσει μέ κάθε τρόπο νά τόν ξαναφέρει κοντά στό Θεό. Χωρίς νά προετοιμασθεί, χτύπησε ένα πρωί τήν πόρτα τοϋ πολυτελούς διαμερίματος, στό όποιο τόν νεαρό ζευγάρι καθόταν πού μερικόν μηνών. Ο κύριος όμως πού τού άνοιξε, τού έρριξε μια γρήγορη ματιά και τού απάντησε ότι ο κύριός του είχε β' ή έξω.

—Και πότε θά ξαναγυρίση; ρώτησε ο ιερέυς.

—Δέν ξέρω, κύριε.

—Θάρρη βέβαια τόν μεσημέρι;...

—Δέν μπορώ νά σ' εβεβαιώσω, κύριε.

—Ε, λοιπόν, θά τόν περιμένω! Είπε άποφασιστικά ο άθθας.

—Είνε αδύνατον. Ο κύριός μου άπαγόρευσε...

—Είμαι εξάδελφός του.

Και παραμερίζοντας μέ μια χειρονομία τόν ύπνρήτη, πού φαινόταν σέ δύσκολη θέση, ο άθθας Τρεμάρ μπήκε στόν αντίθλαμο.

—Θά τόν περιμένω έδω. Μην άσχολεύεσθε μέ μένα, είπε στόν ύπνρήτη και κάθισε σέ μια πολυθρόνα.

Ο ύπνρτης εξαφανίστηκε. “Επειτ' από μερικές στιγμές, μια πόρτα άνοιξε πίσω απ' τόν άθθά κι' ένας ελαφρός θόρυβος άκούστηκε. Ο νεαρός ιερέυς σηκώθηκε κι' είδε τήν Ίσαβέλλα.

—Είνα φορέμα σπιτιού, μέ μακρούς κυματιστές πτυχές.

—Σεις, εξάδελφέ μου! Τι έκπληξις.

Ο άθθας Τρεμάρ είπε τότε όρθα-κόφτα, χωρίς νά δείξει πώς έθλεπε τόν χέρι πού τού έδινε ή νέα γυναίκα:

—“Ηρθα νά δώ τόν Ροβέρτο. Είνε ή δέν είνε έδω;”

—Όχι, δέν είνε.

—Θά τόν περιμένω ως ότου νά έπιστρέψη.

—Περιττόν.

—Γιατί;

—Ελάτε μαζί μου. Θέλω νά σ' μιλήσω.

—Άνοιξε μια πόρτα και μπήκε, άκολουθούμενη από τόν νεαρό άθθά μέσα σ' ένα σαλονάκι, όπου, παντού, ξεχωρίζε τόν ραφινρισμένο γούστο της.

Η Ίσαβέλλα έδειξε μια καρέκλα στόν άθθά και κάθισε απέναντί του.

—Δέν θά ήθετε τόν Ροβέρτο, γιατί δέν τόν θέλω έγώ. Αυτό είν' όλο! τού είπε, χωρίς πολλές διατυπώσεις.

—Θά μού επιτρέψετε νά θεωρώ τόν εξάδελφό μου έλευθερό νά δέχεται όποιον τού άρέσει, άπάντησε ψυχρά ο άθθας Τρεμάρ.

—Όποιον τού άρέσει... Μά άκριβώς έσας δέν θέλει νά σ' εβε καθόλου.

—Σας τόν είπα αυτό;

—Ναί. Ξέρει εκ τών προτέρων τί θά τού πηγαί και δέν θέλει νά τόν άκούση...

—Αδιάφορο. Έγώ τουλάχιστον θά κάνω τόν καθήκον μου...

—Όχι, δέν θέλω νά τόν πλήξετε μέ τίς άνώφελες διδασκαλίες σας — άκούτε; τίς άνώφελες... Είνε σήμερα τόσο μακριά από σας τόσο μακριά απ' ό,τι τού μάθατε... Κι' αν κατορθώσετε γιά μια στιγμή νά τού αλλάξετε τίς ιδέες του, τί θά κερδίσετε απ' τη μικρή αυτή έπιτυχία; “Επειτ' από ένα λεπτό, θά σ' εβε ξαναπαράω...”

—Όχι, όχι, μην προσπαθήσετε νά τά βάλετε μαζί μου, κύριε άθθά...

Η μητέρα τού άπέτυχε κιόλας—και ξερέπε τόσο τήν άναποδοίε... “Ε, λοιπόν, σήμερα δέν θά διαβάξη πειά τά γράμματά της.

Ο άθθας δέν μπόρεσε νά κρατηθεί και φώναξε:

—Είνε δυνατόν;

—Δυσανάστατον... Γά θυσία γιά μένα όλα: τήν οικογένειά του, τη θρησκεία του, τόν τόπο της γεννησεώς του... Πάρτε τήν άπόφασή σας... Ο Ροβέρτος είνε χαμένος γιά σας! Ποτέ δέν θά σ' εβε ξαναδώσω... Γιά όλη του τη ζωή, είνε δικός μου...

—Γιά όλη του τη ζωή...

Ο άθθας είχε σηκωθεί, ρίχνοντας τόν πονεμένο και άγανακτισμένο του βλέμμα στή νέα γυναίκα, ή όποία τού φαινόταν τόσο τρομακτική μέσα στή γαλήνη της.

—Σέ όλη τού τη ζωή... Ξαναπαίτε. Μά κατόπιν; “Εσείς δέν τόν σκεπτόσαστε αυτό, γιατί δέν πιστεύετε... Μά εκείνος είνε άλλο πράγμα... Θάρρη μια στιγμή, πού σεις δέν θά τού έπαρκείτε πειά σέ λίγο, ίσως... Μά πίστις, σάν τη δική του, δέν πεθαίνει ποτέ έντελώς... Ένα ελάχιστο πράγμα θά φτάσει γιά νά τήν άναστήσει πάλι. Τότε θά δ' ή τόν κενό της ψυχής του, θά γνωρίσει

τό μαρτύριο τών τύψεων, κι' όλη ή μέθη πού τού δίνετε σήμερα, θά είνε άνίκανη νά τόν γαληνέψη, γιατί Έκείνος, τόν όποιο θ' άναζητήση μέσ' σ' α σκοτάδια της άμαρτίας του, θά είν' ο Θεός, από τόν όποιο τόν άπομακρύνετε.

Η Ίσαβέλλα χώθηκε μέσα στήν πολυθρόνα της, μέ μια χαριτωμένη νοηλική κίνηση και είπε μέ γαλήνη:

—“Αναλαμβάνω έγώ όλες τίς ευθύνες, τού παρόντος και τού μέλλοντος.

—Θά έχετε πράγματι τίς περισσότερες απ' αυτές. Μά κι' ή ευθύνες τού Ροβέρτου θά είνε τρομερές... Γ' αυτό θέλω νά τού μιλήσω...

—Περιμένε τήν άφιξή σας και μού είπε ότι δέν θά ήθελε νά σ' εβε δ' ή...

—Μέ φοβάται λοιπόν; Αυτό είνε καλό σημάδι. Τότε θά τόν δώ έγώ.

—Όχι, κύριε άθθά, είπε ή Ίσαβέλλα.

Και σηκώθηκε, κυττάζοντάς τον μέ μια γαλήνια πρόκληση.

—Μέ φοβάστε λοιπόν γι' αυτόν, και σεις; ρώτησε ο άθθας.

—Όχι, σήμερα δέν φοβάμαι κανένα. “Αν ο Ροβέρτος δέν μού είχε έκδηλώσει τήν έπιθυμία του νά μ' εβε σ' ή, θά σ' εβε άρνηνα νά τόν συναντήσετε. Και τότε θά κρίνατε μέ τήν πρώτη ματιά ότι θά χάνατε τόν καιρό σας, προσπαθώντας νά τόν δασκαλέψετε...”

Τότε ο άθθας είπε μ' ένα τόνο αυστηρής θλίψης:

—Δημιουργείτε τη δυστυχία τού ανθρώπου, πού ίσχυριζεσθε πώς αγαπάτε, κυρία.

Η Ίσαβέλλα κούνησε άργά τόν κεφάλι της και είπε χαμογελώντας:

—Είμαι ή χαρά του.

—“Όλες ή χαρές αυτού τού κόσμου είνε πρόσκαιρες.

—Θά πούμε τη δική μας ως τήν τελευταία της σταγόνα...

Η Ίσαβέλλα υιλούσε πάντοτε μέ τήν ίδια γαλήνη, μέ μια ζωή, γεμάτη φλόγα, φαινόταν μέσα σ' α μάτια της.

Ο ιερέυς έννοιωσε τήν καρδιά του νά σφίγγεται όδυνηρά. Αυτή ή γυναίκα τού έφραζε τόν δρόμο. Φανερωνόταν παντοδύναμη, κρατώντας ανάμεσα σ' α χέρια της τήν ψυχή τού Ροβέρτου σάν παιγνιδάκι.

Ναί, καταλάβαινε ότι τού έλεγε τήν αλήθεια, βεβαιώνοντάς τον ότι κάθε προσπάθειά του νά φέρη τόν εξάδελφό του στό δρόμο της πίστεως, θ' άποτύγχανε.

—Ο Θεός νά σ' εβε εύσπλαχνιστή, κυρία! είπε απλά.

Και βγήκε έξω, συνοδευόμενος ως τόν αντίθλαμο από τήν Ίσαβέλλα. Έκείνη ύποκλήθηκε και ξανάκλεισε τήν πόρτα πίσω του, άργά.

Αθόρυβα, όπως έκανε όλα τά πράγματα, όπως είχε κατακτήσει τόν Ροβέρτο.

Παρά τήν άποτυχία τού διαδιδματός του α' αυτού και τίς λίγες έλπίδες πού τού άπόμειναν, ο άθθας Τρεμάρ δέν άγκατέλειψε τόν σχέδιό του νά δ' ή τόν εξάδελφό του. Στό στίτι του, αυτό ήταν αδύνατο. Ο κόμης ντε Φόρζ, τόν όποιο συμβουλευόθηκε σχετικώς, τού είπε:

—Θά είνε άσφαλώς άπόψε σ' ένα γεύμα, πού παρατέλει στό Ρίτζ, γιά νά έορτάση τήν είκοσιπενταετηρίδα του ο ποιμνίης Σαέλ Έθάρφ, ένας απ' τούς πύθ ένθουσιώδεις θραυσμάτας τού Ροβέρτου. Έκεί θά π' ή μόνος σου. Θά μπόρεσης νά τόν βρής κατα τίς όχτ' α κοντά στήν είσοδο και νά προσπαθήσης νά τόν μιλήσης.

—Ναί, δέν έχω παρά αυτό τόν καταφύγιο. Θά πάω γιά νά έμπληρώσω τόν καθήκον μου ως τόν τέλος... Μά, άλλοιόμοιο... Δέν έλπίζω πειά νά σ' εβε τόν δυστυχισμένο παιδί.

... ..

Ο καιρός ήταν ψυχρός και ο βορρ' ας μαστίγωνε τόν πρόσωπο τού άθθ' α, ένω έκανε βόλτες μπρός στήν είσοδο τού ξενοδοχείου Ρίτζ. Γιά νά μ' ή αναγνωρίσει, είχε βγάλει τόν έκκλησιαστικό κοστούμι του.

(Άκολουθεί)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Ο άνθρωπος της άστυνο-
μίας Ότσουμιέλφ διέσχισε
την πλατεία της Άγορας, φε-
ρόντας τον καινούργιο μανδύα
του και κρατώντας ένα πακετά-
κι στο χέρι. Ένας χοροφύλα-
κας, κοκκινότριχης, τον ακολου-
θούσε, κρατώντας ένα καλάθι
γεμάτο φρούτα κατασχεμένα,
Γύρω τους απλώνεται σιωπή και
γαλήνη. Ψυχή δεν φαίνεται στην
πλατεία... Η ανοιχτές πόρτες
των μαγαζιών και των καπηλι-
ών, μοιάζουν μ' ορθάνοιχτα πεινασμένα στόματα.

Ούτ' ένας ζητιάνος δεν πλησιάζει σ' αυτές.
—Δαγκάνεις, έ, παλινόσκυλο! άκουσε ξαφνικά μία φωνή ό
άνθρωπος της. Μη τον αφήσετε να διαβή, παιδιά!... Δεν θα
του περάσει έτσι αυτό!... Τσασκώστε τον!... "Α, μπράβο! Κρα-
τάτε τον καλά, μη σάς ξεφύγει!...
"Ακούστηκαν συγχρόνως τά ούρλιασματα ενός σκυλιού. "Ο
Ότσουμιέλφ κύτταξε να δει τί τρέχει κι αντίκρυσε να θγαί-
νη απ' την αποθήκη καυσοξύλων του Πιτσουγκίν ένα σκυλί, πη-
δώντας πάνω στα τρία του πόδια.

Τό δύστυχο ζώο προσπαθούσε να ξεφύγει, τρομαγμένο. Πό-
τε-πότε γυρνούσε και κύτταζε φοβισμένο πίσω. Ένας άνθρω-
πος, με ξεκουμπωμένο γιλέκο, έτρεχε κατόπιν του. "Η-
ταν λαχανιασμένος κι' έτρεχε μ' όλη του την δύναμη. Τέλος,
κάνοντας μία τελευταία προσπάθεια, άρπαξε τό σκυλί απ' τό
πινό του ποδάρι. Ξανακούστηκε τότε πάλι τό ούρλιασμα του
σκυλιού κι' ή ίδια ή φωνή:

—Μην τ' αφήσετε να περάσει!
Πρόσωπα μισοκοιμισμένα ξεπετάχτηκαν άμέσως απ' τά γύ-
ρω μαγαζιά και γρήγορα μαζεύτηκε πλήθος ολόκληρο κοντά
στό ξυλάδικο, σάν να τους είχε ξεράσει ή γή όλους εκείνους
τους χασομέρηδες.

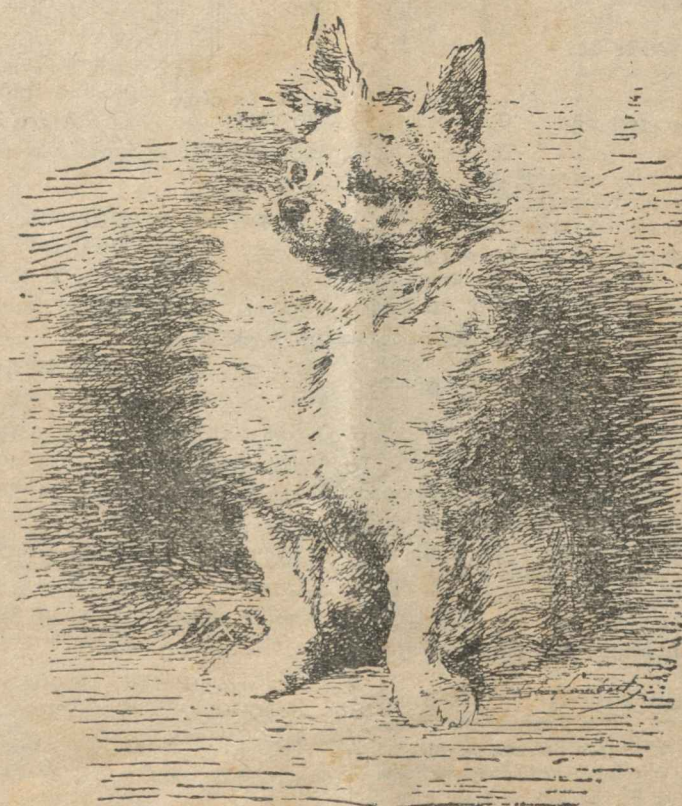
—Μήπως θα έπρεπε να επέμβουμε, ευγενέστατε; ρώτησε με
σεβασμό ό χοροφύλακας τόν άνθρωπο της Ότσουμιέλφ.
"Ο Ότσουμιέλφ έκανε μία στροφή πρós τ' άριστερά και
προχώρησε πρós τόν κόσμο. Κοντά στην πόρτα της ξυλαποθή-
κης στεκόταν ό άνθρωπος με τό ξεκουμπωμένο γιλέκο και ση-
κωνοντας ψηλά τό δεξί του χέρι έδειχνε στό πλήθος ένα δάχτυ-
λό του ματωμένο.

"Ο άνθρωπος της άνεγνώρισε τόν Κριουκίν, τό ρολογιό. "Η-
ταν πολύ άγριεμένος κι' έτοιμος να σκοτώσει τό ζώο πού τόν
δάγκασε. Στή μέση του πλήθους, τρέμοντας σύγκορμος, και
θότανε τρομαγμένος ό δράστης του εγκλήματος, ένα μικρό λα-
γωνικό με σουβλερό ρύγχος και μία κίτρινη θούλα στη ράχη.
Μέσα στα κλαμμένα μάτια του έδλεπε την έκφραση μίδς τρο-
μερής άνησυχίας και τρόμου.

—Τί τρέχει λοιπόν; ρώτησε ό Ότσουμιέλφ, καθώς τό πλη-
θος του άνοιξε άμέσως δρόμο να περάσει. Γιατί μαζευτήκατε
έδω; Τί κάνει έσύ με τό δάχτυλό σου; Ποιός ξεφώνιζε;

—Πήγαινα ήσυχα-ήσυχα για ξύλα, ευγενέστατε, στού Μίτριτς
—Άργισε να λή ό Κριουκίν—ό-
ταν ξαφνικά, χωρίς καμμιάν ά-
φορη, αυτό τό παλινόσκυλο μου
άρπαξε τό δάχτυλό... Νά με
συμπαθήτε, θέθαινα, αλλά έγω
είμαι άνθρωπος έργατικός... ή
δουλειά μου είνε ντελικάτη...
πρέπει ν' άποζημιωθώ, γιατί κα-
θώς θλέπω δεν θα μπορέσω να
τό σαλέψω τό δάχτυλό μου ίσως
κι' ολόκληρη θδομάδα... "Ο νό-
μος, ευγενέστατε, δεν μάς λέει,
θέθαινα, πώς πρέπει να υποφέ-
ρουμε απ' τά ζώα των άλλων!
"Αλλοίμονό μας άν άρχίσε ό κα-
θένας να δαγκάνη!...

—Χι!... θέθαινα, θέθαινα... έπτε
με αυστηρότητα ό Ότσουμιέλ-
φ, θήγοντας και κοινωνώντας τά
φρούδια του. Βέθαινα... Ποιανού
είνε τό σκυλί; Δεν θα τ' αφήσω
να περάσει έτσι αυτό έγώ!... Θά
τους μάθω ν' άφίνουν τά σκυλιά
τους άδέσποτα στούς δρόμους!
Καιρός είνε πειά να τούς θά-
λουμε στη θέση τους αυτούς τούς
κυριούς πού δεν έννοούν να συμ-
μορφωθού με τις άστυνομικές
διατάξεις... Σάν θα πληρώσει τό
πρόστιμο ό κύριος αυτός θα μά-
θη τί πει να πη ν' άφήνη τό
σκυλί του να γυρνά άδέσποτο.
Θά του δείξω έγώ!... Έλντινί,
είπε κατόπιν γυρνώντας πρós
τόν χοροφύλακα, να μάθεις ποι-
ανού είνε τό σκυλί και να του

σαστιζοντας... Χι... Για θοήθησέ με να θάλω τό μανδύα μου,
"Έλντινί... Κάνει φοβερή ζέστη! Θά θρέξη, μοι φαίνεται... Έ-
κείνο, πού δεν μπορώ να καταλάβω, λέει τώρα ό Ότσουμιέλ-
φ στον Κριουκίν, είνε πώς μπορέσε αυτό τό σκυλί να σε δα-
γκάσει!... Πώς μπορέσε μάάλιστα να φτάσει και να σο δαγκά-
ση τό δάχτυλό!... Είνε μία στολιά ζωό, καθώς θλέπεις, και σύ
ένας άντρακλας ως εκεί πάνω! Χωρίς άλλο θάκινες τό δάχτυ-
λό σου ή θα γρατσουνίστηκες με κανένα κορμί και τώρα ή-
τάς κι' άποζημιώσι, λέγοντας πώς σε δάγκασε τάχα τό σκυλί
τό στρατηγού!... "Αμ τά ξερούμε μεις αυτά τά κόλπα!... Μη
χάνεσαι!... Τό σκυλί ένός στρατηγού, φιλαράκο μου, έχει άνα-
τροφή, δεν δαγκώνει!... Πάε;

—Ο Κριουκίν θέλησε να θάλη ένα τσιγάρο στό στόμα του
σκυλιού για να γελήσει, έπτε τότε κάποιος άλλος μέσ' απ' τό
πλήθος, και, φυσικά, τόν δάγκασε...

—Λές ψέμματα, στραβούλιαγκα! Δεν ντρέπεται να λές ψε-
τιές!... φώναξε ό Κριουκίν άγριεύοντας. Έγώ δεν συνηθί-
νά λέω ό,τι μου κατέβει. Έγώ, πού με θλέπεις, έχω κι' άδερφό
χοροφύλακα...

—"Αφήστε τά λόγια!... φώναξε ό /κ. άνθρωπος της.
—Μπά, καλέ, δεν είνε τό σκυλί του στρατηγού αυτό, είνε τό
τε ύστερ' από θαθεία σκέψι ό γωροφύλακας. Δεν έχει τέτοια
σκυλιά ό στρατηγός. Εκείνος έχει μονάχα τό σαλινού σκυ-
λιά!...

—Είσαι θέθαιος γι' αυτό πού λές; ρώτησε ό κ. άνθρωπος
της.

—Βεθαιότατος, ευγενέστατε!

—Και γώ αυτό σκεπτόμουν! "Ο στρατηγός έχει μονάχα σκυ-
λιά άξία, ράτσας, ένώ αυτό έδω είνε πρότυχο σκυλί. Δεν
μπορεί να είνε τό στρατηγού... Πού έχεις τό μυαλό σου λοι-
πόν, Έλντινί; "Αν έθλεπαν ένα τέτοιο σκυλί στην Πετρού-
πολι ή στη Μόσχα μέσα στούς δρόμους, ξέρεις τί θάκαναν;
Χωρίς πολλές κουθέντες, κράχ τό λαρύγγι και πάε, καλιά
του!... Σού πονάει κι' όλας τό χέρι σου, Κριουκίν; Νά μην
τ' αφήσεις αυτό να περάσει έτσι!... Πρέπει να μάθουν να μα-
ζεύουνε τά σκυλιά τους. Καιρός είνε πειά να...
—Νά σου πώ, σκεφτότανε φωναχτά ό χοροφύλακας, ίσως να
ναί και τό στρατηγού... Ξέρεις
καμιά φορά... Θωρώ μάλιστα
πώς τό πήρε τό μάτι μου σημε-
ρα στην αλή του...

—Και θέθαινα είνε τό στρα-
τηγού, έπτε πάλι κάποιος άλ-
λος...
—Χι... Για θάλε μου τό μαν-
δύα μου, Έλντινί, τραύλισε ό
κ. άνθρωπος της. Σάν να φυ-
σάη λίγο... Πάρε κατόπιν τό
σκυλί, πήγαινε στού στρατηγού
και μάθε, να ξερούμε επί τέ-
λους τίνος είνε. Και πές να μη
τ' αφήνουν να γυρίση στούς δρό-
μους! Ίσως ναί και κανένα ά-
κριθό σκυλί κι' ό πρώτος πα-
ληάνθρωπος πού θα θρεθί μπο-
στά του, μπορεί να τό χάσει
ένα τσιγάρο στό στόμα και να
ψοφήση τό ζώο! Τά καλά σκυ-
λιά είνε πολύ ντελικάτα... Και
σύ, ήλιθιε, κατέβασε πειά τό χέ-
ρι σου! Τό είδαμε τό δάχτυλό
σου! Καλά... "Αντε να θάλης
λιγάκι λώδιο και να προσέχης
έλλη φορά...

—Νά! έρχεται ό μάγειρος του
στρατηγού, πρέπει να τόν ρω-
τήσουμε, φώναξε κάποιος... "Εί!
Πέτρο! Έλα μία στιγμή, άνόρι-
μου! Για κύτταξε αυτόν τόν
κόψης σήμερα κιάλας πρώτο-
κόλλο. Πρέπει επίσης να σκοτώ-
σουμε και τό σκυλί! Σίγουρα
λυσσασμένο θα είνε... Ποιανού
είνε, είπα, αυτό τό σκυλί; Ποι-
ανού είνε λέω;... "Οποιανού νάν
είνε, θα τόν πάρω ό διάολος και
θα τόν σηκώσω!... Πάε;...
—Θαρώ πώς είνε τό στρα-
τηγού Ζιγκάλοφ, είπε κάποιος
μέσ' απ' τό πλήθος.
—Τού στρατηγού Ζιγκάλοφ;
τραύλισε ό κ. άνθρωπος της
σαστιζοντας... Χι... Για θοήθησέ με να θάλω τό μανδύα μου,
"Έλντινί... Κάνει φοβερή ζέστη! Θά θρέξη, μοι φαίνεται... Έ-
κείνο, πού δεν μπορώ να καταλάβω, λέει τώρα ό Ότσουμιέλ-
φ στον Κριουκίν, είνε πώς μπορέσε αυτό τό σκυλί να σε δα-
γκάσει!... Πώς μπορέσε μάάλιστα να φτάσει και να σο δαγκά-
ση τό δάχτυλό!... Είνε μία στολιά ζωό, καθώς θλέπεις, και σύ
ένας άντρακλας ως εκεί πάνω! Χωρίς άλλο θάκινες τό δάχτυ-
λό σου ή θα γρατσουνίστηκες με κανένα κορμί και τώρα ή-
τάς κι' άποζημιώσι, λέγοντας πώς σε δάγκασε τάχα τό σκυλί
τό στρατηγού!... "Αμ τά ξερούμε μεις αυτά τά κόλπα!... Μη
χάνεσαι!... Τό σκυλί ένός στρατηγού, φιλαράκο μου, έχει άνα-
τροφή, δεν δαγκώνει!... Πάε;

—Νά! έρχεται ό μάγειρος του
στρατηγού, πρέπει να τόν ρω-
τήσουμε, φώναξε κάποιος... "Εί!
Πέτρο! Έλα μία στιγμή, άνόρι-
μου! Για κύτταξε αυτόν τόν

ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

ΤΙΝΕΝ ΟΙ «ΜΕΓΑΛΟΙ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Τα μικρά παιδιά είνε για μās τούς μεγάλους, τά πιό ώ-
ριμα παιδιά της ζωής! Φέρνουν στον δυστυχισμένο κόσμο
την χαρά της Έδεμ, πού έχει χαθή απ' αυτόν για
πάντα!

ΛΟΥΓΚΦΕΛΔΟΥ

Όι τι θάταν ό κόσμος άν δεν υπήρχαν παιδιά; Θά φοβό-
τανε τότε την έρημιά του παρελθόντος περισσότερο από τό
παιδί του μέλλοντος.

Α. ΔΟΥΜΑΣ

Πότε, καμιά φορά δεν είδα τόσο μεγάλη προσότητα διαθο-
νής ούσας μέσα σ' ένα τόσο μικρό άγγείο! Όσο στο κεφάλι
του παιδιού!...

ΦΟΣΤΕΡ

Τα παιδικά τά μάτια! Τά καθαρά αυτά φρέατα της άόρι-
της ανέμεας! Ποιό άλλο πράγμα θρίσκέται άπάνω στη γή
του πλάι άραιότερο απ' αυτά;

Τά μάτια του μικρού παιδιού είνε πλημμυρισμένα από αγά-
πη, άπείρα και περιέργεια όταν αντικρύζουν τά δικά μας μά-
τια! Άλλά πόσο σοβαρή έκφραση παίρνουν, όταν τό παιδί
παύεται! Πόσο λάμπουν, όταν χαίρονται! Και πόσο πλημ-
μύζουν από τρυφερότητα, όταν θέλουν να έκφράσουν, κάποιον
συναισθήμα!...

ΝΟΡΤΟΝ

Τά άγαπώ, τό άγαπώ τό γέλιο του παιδιού, πού άλλοτε είνε
πρόσκα και γλυκό κι' άλλοτε χαρούμενο και δυνατό. Κουδου-
νιάν στον αέρα άθωο σαν φτερούγισμα των πουλιών πού πε-
τάει κάτω από τό δροσερό φλοκάφως. Είνε μία μουσική, πού
αυθόρμητα μέσα από καρδιά καθαρή, και γι' αυτό
είναι πάντα πώς είνε ό άραιότερος ήχος του κόσμου.

Α. ΘΕΛΓΟΥΝ

Η άγγελική παρουσία των μικρών παιδιών έξωραίζει την
άσχημη φύση και την πλουτίζει με ευαισθησία και συμπά-
θεια με αίσθημα πού κάνουν τόν άνθρωπο έναρετο
Τα παιδιά είνε μικροί άγγελοι πού φέρνουν άπάνω στα
πλάι τους τό φώς και τη χαρά του Παραδείσου.

ΔΟΚΤΩΡ ΔΑΘΙΣ

Πόσο θάθελα νάμουν πάντα παιδί! Νά ζω, χωρίς καμιά
παιδεία να θολώνη τη σκέψη μου και την καρδιά μου, να
παιδάω ήσυχα και να ξυπνώ μόνο για να πάω και να
παιδάω!

Σ ΚΡΙΘΕΡ

Είνε δικός σας;
—Πώς σοι ήρθε αυτή ή ιδέα! Δεν είχαμε ποτέ μας τέτοια
απάντηση ό μάγειρος.

—Όχι!... Δεν έχουμε ανάγκη να σκοτιζόμαστε πιδ πολύ
αυτή την ιστορία! Είπε τότε ό Ότσουμιέλφ. "Ο Κριουκίν
πτε θέθαινα άσκημα πού τό άγνιζε τό σκυλί, πρόκειται ό-
χι για ένα σκυλί του δρόμου, άδέσποτο... Τέλειωσε! "Ο-
τι λέω έγω άδέσποτο, θα πη άδέσποτο... Πρέπει να τό σκο-
τώσουμε, αυτό είνε!...

—Δεν είνε δικό μας, θέθαινα, εξακολούθησε ό μάγειρος.
Είς όμως του άδελφού του στρατηγού πού μάς ήρθε σήμερα
παιδί. "Ο στρατηγός δεν τ' άγαπάει τά λαγωνικά, ό άδελ-
φός του όμως τά λατρεύει.

—"Αντε ό άδελφός τού στρατηγού; ρώτησε ό Ότσουμιέλ-
φ. "Αν κι' ολόκληρο τό πρόνιπτο του έλαμψε από ένα εδυ-
μο γαυόγέλο. "Ο άδελφός του, ό Βλαδίμηρος "Ιβάνιτς,
είχε και Κόριε! Και να μην έχω ειδησι έγώ! Θά μείνη άρ-
πες μέρες;

—Πιστεύω να μείνη...
—Χωστό και Παναγιά!... Στενοχωριέται θέθαινα μακρὰ
το άδελφό του και με τό δίκιο του ό άνθρωπος. Και να
έχω τίποτα... Για φαντάσου!... "Όποτε δικό του είνε
σκυλάκι... Αυτό μ' ευχαρίστησε πολύ. Πάρτο λοιπόν,
παιδί μου, πάρτο... Είνε έξοχο σκυλί... και πολύ έξυπνο.
Πολύ σκυλο πρώτης... Φαντάσου με μίας τό άρπαξε τό
σκυλάκι, χωρίς πολλές κουθέντες! Χά! γά! χά!... Νά τούς
πες, σπιτι να γελάσουν κι' αυτοί! Θά γελάσουνε! Χά!
χά! χά!...

Ο Πέτρος παίρνει τό σκυλί και φεύγει... Τό πλήθος προγκά-
νιάν τόν Κριουκίν.

—Πού θα μου πές, παληάνθρωπε! Λέει από μέσα του ό
Ότσουμιέλφ, άγριοκυττάζοντας τό δυστυχισμένο τό ρολογιό.
"Αν θά άνασταί! Μά ρεζίλεψες μ' όλη αυτή την ιστορία!...
Κουτώνει κατόπιν τόν μανδύα του και μ' όλη του την έπι-
θυμία διασχίζει την πλατεία της άγορας.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΑΚΧΙΚΑ

ΜΕΘΥΣΙ

Παιδί μου, έλα,
φέρε ρετσίνα
απ' τη βαρέλλα...
φέρε κλαρίνα,
μεζέδες, φρούτα,
βιολιά, λαγούτα,
ν' άρχινίσω
τό χορό,
να γλεντήσω
να χαρώ.

Νά! νά!... τόν κόσμο χάλασα,
ας γίνουν όλα θάλασσα,
και τό κρασί ας τρέξη...
άμάν, Χριστέ, κι' ας φέξη.

Είμαι κουτούκι...
θα τραγουδήσω
βασιτάτε, κοκκοί,
καλά τό ίσο...

Χρυσή κοπέλλα,
μούρχειται τρέλλα
σαν κυττάξω...
δεν μπορώ
να φωνάξω
τιριρό.

Με συγχωρείτε, φίλοι μου,
άν υπέρδεψα τά χείλη μου,
και όμως, μά τό γένος,
δεν είμαι μεθυσμένος.

Τ' είνε ό Βούρος,
ό Γιακωβάτος,
ό Κουμουνδοούρος,
ό Τσουτσουνάτος;
Είμαι απ' όλα...

Έξω πιστόλα,
Είς τό χέρι
νά! άρπά
τό μαχαίρι
και κυτώ.

"Όχι! Όχι! Θαρω πώς κτύπη-
(σα,
τό χέρι μου έτρύπησα...

Παραμερίστε, όλοι,

θά ρίξω τό πιστόλι.
Θαύσι θα κάνω
άχι! και να σ' είχα
έδω, Σουλτάνο,
ήθελα τρίχα
να μη σ' αφήσω,
και να σε σχίσω
με μαχαίρα
κοφτερή,
πέρα-πέρα
σαν τυρί.

"Εμπρός, βρέ "Ελληνόπαιδα,
έμπρός μέσ' στα στρατόπεδα
των Τούρκων όλοισα
με δύναμι και λύσσα.

Μωρή Εύρώπη
ξετσιπωμένη,
τόσοι μας κόποι
θα πάν χαμένοι;
Πόσει κι' εκείνο
Τό Βερολίνο;
"Αν ακόμα
μάς τιμάς,
δώσε χόμα

και σ' έμάς.
"Αν τώρα ζητιανεύουμε,
και έλεος γυρεύουμε,
εις όλλα χρόνια όμως
είμαστε σ' όλους τρόμος.

Σπάστε τα όλα...
Εί! ταβερνιάρη,
φέρε μπριζόλα
στό παληκόρι.

Σπάστε γεμάτα
και άδεια πιάτα.
Φλόγες χύνω,
πύρ κρατώ,
να κι' εκείνο,
να κι' αυτό.

"Αδέφια μου, τρελλάθηκα,
βασιτάτε με κι' έχάθηκα...
λόγο τιμής σας δίνω,
πως πειά κρασί δεν πίνω.

(Υπό ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ)

ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

"Όταν πίνω τό κρασάκι
Στό χρυσό μου ποτηράκι.
Και ό νοός μου χαλίσθη,
Τότ' άρχίζω και χορεύω,
Και γελώ, και χορατεύω,
Κι' ή ζωή μ' ευχαριστεί.
Τότε πούουν ή φροντίδες,
Τότε σβύνουν ή έλπίδες,
Τότε φεύγουν όι καπνοί.
Κι' ή καρδιά μου γαληνίζει,
Και τό στήθος μου άρχίζει,
Ν' άνασταίνη. ν' άναστή.

(Υπό ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

ΔΙΑΘΗΚΗ

"Ενός ζωόσα, φίλοι,
Τά ρόδινα μου χείλη
Ποτέ δεν παραπώσα.
Μ' αυτά τά δυό, γεμάτες
Βαρέλλες και κανάτες
Πολλάκις καταπόνεσα.
"Ω! πόσες χιλιάδες
Στό στόμα μου έκάδες
"Ως τώρα κρασιού πέρασαν.
Πλήν με τά γερατέα
Τού στήθους μου τ' άγεία
"Εζάρωσαν κι' έγέρασαν.
"Αν, φίλοι, αποθάνω
Είς τόν νεκρόν μ' επάω
Κρασί κουβάδες χύσετε,

Κι' από τό κόκκινό μου
Κοντά στο λειψάνό μου
Ελάτε και μεθύσετε.
Τ' άναίσθητά μου μέλη,
Στό Γιακουμή τ' άμπέλι
Με τά τραγούδια θάψετε,
Κι' επάνω εις τό μνήμα
Σκαλίστε ένα κλήμα,
Κι' αυτά τά λόγια γράψετε:

—"Οητοί! μία σούζα χόμα
"Τού καθέως τό σώμα
"Ενός όλίγου γίνεται.
"Τί στέκεσθε, καθμένοι;
"Η ώρα δεν προσμένει
"Χαρήτε την και πίνετε!"

(Υπό ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ)

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Πού νά κρυφτώ ; Είπε ο Σαβερνύ, ο όποιος γελούσε, παρ' όλη του τή στενοχωρία.

—Απ' έξω, τραβούσαν τώρα σύρτες κι' άμπάρες. 'Ο Κοκαρντάς έβγαλε γρήγορα τό άμπέχανό του. 'Ο Πασπουάλ έκανε τό ίδιο.

—Ετσι ο Σαβερνύ, σκεπασμένος ο μισός από τά άμπέχωνα κι' ο άλλος μισός από τό στρώμα, κρύφτηκε όσο μπορούσε καλύτερα.

Οι δυο μπράβοι με τά πουκάμισα, στάθηκαν ο ένας άπέναντι στον άλλο και προσποιήθηκαν πώς ξιφομαχούσαν.

—Πάρ' την κι' αυτή! Έκανε ο Κοκαρντάς! —Ένα... δύο...

—Σέ πέτυχα! φώναξε ο Πασπουάλ. Νά μάς ξδιναν τουλάχιστον τά σπαθιά μας, γιά νά περνάη ή ώρα!

—'Η βαρεία πόρτα άνοιξε. Δυο άντρες, ένας κλειδοϋχος κι' ένας φύλακας, παραμέρισαν, γιά νά περάση ένα τρίτο πρόσωπο, πού φορούσε λαμπρό κοστούμι αλίκου.

—Μην άπομακρύνεστε! είπε ο τελευταίος στους αλίκους, σπρώχνοντας τήν πόρτα πίσω του.

Ήταν ο κ. ντε Πεϋρόλ, μέσα σέ όλη τή λάμψη τής πλουσίας του τουαλέττας. Οι δυο μπράβοι τόν άναγνώρισαν με τήν πρώτη ματιά κι' έξακολούθησαν τή ψευτομονομαχία τους, χωρίς νά τού δώσουν περισσότερη προσοχή.

—Εκείνο τό πρωί, ο λαμπρός κ. ντε Πεϋρόλ, φεύνοντας από τό περίπτερο τού Γκονζάγκα, είχε ξαναμετρήσει τό θησαυρό του. Βλέποντας όλο αυτό τό χρυσάφι, πού με τόσους κόπους τό άπόκτησε, τού ήρθε πάλι ή ιδέα νά φύγη από τό Παρίσι και ν' άποσυρθή στά βάθη μιάς γαλήνιας έξοχης, γιά νά χαρή τήν ευτυχία τής αγροτικής ζωής. 'Ο όρίζοντας τού φαινόταν σαν νά σκοτείνιαζε και τό ένστικτό του τού έλεγε: «Φύγε!» Μά σκέφτηκε ότι δέν ύπήρχε κανείς μεγάλος κίνδυνος, άν έμενε εικοσιτέσσερες ώρες άκόμη στό Παρίσι. Αυτός ο σοφισμός θά καταστρέφει αιώνιας τούς άπληστους: περνάνε τόσο γρήγορα εικοσιτέσσερες ώρες! Μά δέν συλλογίζονται ότι μέσα στις εικοσιτέσσερες ώρες υπάρχουν 1440 λεπτά, άπ' τά όποια καθένα περιέχει έξήντα φορές τόν καιρό πού χρειάζεται σ' έναν παληάνθρωπο, γιά νά παραδώση τήν ψυχή του στό Διάβολο...

—Καλημέρα, γενναίοι μου φίλοι, είπε ο Πεϋρόλ, βεβαιωνόμενος μ' ένα βλέμμα ότι ή πόρτα είχε μείνει μισάνοιχτη.

—Καλημέρα σας! Καλημέρα σας! Έκανε ο Κοκαρντάς, καταφέροντας μιά τρομερή σπαθιά με τό χέρι του στό φίλο του Πασπουάλ. —'Η ύγεία σας ; ... Καλά, έ ; Ξέρετε, ο φίλος μου κι' εγώ λέγαμε πρό όλίγου ότι άν μάς ξανάδιναν τά σπαθιά μας, θά περνούσαμε καλύτερα τόν καιρό μας...

—Νά! Πάρ' την! φώναξε ο Πασπουάλ, καρφώνοντας με τό δάκτυλό του τήν κοιλιά τού ευγενικού του φίλου.

—Καί πώς τά περνάτε έδώ ; ρώτησε ο Πεϋρόλ με ύφος περιπαικτικό.

—Πολύ καλά! Πολύ καλά! ά-

*Ήταν ο κ. ντε Πεϋρόλ !...

πάντησε ο Κοκαρντάς. Τί νεώτερα άπ' τήν πόλι ;

—Τίποτε, λαμπρόι μου φίλοι... —Ωστε έχετε επιθυμία νά σ' ξαναδώσουν τά σπαθιά σας ;

—Τά έχουμε συνηθίσει, βλέπετε... είπε ο Κοκαρντάς. —Όταν δέν έχω τό σπαθί μου, μου φαίνεται πώς μου λείπει ένα μέρος τού σώματός μου...

—Καί άν, επιστρέφοντάς σας τά σπαθιά σας, σ' άνοιγαν και τις πόρτες αυτής τής φυλακής ; ρώτησε ο Πεϋρόλ.

—Ω! φώναξε ο Κοκαρντάς. Αυτό θά ήταν έκτακτο! ... Τί λές κι' εσύ, Πασπουάλ ;

—Καί τί θά χρειαζόταν γιά νά τό πετύχουμε αυτό ; ρώτησε ο τελευταίος.

—'Ασήμαντα πράγματα, φίλοι μου... 'Ασήμαντα πράγματα. Νά ήττε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στον άνθρωπο, πού τόν θεωρούσατε πάντοτε έχθρό σας κι' ο όποιος αισθάνεται έξαιρετική δύναμια γιά σ'ας...

—Καί ποιος είν' ο λαμπρός αυτός άνθρωπος, διάβολε ;

—Είμαι εγώ ο ίδιος, παληοί μου φίλοι... Συλλογιστήτε λοιπόν!... Γνωρίζομαστε παρ' πάνω από είκοσι χρόνια...

—Κλείνουν εικοσιτρία τού 'Αγίου Μιχαήλ, είπε ο Πασπουάλ. Πρό είκοσιτρίων χρόνων—δέν θυμάστε ;—τό βράδυ τής εορτής τού 'Αγίου αυτού 'Αρχαγγέλου, σ'ας έδωσα καμμία εικοσιτρία σπαθιάς εκ μέρους τού κ. ντε Μαλεθριέ ;

—Πασπουάλ! φώναξε ο Κοκαρντάς άσπρηά. Αυτές ή δυστορεότες άναμνήσεις, δέν έχουν τή θέσι τους έδώ! Τό πανταίσιμον κι' εγώ συχνά, ότι ο λαμπρός αυτός κ. ντε Πεϋρόλ μιάς λάτρεψε μουσικά. Ζήτησέ του συγνώμη, διάβολε!...

—'Αμέσως μάλιστα!

—'Ο Πασπουάλ, ύπακούοντας, άφησε τή θέσι του στή μέση τού δωματίου με τό καπέλλο του στό χέρι.

—'Ο κ. ντε Πεϋρόλ, ο όποιος έρχινε άδάσκαπα άνήλικες ματιές παντού, πρόσέξε έκείνη τή στιγμή τούς ασθέτες και τά χρώματα, πού είχαν πέσει στή μέση τού πατώματος. 'Αμέσως μηχανικά, τό βλέμμα του, ύψώθηκε πρός τό ταβάνι βλέποντας τήν τρύπα, έγινε καταγλωμος. Μά δέν φώναξε κανέναν, γιάτι ο Πασπουάλ, ταπεινός πάντοτε και χαμογελαστός, είχε μπη ανάμεσα άπ' αυτά, ως τήν πόρτα. Μόνο κατέφερε έξ ένστικτού πρός τή γυναίκα πού ήταν τό άχυρόστρωμα, γιά νά έχη προφυλαγμένα τά νύχτα του.

Είχε βέβαια μπροστά του δυο άνδρες ευρώστους και άποφασισμένους γιά όλα με ά φύλακες βρισκόντουσαν στό άόδρομο κι' ο ίδιος είχε τό σπαθί του.

Τή στιγμή πού σταματούσε με τή ράχη γυρισμένη πρός τό άχυρόστρωμα, τό χαμογέλασμά του στό μοῦτρο τού νεαρού μαρκήσιου ντε Σαβερνύ ξεπρόβαλλε μέσ' άπ' τό μονόδιό του Πασπουάλ πού τό σκέπαζε.

IV

ΠΑΛΗΣ ΓΝΩΡΙΜΙΣ

Είμαστε ύποχρεωμένοι νά

πρώτη στὸν άναγνώστη τί ήγαινε νά κάνει ο κ. ντε Πεϋρόλ στή φυλακή τού Πασπουάλ και τού Κοκαρντάς, γιάτι ο ίδιος δυστυχώς δέν πρόσπεσε νά τούς έκθέση τό σκοπό τής επίσκεψέως του. Καθώς έέρουμε, οι δυο παλληκαράδες μας έπροκειτο νά παρασταθούν ως μάρτυρες μπροστά στό 'Εκτακτό Δικαστήριο σ' αταλέ. Αυτό όμως δέν έούμφερε τόν Γκονζάγκα. 'Ο Πεϋρόλ λοιπόν είχε έγτολή νά τούς κάνει προτάσεις τόσο δειλαπαιές, τόσο λαμπρές, ώστε δέν θά μπορούσαν, παρ'ά νά τις δεχτούν. Θά ξδινε πέντε χιλιάδες πιστόλες στον καθένα, προκαταβολικά και σέ μετρητά, όχι γιά νά κατηγορήσουν τό Λαγκαρντέρ, αλλά μόνο γιά νά πουν ότι δέν βρισκόντουσαν τή νύχτα τής δολοφονίας στά περίχωρα τού πύργου τού Κάλους. 'Ο Γκονζάγκας τό είχε σίγουρο πώς θά δεχόντουσαν, γιάτι ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ δέν είχαν κανένα συμφέρον νά άμολοήσουν τήν παρουσία τους κατά τήν αίματηρή έκείνη νύχτα στον τόπο τού εγκλήματος.

Μά ο κ. ντε Πεϋρόλ δέν έλαθε τήν ευκαιρία νά δείξη τις διαμαρτυρίες του ικανότητες και νά κάνει τις σχετικές διαπραγματεύσεις.

—Όπως είδαμε, τό περιπαικτικό μοῦτρο τού Σαβερνύ είχε προβάλλει μέσ' άπ' τό μονόδιό τού Πασπουάλ, τή στιγμή πού ο Πεϋρόλ, με τήν προσοχή του συγκεντρωμένη στις κινήσεις τών δυο μπράβων μας, γύρισε τή ράχη του πρός τό άχυρόστρωμα. 'Ο παλιός μαρκήσιος έκλεισε τό μάτι κι' έγενε στους δυο φίλους, οι όποιοι πλησίασαν σιγά-σιγά.

—Διάβολε! είπε ο Κοκαρντάς, βλέποντας με τό δάκτυλο τήν πόρτα τό ταβάνι. Δέν είνε σωστό νά βάζουν δυο εύπατοίδες σέ μιά φυλακή τόσο άσχημα σκεπασμένη...

—Κανένας δέν σέβεται πειρά σήμα τους ευγενείς! έπρόσθεσε ο Πασπουάλ με μετροφοροσύνη.

—Σύντομοφοί μου, φώναξε ο Πεϋρόλ, ο όποιος άρχισε νά άνησυχεί βλέποντας πώς τόν έπλησίασαν όλοένα, σταθήτε ο ένας δεξιά κι' ο άλλος άριστερά κι' αφήστε τ' άσχημα παιχνίδια!... Μ' άναγκάστε νά τραθήξω τό σπαθί μου...

—'Αίς! έκανε ο Πασπουάλ, άναπαύζοντας. Θά τραθήξετε τό σπαθί σας έναντίον μας ;

—Εναντίον άόλων ανθρώπων ; ρώτησε ο Κοκαρντάς. Αυτό δέν γίνεται ποτέ!

Και προχωρούσαν πάντοτε. Τότε ο Σαβερνύ—μή θέλοντας νά φωνάξει, γιάτι θά διέκοπτε έτσι τις διαπραγματεύσεις— έφερε τό χέρι του πρὸς τή λαθή τού σπαθιού του, λέγοντας :

—Τί συμβαίνει, παιδιά μου ; θέλησα νά δραπετεύσετε από τ' άπάνω, μά δέν τό καταρθώσατε ; Σταθήτε εκεί! πρόσθεσε δυο φορές.

—'Αν κάνετε ένα βήμα περαιότερο, έξιφουλκώ!

Μά ύπήρχε έν άλλο χέρι, έκτός από τό δικό του στή λαθή τού σπαθιού του. Αυτό τό άλλο χέρι όλόλευκο και γαρνιρισμένο με δαντέλλες, τοσκαλωμένες, άνήκε στον κ. μαρκήσιο ντε Σαβερνύ, ο όποιος είχε καταρθώσει νά βγῇ από τήν κρύπτη του και σκετόταν τώρα έρθιος πίσω άπ' τόν Πεϋρόλ.

—'Ο έπιστάτης τού Γκονζάγκα έκανε νά τραθήξη τό σπαθί του, μά πριν άπ' αυτόν τό τραθήξε με μιά άστραπιαία κίνηση ο Σαβερνύ, ο όποιος συγχρόνως τόν άρταξε άπ' τό σθέρκο και στήριξε τήν αίχμη τού ξίφους στό λαιμό του.

—Τουμυδιά, γελοίο παληάνθρωπε! τού είπε με σιγανή φωνή. Άλλοιώς, πέθανες άμέσως!

—'Αφροί, άνέβηκαν στά χείλη τού Πεϋρόλ. Μά σώπασε... 'Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, χρησιμοποιώντας τούς ζωστήρες τους, τούς έδεσαν μέσα σέ λιγώτερο διάστημα, άπ' όσο μάς ρεάστηκε γιά νά τό γράψουμε.

—Καί τώρα ; ρώτησε ο Κοκαρντάς τό νεαρό μαρκήσιο.

—Τώρα, άπάντησε έκείνος, στάσου έσύ δεξιά στήν πόρτα κι' ο Πασπουάλ άριστερά κι' όταν οι δυο φύλακες μποῦν μέσα, τραθήξτε τους από τό λαιμό.

—Ωστε θά μποῦν οι φύλακες μέσα ; ρώτησε ο Κοκαρντάς.

—Στις θέσεις σας! πρόσταξε ο Σαβερνύ, άντί ν' άπάντηση ο κ. ντε Πεϋρόλ θά μάς βοηθήση...

Οι δυο παλληκαράδες μας ήγαν και κόλλησαν στον τοίχο.

—Είσαι ο ίδιος ο κλειδοϋχος !...

πλάι στήν πόρτα, ο ένας δεξιά κι' ο άλλος άριστερά. 'Ο Σαβερνύ, στήριζοντας τήν αίχμη τού σπαθιού του κάτω άπ' τό σπαθί τού Πεϋρόλ, τόν πρόσταξε νά φωνάξη βοήθεια. 'Ο Πεϋρόλ, θέλοντας και μή, φώναξε. Κι' άμέσως οι δυο φύλακες ώρμησαν μέσα στό κελλί. 'Ο Κοκαρντάς άρταξε άπ' τό λαιμό τόν κλειδοϋχο κι' ο Πασπουάλ τόν άλλον. Ρόγγασαν κι' οι δυο ύπόκοφα κι' έπειτα ούπασαν μισοπνιγμένοι. 'Ο Σαβερνύ έκλεισε τήν πόρτα τής φυλακής, τραθήξε από τήν τσέπη τού κλειδοϋχου ένα μάτσο σχοινιά και τούς έδεσε τά χέρια.

—Μά τήν πίστι μου, τού είπε ο Κοκαρντάς. Δέν έχω δη ποτέ μου πιδ χαριτωμένο μαρκήσιο από σ'ας!

—'Ο Πασπουάλ ένωσε κι' αυτός τά συγχαρητήριά του με τού φίλου του. Μά ο Σαβερνύ φαινόταν βιαστικός.

—Δουλειά! τούς φώναξε. Γδύσε, Κοκαρντάς, τόν κλειδοϋχο, σάν σκουλήκι και φόρεσε τά ρούχα του! Έσύ, Πασπουάλ, κά-

νε τό ίδιο γιά τόν άλλο.

—'Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ κυττάχτηκαν.

—Νά ένα πράγμα, πού με στενοχωρεί! είπε ο πρώτος, ξύνοντας τό αυτί του. Διάβολε! Δέν ξέρω άν ταираίξει σ' εύπατρίδες, σαν κι' έμάς, νά φορέσουμε τέτοια ρούχα...

—Γιατί ; ... Δέστε έμένα, πού θά βάλω τά ρούχα τού μεγαλύτερου παληάνθρωπου, πού ύπάρχει στον κόσμο! είπε ο

Πεϋρόλ, βγάζοντας τή λαμπρή στολή τού Πεϋρόλ.

—Ευγενικό μου φίλε, τόλμησε νά πῇ κι' ο Πασπουάλ, χτες πάλι φορέσαμε ρούχα ύπηρ...

—'Ο Κοκαρντάς τόν διέκοψε μ' ένα τρομερό βλέμμα.

—Σιωπή, διάβολε! τού είπε. Σέ διατάσσω νά ξεχάσης τό θλιβερό αυτό περιστατικό. Έξ έλλου, δτι κάναμε, τό κάναμε γιά νά ύπηρετήσουμε τό Μικρό μας Παρίσι.

—Αυτόν ύπηρετούμε και σήμερα! είπε ο Πασπουάλ μ' έγκαρτέρηση.

—'Ο Κοκαρντάς έβγαλε ένα στεναγμό κι' έγδυσε τόν κλειδοϋχο, στό στόμα τού όποίου είχε βάλει ένα φιλωτρο. 'Ο άδελφός Πασπουάλ έκανε τό ίδιο με τό φύλακα και σέ λίγο ή μεταμφέσις τών δυο παλληκαράδων μας είχε τελειώσει. 'Ασφαλώς, άπ' τής εποχής τού 'Ιουλιού Καίσαρος, πού, καθώς λένε, έχτισε αυτό τό φρούριο, ποτέ τό Σατελέ δέν είχε δη δυο φύλακες με τόσο χαριτωμένες στολές. Συγχρόνως, ο Σαβερνύ είχε φορέσει τά ρούχα τού λαμπρού κ. ντε Πεϋρόλ.

—Μοιάζω καθόλου με φύλακα; ρώτησε ο Πασπουάλ.

—Περιφημα, άπάντησε ο νεαρός μαρκήσιος.

—Κι' εγώ, ρώτησε με ντροπή ο Κοκαρντάς, μοιάζω καθόλου με κλειδοϋχο ;

—Σάν δυο στάλες νερό! άπάντησε ο Σαβερνύ. Δρόμο τώρα! Πρέπει νά πάω τό γράμμα τού Λαγκαρντέρ στον προορισμό του.

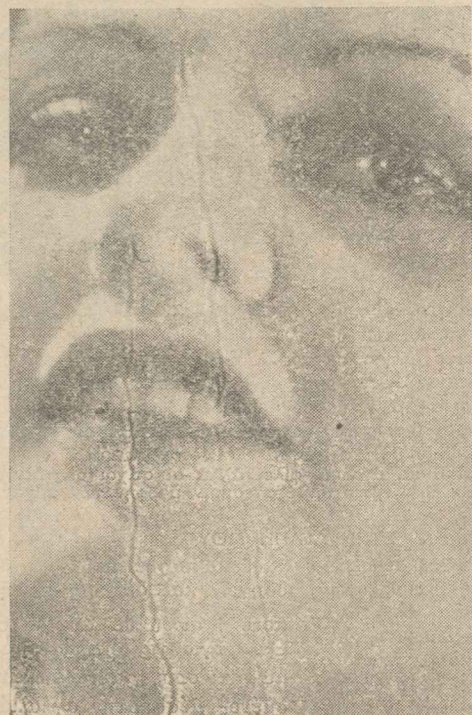
Βγήκαν κι' οι τρεις από τό κελλί, τού όποίου διπλοκλειδώσαν τήν πόρτα, χωρίς νά ξεχάσουν νά περάσουν και τούς σφραγιστές. 'Ο κ. ντε Πεϋρόλ κι' οι δυο φύλακες έμεναν μέσα, δεμένοι γερά και φιωμένοι. 'Η ιστορία δει μάς πληροφορεί τί σκέψεις έκαναν στή δυσκόλη και δυσάρεστη αυτή θέσι τους. Ένταίμεσθ, οι τρεις ήρωές μας τίεσχισαν χωρίς κανένα έμπόδιο τόν πρώτο διάδρομο πού ήταν άδειανός.

—Τό κεφάλι λίγο χαμηλότερα, Κοκαρντάς, φίλε μου, είπε ο Σαβερνύ. Φοβάμαι αυτά τά καταραμένα τά μουστάκια σου.

Και συγχρόνως τού έχωσε τό σκόρφο του ως τ' αυτιά και τόν έμαθε νά κρατά τή κλειδιά του. —Εφτασαν έτσι ως τήν πόρτα τού προαυλίου. Τό προαύλιο κι' ή στοές ήσαν γεμάτες κόσμο. 'Επικρατούσε μεγάλη κίνησις στό Σατελέ, γιάτι ο κ. μαρκήσιος ντε Σεγκρέ, ο Πρόεδρος τού Έκτακτου Δικαστηρίου, παρέθετε γεῖμα σ'οτους άλλους δικαστές, ως ότου νά ξαναρχίση ή συνεδρίασις. Έβλεπε κανείς νά περνούν ένα σωρό πατέλλες και μπουτίλιες πού έρχόντουσαν άπ' τό γειτονικό καμπαρέ τού Χρυσού Μοοχαριού.

—'Ο Σαβερνύ, με τό καπέλλο κατεβασμένο ως τά μάτια, πέ-

Θά έχητε πάντοτε τήν άνδρότητα τών 18
χρόνων μέ τήν Πούδρα **FORVIL**

‘Η πούδρα **FORVIL** θά σάς χαρίση δέρμα ά-
παλό, στιλπνό καί μιά φυσική απόχρωσι.
Δοκιμάσατε τήν πούδρα **FORVIL** πού πρα-
γματικώς κρατά περισσότερο από κάθε άλλη.
Ζητήσατε νά λάβητε δείγμα από τήν άντι-
προσωπείαν.

Γενικός ‘Αντιπρόσωπος διά τήν ‘Ελλάδα
ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ-ΡΟΜΒΗΣ 18-ΤΗΛΕΦ. 25-202

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΕΡΔΟΣ

Εξασφαλίζουν οι πωλούντες τα χρυ-
στά των κοσμήματα και πολυτίμους
λίθους μόνον εις το Χρυσοχοεῖον
καί ‘Αδαμαντοπωλείον Κ. ΚΟΤΖΑ-
ΜΠΟΠΟΥΛΟΥ καί ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕ-
ΠΟΥΣΗ. ‘Οδός ‘Αθηνάς 50Δ.
Προσοχή εις τήν διεύθυνσιν 50Δ.
ΤΗΛ. 26-564.

Τά καλύτερα, τά κομψότερα τά
πλέον Παριζιάνικα παιδικά φορέ-
ματα στού

Α. ΓΑΛΜΙΔΗ & ΣΙΑ

Μητροπόλεως 32α

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εις δια τήν
νεώτερα σχέδια καί χρωματισμούς.
Εις εξαιρετικές τιμές ΚΡΕΠΙΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.
Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

‘Ερμού 3.—Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 20529

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

του προσώπου καί ολονόμιον μέρους
του σώματος, χρησι-
μοποιήσατε τήν πα-
γκοσμίον φήμη Βι-
εννέζων καλλυντι-
κόν - άποτριχωτικών
RAPIDENTH, τήν
όποίαν εξαλείφει
ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ
τό περιττόν τρίχω-
μα, συγχρόνως δέ, λόγω τών εκλεπτών
των καλλυντικών συστατικών, προσδίδει
εις τήν δέμα τήν απαλότητα βελούδου.
‘Αποκλειστική πώλησις διά τήν ‘Ελλάδα:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοά Φέξη 59. — Α΄ όροφος
‘Αθήναι

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΕΣ

‘Επὶ τῆς οδού ‘Αχαρνών
κρίθως εις τήν τέμνη, δια-
χωριστά:
1ον) Κατάστημα άρτοποιεί-
ων, κατάλληλον δι’ άποστεί-
την, καί
2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωμα-
τίων καί κουζίνας μεθ’ όλων τών
δάν, δερνός καί ηλεκτρικού
Πληροφορία παρά τῶν
κ. 1 Σάχη (δδός Πατισσίων)
λου 9α, μέγαρον ‘Αρτοποιεί-
ων 21-283.

Συνιστῶμεν τήν οφθαλ-
μολογικὴν καινικὴν
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, τῆς
τῆς ‘Οφθαλμολογίας ἐν τῇ
πιστημῇ.
Μενάνδρου 27—‘Αθήναι.

OREODONT

ή Οδοντόκρεμα
πού δίδει άσπρα
ώραία δόντια
εύχάριστο
στόμα

άιόμη καί εις
τούς καπνιστάς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

- ΑΘΗΝΑΙ -

ΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Αποπλαστεῖον “Παλλάς”

Κάτω Μετοχικού Ταμείου
5ον) Καψικά.
6ον) Μπαλινέ.
7ον) Καρόδας-Φουντοῦκι.
8ον) ‘Αμυγδάλου.
9ον) Φουντοῦκι.
ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ
‘Ηγυμμένης ποιότητος
Πάλης γυνδρική καί λιανική
Μία επίσκεψις άρκεῖ διά νά πεισθῇτε.

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες, μακρούς, πυκνές. Εἶνε τὸ μυστικὸ πού κάνει τὰ
μάτια ὡμορφα καί ἑλκυστικά. ‘Όλες ἡ βεντέτες τοῦ κινημα-
τογράφου — προσέξτε τίς — ἔχουνε μεγάλες καί πυκνές βλε-
φαρίδες, ἀληθινές ἢ ψεύτικες. ‘Αληθινές, πυκνές καί μακρούς
βλεφαρίδες μπορεῖ ν’ ἀποκτήσῃ καθένας στήν Academie de
Beauté Mme Ketty, Πραξιτέλους 11. Τηλέφ. 22-088. Μέθοδος
νέα, πρωτότυπος, μοναδική καί με ἡγγυσημένην ἐπιτυχίαν.

«ΔΙΤΣ»

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΓΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ

17 ΑΙΟΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΟΡΟΛΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὡς καί δακτυλιδίων

ΑΝΤΙΚΙΤΕ

‘Επισκευή ὡρολογίων
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
Καραγιώργη τῆς Σερ-
βίας ἀριθ. 12.

ΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 35^η

ΑΘΗΝΑΙ, 19 ‘Ιουλίου 1934.

‘Η κληρωσις του παρόντος ‘Εβδομαδιαίου Λαχείου, θά εημοσιευθῇ εις τὸ φύλλον τῆς 2ας Αὐγούστου Ε. Ε.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΟΠΩΣ

Διαφέρει ένας γίγας
από ένα νάνο
τόσο διαφέρει και
η γνησία

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

από τας απομιμήσεις της

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΟ ΣΗΜΑ γνησιότητας του προσκυνητού με την υπογραφήν "PRODEL"

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ - ΕΥΛΗΠΤΟΝ - ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ - ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ